

Bible --- HISTORY ---

for the
History Department

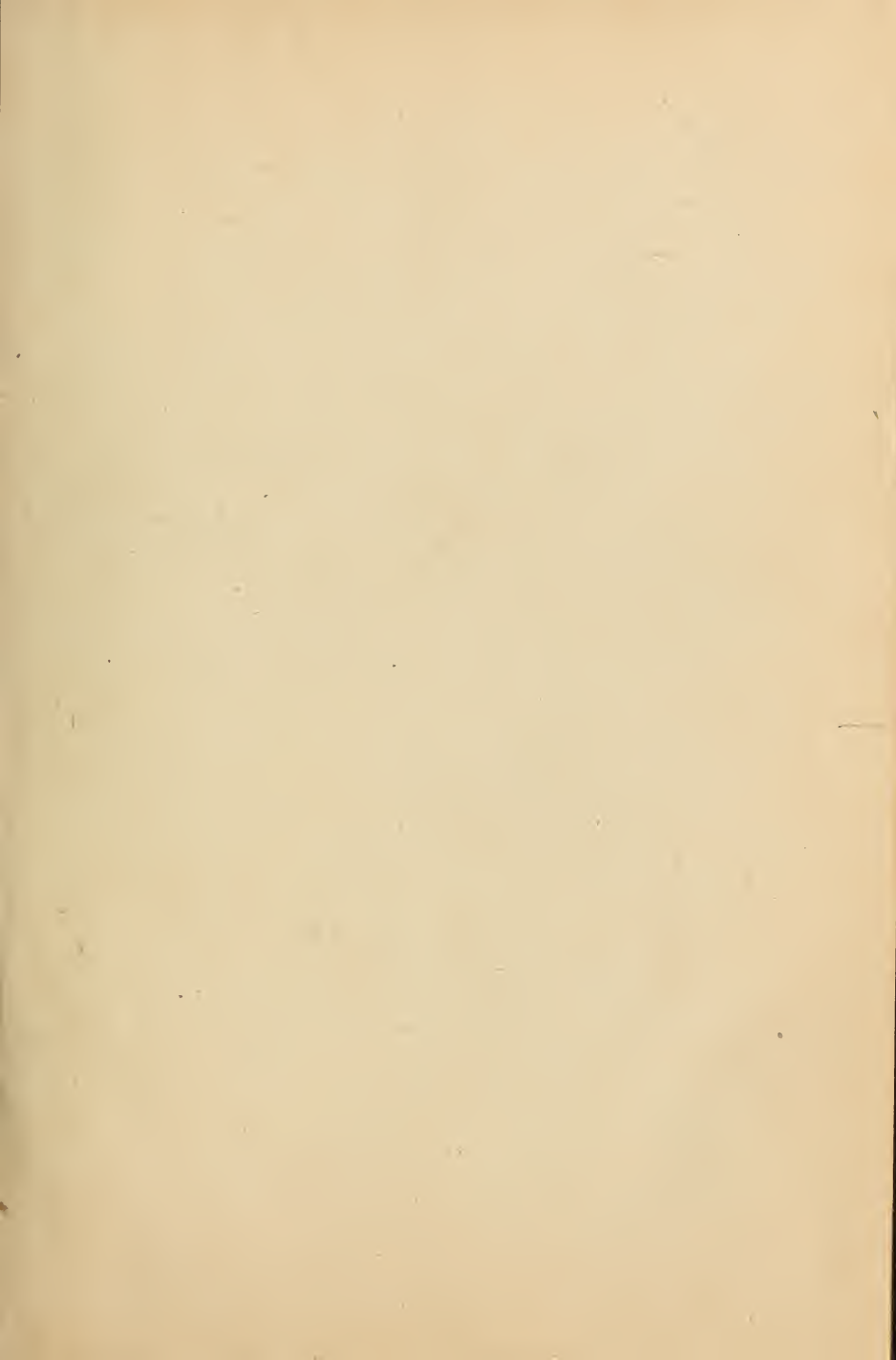

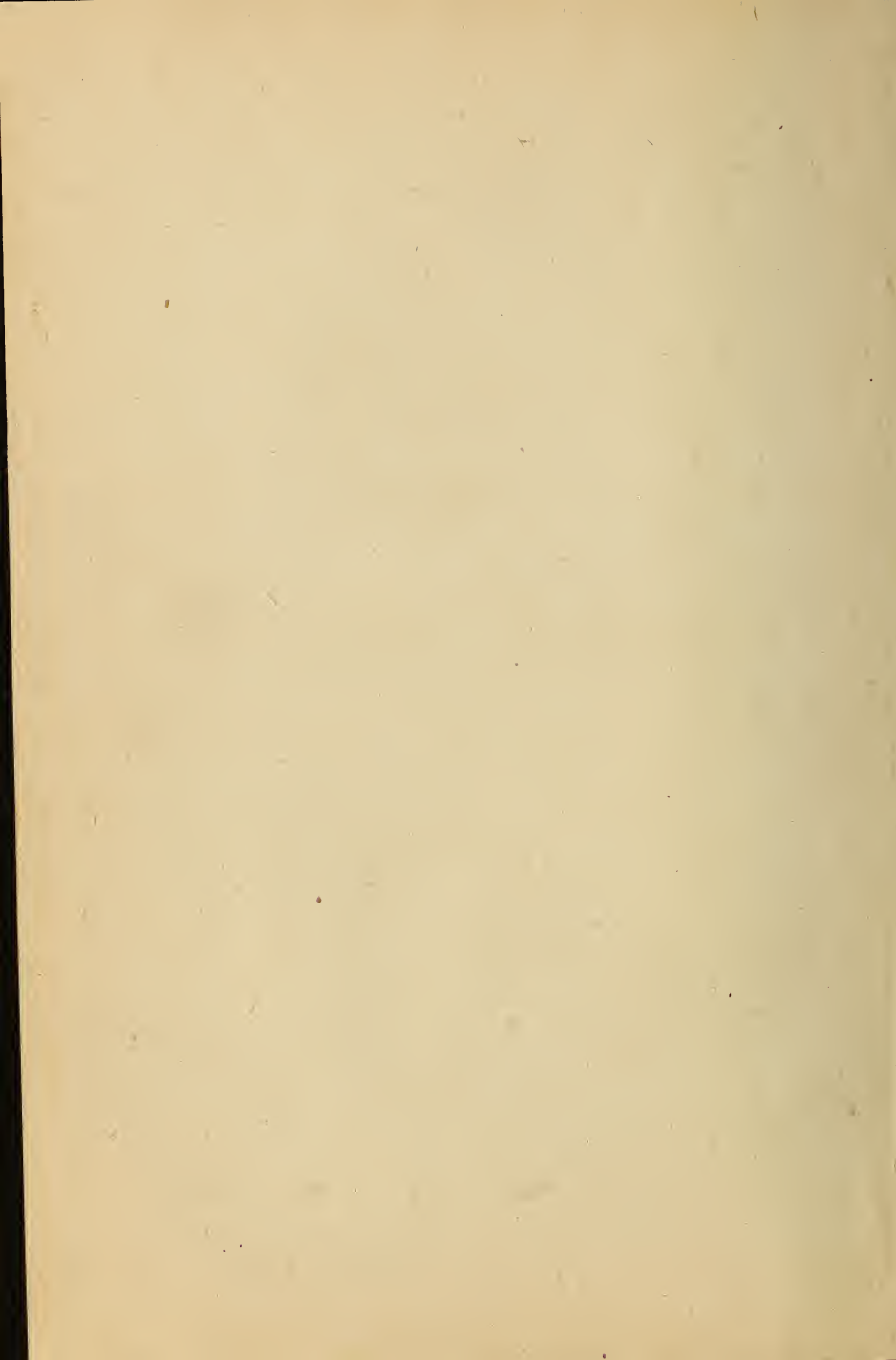
Class BS610

Book 58B6

Copyright N° 1922

COPYRIGHT DEPOSIT

BIBLE HISTORY

(BIBLISK HISTORIA)

FOR USE IN
THE HISTORY DEPARTMENT
OF
SUNDAY SCHOOLS

PREPARED IN SWEDISH
by
Fil. kand. GUSTAV BLOMBERG
for the
COVENANT SUNDAY SCHOOL COMMITTEE

TRANSLATED
by
A. SAMUEL WALLGREN

NATH. FRANKLIN
EDITOR

PUBLISHED BY
THE COVENANT BOOK CONCERN
CHICAGO

The Bible text used in this book is taken from the American Standard Edition of the Revised Bible, copyright 1901 by Thomas Nelson & Sons, and is used by permission

2-1922-2

BSG10
58B6
1922

COPYRIGHT, 1922,
BY
THE SWEDISH EVANGELICAL MISSION
COVENANT OF AMERICA.

MAY 15 1922
© CIA 676141

no 1

THE COVENANT GRADED LESSONS
HISTORY DEPARTMENT

FOR PUPILS ELEVEN, TWELVE, AND
THIRTEEN YEARS OLD

CONTENTS

I

The Revelation of God Before the Giving of the Mosaic Law

1. CREATION

Lesson	Page
1. God creates heaven and earth.....	14
2. God makes man.....	16
Eve	18

2. MAN'S EARLY HISTORY

3. The fall.....	18
Adam and Eve are expelled from Eden.....	22
The birth of Cain and Abel.....	22
4. Cain and Abel.....	22
The birth of Seth.....	24
Noah	24
5. The flood.....	24
The flood comes.....	26
The waters abate.....	26
The death of Noah.....	28
6. The tower of Babel.....	28

3. THE CHOSEN FAMILY

(1) ABRAHAM AND ISAAC

Abraham's forefathers.....	30
7. The call of Abraham.....	32
Abraham goes to Egypt.....	32
8. God's covenant with Abraham.....	32
9. Lot's choice.....	34
Abraham settles in Hebron.....	36
Abraham delivers Lot from captivity.....	36
Abraham is blessed by Melchizedek.....	38
Jehovah appears to Abraham.....	38
Abraham prays for Sodom.....	38
The destruction of Sodom.....	38
The birth of Isaac.....	38
10. Abraham's faith tested.....	40
The death of Sarah.....	42
Rebekah becomes the wife of Isaac.....	42
The death of Abraham.....	44
The sons of Isaac.....	44

INNEHÅLL

I

Gudsuppenbarelsen före den mosaiska lagens utgivande

1. SKAPELSEN

Läxa	Sida
1. Gud skapar himmel och jord.....	15
2. Gud skapar människan.....	17
Eva	19

2. SLÄKTETS URHISTORIA

3. Syndafallet	19
Adam och Eva förvisas ur Edens lustgård.....	23
Kains och Abels födelse.....	23
4. Kain och Abel.....	23
Sets födelse.....	25
Noa	25
5. Syndafloden	25
Floden kommer.....	27
Flodens upphörande.....	27
Noas död.....	29
6. Babels torn (The Tower of Babel).....	28

3. DEN UTKORADE FAMILJEN

(1) ABRAHAM OCH ISAK

Abrahams förfäder.....	31
7. Abrahams kallelse.....	33
Abraham beger sig till Egypten.....	33
8. Guds förbund med Abraham.....	33
9. Lots val.....	35
Abraham bosätter sig i Hebron.....	37
Abraham befriar Lot ur fångenskap.....	37
Abraham välsignas av Melki-Sedik.....	39
Abraham får besök av Herren.....	39
Abraham beder för Sodom.....	39
Sodoms förstörelse.....	39
Isaks födelse.....	39
10. Abrahams tro provas (Abrahams Faith Tested).....	40
Saras död.....	43
Rebecka blir Isaks hustru.....	43
Abrahams död.....	45
Isaks söner.....	45

(2) JACOB

Lesson	Page
Esau sells his birth-right to Jacob.....	44
Isaac prepares to give Esau his blessing.....	44
11. Jacob deceives his father	46
Esau loses the blessing.....	48
Jacob is compelled to flee.....	48
12. Jacob at Bethel	48
Jacob comes to Laban.....	50
Jacob serves Laban.....	52
The children of Jacob.....	52
Jacob's flight from Laban.....	52
Jacob plans for his meeting with Esau.....	52
13. Jacob is called Israel	54
Jacob again in Canaan.....	56
The death of Isaac.....	56

(3) JOSEPH

Joseph's dreams.....	56
Joseph's errand.....	56
14. Joseph is sold into Egypt	58
Joseph's pure character.....	60
Joseph interprets dreams.....	60
Pharaoh's dreams.....	62
15. Joseph's humiliation and elevation	62
The years of famine come.....	64
The first journey of Joseph's brethren to Egypt.....	66
The second journey of Joseph's brethren to Egypt.....	66
Joseph tests his brethren.....	68
16. Joseph forgives his brethren	68
Joseph's father and brethren invited to settle in Egypt.....	70
17. Israel in Egypt	74
Israel blesses his sons.....	74
Israel dies.....	76
Joseph dies.....	76
18. Review	76

4. THE CHOSEN PEOPLE

(1) IN THE LAND OF BONDAGE

The children of Israel oppressed in Egypt.....	80
19. The early life of Moses	82
20. The call of Moses	84
Moses receives power to perform miracles.....	84
Moses is given Aaron as helper.....	86
Moses returns to Egypt.....	88
Moses speaks to the elders of the children of Israel.....	88
21. Moses before Pharaoh	88
The Egyptian plagues.....	90
22. The Passover	92

(2) JAKOB

Läxa	Sida
Esau säljer sin förstfödsrätt till Jakob.....	45
Isak ämnar välsigna Esau.....	45
11. Jakob bedrager sin fader.....	47
Esau blir utan välsignelse.....	49
Jakob måste fly.....	49
12. Jakob vid Betel.....	49
Jakob kommer till Laban.....	51
Jakob i tjänst hos Laban.....	53
Jakobs barn.....	53
Jakobs flykt från Laban.....	53
Jakobs anordningar för mötet med Esau.....	53
13. Jakob blir Israel.....	55
Jakob åter i Kanaan.....	57
Isaks död.....	57

(3) JOSEF

Josefs drömmar.....	57
Josefs uppdrag.....	57
14. Josef säljes till Egypten.....	59
Josefs kyskhets.....	61
Josef som drömtydare.....	61
Faraos drömmar.....	63
15. Josefs förnedring och upphöjelse.....	63
Hungeråren komma.....	65
Josefs bröders första resa till Egypten.....	67
Josefs bröders andra resa till Egypten.....	67
Josef prövar sina bröder.....	69
16. Josef förlåter sina bröder.....	69
Josefs fader och bröder bjudas att bosätta sig i Egypten.....	71
17. Israel i Egypten.....	75
Israel välsignar sina söner.....	75
Israel dör.....	77
Josef dör.....	77
18. Återblick	77

4. DET UTVALDA FOLKET

(1) I TRÅLDOMSLANDET

Israels barn bliva trälar i Egypten.....	81
19. Mose födelse och uppfostran.....	83
20. Mose kallelse.....	85
Mose får makt att göra under.....	87
Mose får Aron till medhjälpare.....	87
Mose återvänder till Egypten.....	89
Mose talar till Israels barns äldste.....	89
21. Mose inför Farao.....	89
De egyptiska plågorna.....	91
22. Påskalammet	93

(2) ON THE WAY TO SINAI

Lesson	Page
Israel departs from Egypt.....	94
23. Israel at the Red Sea.....	96
Israel's song of praise.....	98
The bitter waters of Marah.....	100
The people murmur in the wilderness of sin.....	100
24. A table prepared in the wilderness.....	100
Water from the rock.....	104
Israel's deliverance in the war with Amalek.....	104
Israel at Sinai.....	104

(3) AT SINAI

25. God's covenant with Israel.....	106
Moses ascends Sinai.....	106
The ark of the covenant.....	108
Moses receives the two tables of the testimony.....	108
26. The covenant broken and renewed.....	108

II

The Revelation of God Under the Mosaic Law

1. THE LAW OF THE TEN COMMANDMENTS

27. The ten commandments.....	112
-------------------------------	-----

2. THE LAW OF CEREMONIALS

28. The tabernacle.....	114
29. The offering for atonement.....	116
30. The religious festivals.....	118

3. THE ISRAELITE STATE

(1) DURING THE TIME OF MOSES

31. A holy people unto God.....	120
The priestly blessing.....	122
The departure from Sinai.....	122
The twelve spies are sent out.....	122
32. The rebellion at Kadesh.....	124
Consequences of the rebellion at Kadesh.....	126
Though forbidden, the people seek to enter Canaan.....	128
Water from the rock at Meribah.....	128
Edom refuses passage.....	128
33. The serpent of brass.....	130
Sihon and Og smitten.....	130
Balaam blesses Israel.....	132

(2) PÅ VÄG TILL SINAI

Läxa	Sida
Israels barn bryta upp från Egypten.....	95
23. Israel vid Röda havet.....	97
Israels lovsång.....	99
Det bittra vattnet vid Mara.....	101
Folket knorrar i öknen Sin.....	101
24. Ett dukat bord i ödemarken.....	101
Vatten ur klippan.....	105
Israels räddning i striden med Amalek.....	105
Ankomsten till Sinai.....	105

(3) VID SINAI

25. Guds förbund med Israel.....	107
Mose stiger upp på Sinai.....	107
Förbundsarken	109
Mose får vittnesbördets tvänne tavlor.....	109
26. Förbundet brytes och förnyas.....	109

II

Gudsuppenbarelsen under den mosaiska lagen

1. DE TIO BUDENS LAG

27. Tio Guds bud.....	113
-----------------------	-----

2. CEREMONIALLAGEN

28. Församlingshyddan	115
29. Försoningsoffret	117
30. Högtiderna	119

3. DEN ISRAELITISKA STATEN

(1) UNDER MOSE TID

31. Ett folk helgat åt Herren.....	121
Den prästerliga välsignelsen.....	123
Uppbrottet från Sinai.....	123
De tolv spejarna utsändas.....	123
32. Upproret vid Kades.....	125
Följden av upproret vid Kades.....	127
De knorrandes försök att tränga in i Kanaans land.....	129
Vatten ur klippan i Meriba.....	129
Edoméernas avvoghet.....	129
33. Kopparormen	131
Sihon och Og slagna.....	131
Bileam välsignar Israel.....	133

(2) DURING THE TIME OF JOSHUA

Lesson	Page
Joshua chosen to succeed Moses.....	132
The death of Moses.....	134
Joshua sends spies into the land of Canaan.....	134
34. Joshua leads Israel across the Jordan.....	134
Israel in Gilgal.....	138
35. Victory through faith.....	140
36. Defeat through sin.....	142
The punishment of Achan.....	146
The conquest of Canaan.....	146
The division of Canaan.....	148
Joshua's farewell address.....	148
The death of Joshua.....	148

(3) DURING THE TIME OF THE JUDGES

Israel at war with the Canaanites.....	148
Deborah and Barak's song of victory.....	148
Israel at war with the Midianites.....	150
37. Gideon.....	150
Israel at war with the Philistines.....	154
The birth of Samuel.....	156
Samuel in the house of Jehovah.....	156
38. Samuel, the prophet.....	156
Israel's defeat in battle with the Philistines.....	160
The Philistines' afflictions under the hand of Jehovah.....	160
Samuel as judge.....	160
The children of Israel ask for a king.....	160

(4) DURING THE TIME OF THE KINGS

39. Saul, the first king.....	162
Saul's warfare against the Philistines.....	164
Saul's war with the Amalekites.....	164
Saul is rejected.....	164
40. The shepherd boy made king.....	166
David comes to the court of Saul.....	168
David and Goliath.....	168
David is honored after the battle.....	170
David loses favor with Saul.....	172
David has to flee from Saul.....	172
41. David and Jonathan.....	172
David and Saul in the cave.....	176
David spares Saul's life a second time.....	176
The death of Saul and his sons.....	178
David's dirge over Saul and Jonathan.....	178
David anointed king over the house of Judah.....	178
42. The king in the city of David.....	180
43. The sanctuary in the city of David.....	182
David's sin with Bath-sheba.....	184

(2) UNDER JOSUA TID

Läxa	Sida
Josua förordnas till Mose efterträdare.....	133
Mose död.....	135
Josua sänder spejare in i Kanaans land.....	135
34. Josua leder Israel över Jordan.....	135
Israel vid Gilgal.....	139
35. Seger genom tro.....	141
36. Nederlag genom synd.....	143
Akans straff.....	147
Kanaans erövring.....	147
Kanaans fördelning.....	149
Josua avskedstal.....	149
Josuas död.....	149

(3) UNDER DOMARETIDEN

Israel i strid med kanaaniterna.....	149
Deboras och Baraks segersång.....	149
Israel i strid med midjaniterna.....	151
37. Gideon	151
Israel i strid med filistéerna.....	155
Samuels födelse.....	157
Samuel i Herrens hus.....	157
38. Samuel, profeten.....	159
Israels nederlag i striden mot filistéerna.....	161
Filistéerna besökta av Herrens hand.....	161
Samuel som domare.....	161
Israels barn önska få en konung.....	161

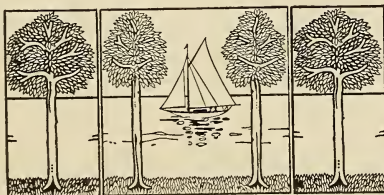
(4) UNDER KONUNGATIDEN TILL RIKETS DELNING

39. Saul, den förste konungen.....	163
Sauls strid mot filistéerna.....	165
Sauls strid mot amalekiterna.....	165
Saul förkastas.....	165
40. Herdegossen, som blev konung.....	167
David kommer till Sauls hov.....	169
David och Goliat.....	169
David hyllas efter striden.....	171
David i onåd för Saul.....	173
David måste fly från Saul.....	173
41. David och Jonatan.....	175
David och Saul i grottan.....	177
David skonar för andra gången Sauls liv.....	177
Saul och hans söners död.....	179
Davidslagosång över Saul och Jonatan.....	179
David smörjes till konung över Juda hus.....	179
42. Konungen i Davids stad.....	180
43. Helgedomen i Davids stad.....	183
Davids äktenskapsbrott med Bat-Seba.....	185

Lesson	Page
44. The repentant king.....	184
45. God's covenant with David.....	188
Absalom's conspiracy against David.....	190
David's last words to Solomon.....	190
The death and burial of David.....	190
Solomon's accession to the throne and his marriage.....	192
46. Solomon's prayer for wisdom.....	192
Solomon's wisdom as a judge.....	194
Solomon builds a temple to Jehovah.....	194
The ark of Jehovah brought into the temple.....	196
47. Solomon dedicates the temple.....	196
48. Proverbs	200
Solomon visited by the queen of Sheba.....	202
Solomon's apostasy.....	204
The death of Solomon.....	204
Rehoboam is king.....	204
49. The division of the kingdom.....	204
50. Review	208
51. The resurrection.....	210
52. The Prince of Peace.....	212

Läxa	Sida
44. Den botfärdige konungen.....	185
45. Guds förbund med David.....	189
Absaloms uppror mot David.....	191
Davids sista ord till Salomo.....	191
Davids död och begravning.....	191
Salomos tronbestigning och förmälning.....	193
46. Salomos bön om vishet.....	193
Salomos domarevishet.....	195
Salomo bygger ett tempel åt Herren.....	195
Herrens ark föres in i templet.....	197
47. Salomo inviger templet.....	197
48. Ordspråk	201
Salomo får besök av drottningen av Saba.....	203
Salomos avfall från Herren.....	205
Salomos död.....	205
Rehabeam konung.....	205
49. Rikets delning.....	205
50. Återblick	209
51. Jesu uppståndelse.....	211
52. Fridsfursten	213

LESSON 1

God Creates Heaven and Earth

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: By faith we understand that the worlds have been framed by the word of God, so that what is seen hath not been made out of things which appear. Heb. 11:3.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the first article of the creed?

I believe in God the Father Almighty, Maker of heaven and earth.

What does it imply that God created heaven and earth?

That God created heaven and earth implies that he in the beginning brought forth all things by his word.

TEXT: GEN. 1: 1—25

1. In the beginning God created the heavens and the earth.

2. And the earth was waste and void; and darkness was upon the face of the deep; and the Spirit of God moved upon the face of the waters.

3. And God said, Let there be light: and there was light.

4. And God saw the light, that it was good; and God divided the light from the darkness.

5. And God called the light Day, and the darkness he called Night. And there was evening and there was morning, one day.

6. And God said, Let there be a firmament in the midst of the waters, and let it divide the waters from the waters.

7. And God made the firmament, and divided the waters which were under the firmament from the waters which were above the firmament: and it was so.

8. And God called the firmament Heaven. And there was evening and there was morning, a second day.

9. And God said, Let the waters under the heavens be gathered together unto one place, and let the dry land appear: and it was so.

10. And God called the dry land Earth; and the gathering together of the waters called he Seas: and God saw that it was good.

11. And God said, Let the earth put forth grass, herbs yielding seed, and fruit-trees bearing fruit after their kind, wherein is the seed thereof, upon the earth: and it was so.

12. And the earth brought forth grass, herbs yielding seed after their kind, and trees bearing fruit, wherein is the seed thereof, after their kind: and God saw that it was good.

13. And there was evening and there was morning, a third day.

14. And God said, Let there be lights in the firmament of heaven to divide the day from the night; and let them be for signs, and for seasons, and for days and years:

LÄXAN 1

Gud skapar himmel och jord

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Genom tron förstå vi, att världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det man ser icke har blivit till av något synligt. Hebr. 11:3.

TROSLÄRAN

Huru lyder den första trosartikeln?

Vi tro på Gud Fader, allsmäktig, himmelens och jordens skapare.

Vad innebär det, att Gud skapat världen?

Att Gud skapat världen innebär, att han i begynnelsen frambragt allting genom sitt ord.

TEXT: 1 MOS. 1: 1—25

1. I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.

2. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet.

3. Och Gud sade: "Varde ljus"; och det vart ljus.

4. Och Gud såg, att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret.

5. Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vart afton, och det vart morgon den första dagen.

6. Och Gud sade: "Varde mitt i vattnet ett fäste, som skiljer vatten från vatten".

7. Och Gud gjorde fästet och skilde vattnet under fästet ifrån vattnet ovan fästet; och det skedde så.

8. Och Gud kallade fästet himmel. Och det vart afton, och det vart morgon den andra dagen.

9. Och Gud sade: "Samle sig det vatten, som är under himmelen, till en särskild plats, så att det torra bliver synligt." Och det skedde så.

10. Och Gud kallade det torra jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg, att det var gott.

11. Och Gud sade: "Frambring jorden grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt, vari de hava sitt frö, på jorden." Och det skedde så;

12. jorden frambragte grönska, fröbärande örter efter deras arter och träd, som efter sina arter buro frukt, vari de hade sitt frö. Och Gud såg, att det var gott.

13. Och det vart afton, och det vart morgon den tredje dagen.

14. Och Gud sade: "Varde på himmelens fäste ljus, som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att utmärka särskilda tider, dagar och år,

15. and let them be for lights in the firmament of heaven to give light upon the earth: and it was so.

16. And God made the two great lights; the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night: he made the stars also.

17. And God set them in the firmament of heaven to give light upon the earth.

18. and to rule over the day and over the night, and to divide the light from the darkness: and God saw that it was good.

19. And there was evening and there was morning, a fourth day.

20. And God said, Let the waters swarm with swarms of living creatures, and let birds fly above the earth in the open firmament of heaven.

21. And God created the great sea-monsters, and every living creature that moveth, wherewith the waters swarmed, after their kind, and every winged bird after its kind: and God saw that it was good.

22. And God blessed them, saying, Be fruitful, and multiply, and fill the waters in the seas, and let birds multiply on the earth.

23. And there was evening and there was morning, a fifth day.

24. And God said, Let the earth bring forth living creatures after their kind, cattle, and creeping things, and beasts of the earth after their kind: and it was so.

25. And God made the beasts of the earth after their kind, and the cattle after their kind, and every thing that creepeth upon the ground after its kind: and God saw that it was good.

LESSON 2

God Makes Man

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: And God created man in his own image, in the image of God created he him; male and female created he them. Gen. 1:27.

THE CHRISTIAN FAITH

What are the highest beings that God created?

The highest beings that God created are the angels and man.

How did God create man?

God created man with body, soul, and spirit in his own image.

TEXT: GEN. 2: 7—18

7. And Jehovah God formed man of the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living soul.

8. And Jehovah God planted a garden eastward, in Eden; and there he put the man whom he had formed.

9. And out of the ground made

15. och vare de på himmelens fäste till ljus, som lysa över jorden." Och det skedde så;

16. Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att råda över dagen, och det mindre ljuset till att råda över natten, så ock stjärnorna.

17. Och Gud satte dem på himmelens fäste till att lysa över jorden

18. och till att råda över dagen och över natten och till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg, att det var gott.

19. Och det vart afton, och det vart morgon den fjärde dagen.

20. Och Gud sade: "Frambring vattnet ett vimmel av levande varelser; flyge ock fåglar över jorden under himmelens fäste."

21. Och Gud skapade de stora havsdjuren och hela det stim av

levande varelser, som vattnet vimlar av, efter deras arter, så ock alla bevingade fåglar efter deras arter. Och Gud såg, att det var gott.

22. Och Gud välsignade dem och sade: "Varen fruktsamma och föröka eder och uppfyllen vattnet i haven; föröka sig ock fåglarna på jorden."

23. Och det vart afton, och det vart morgon den femte dagen.

24. Och Gud sade: "Frambring jorden levande varelser efter deras arter, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur efter deras arter." Och det skedde så.

25. Gud gjorde de vilda djuren efter deras arter och boskapsdjuren efter deras arter och alla kräldjur på marken efter deras arter. Och Gud såg, att det var gott.

LÄXAN 2

Gud skapar människan

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. 1 Mos. 1:27.

TROSLÄRAN

Vilka äro de förnämsta varelsersom Gud skapat?

De förnämsta varelser, som Gud skapat, äro änglarna och människan

Hurudan skapade Gud människan?

Gud skapade människan med kropp, själ och ande till sin avbild.

TEXT: 1 MOS. 2: 7—18

7. Och Herren Gud danade människan av stoft från jorden och inbläste livsande i hennes näsa, och så blev människan en levande varelse.

8. Och Herren Gud planterade en lustgård i Eden österut och satte däri människan, som han hade danat.

9. Herren Gud lät nämligen al-

Jehovah God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of the knowledge of good and evil.

10. And a river went out of Eden to water the garden; and from thence it was parted, and became four heads.

11. The name of the first is Pishon: that is it which compasseth the whole land of Havilah, where there is gold;

12. and the gold of that land is good: there is bdellium and the onyx stone.

13. And the name of the second river is Gihon: the same is it that compasseth the whole land of Cush.

14. And the name of the third river is Hiddekel: that is it which goeth in front of Assyria. And the fourth river is the Euphrates.

15. And Jehovah God took the man, and put him into the garden of Eden to dress it and to keep it.

16. And Jehovah God commanded the man, saying, Of every tree of the garden thou mayest freely eat:

17. but of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it: for in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die.

18. And Jehovah God said, It is not good that the man should be alone; I will make him a help meet for him.

LESSON 3

THE HISTORICAL CONTEXT

Eve. The help that Jehovah God gave Adam was a woman, and she was created in the following manner. God caused a deep sleep to fall upon Adam, and while he slept, God took one of his ribs and filled its place with flesh. From the rib God made a woman and brought her to the man. And the man and his wife were both naked, and were not ashamed.

The Fall

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: For the wages of sin is death; but the free gift of God is eternal life in Christ Jesus our Lord. Rom. 6:23.

THE CHRISTIAN FAITH

How did sin originate?

Sin originated in that some of the angels did not remain in the truth but turned away from God. The chief of these fallen angels is the devil.

How did man become sinful?

Mān became sinful, when he was seduced by the devil and turned away from God, thus losing the divine image in which he was created.

la slags träd, som voro ljuvliga att se på och goda att äta av, växa upp ur marken och livets träd mitt i lustgården, så ock kunskapens träd på gott och ont.

10. Och från Eden gick en flod ut, som vattnade lustgården; sedan delade den sig i fyra grenar.

11. Den första heter Pison; det är den, som flyter omkring hela landet Havila, där guld finnes,

12. och det landets guld är gott; där finnes ock bdelliumharts och onyxsten.

13. Den andra floden heter Gihon, det är den, som flyter omkring hela landet Kus.

14. Den tredje floden heter

Hiddekel; det är den, som har sitt lopp öster om Assyrien. Den fjärde floden är Frat.

15. Så tog nu Herren Gud mannen och satte honom i Edens lustgård till att bruka och bevara den.

16. Och Herren Gud bjöd mannen och sade: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta,

17. men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö."

18. Och Herren Gud sade: "Det är icke gott, att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp, en sådan, som honom höves."

LÄXAN 3

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Eva. Den hjälp, som Herren Gud gav Adam, var en kvinna, och vid hennes skapelse tillgick sålunda. Gud lät en tung sömn falla på Adam, och medan han sov, tog Gud ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött. Av revbenet byggde Gud en kvinna och förde henne fram till mannen. Och mannen och hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för varandra.

Syndafallet

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Ty den lön, som synden giver, är döden, men den gåva, som Gud av nåd giver, är evigt liv, i Kristus Jesus, vår Herre. Rom. 6:23.

TROSLÄRAN

Huru har synden uppkommit?

Synden har uppkommit därigenom att somliga änglar icke förblevo i sanningen utan avfölla ifrån Gud. Den förnämsta av dessa fallna änglar är djävulen.

Huru har människan blivit syndig?

Människan har blivit syndig, därigenom att hon av djävulen förfördes till avfall från Gud och sålunda förlorade sin medskapade likhet med honom.

TEXT: GEN. 3: 1—19

1. Now the serpent was more subtle than any beast of the field which Jehovah God had made. And he said unto the woman, Yea, hath God said, Ye shall not eat of any tree of the garden?

2. And the woman said unto the serpent, Of the fruit of the trees of the garden we may eat:

3. but of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said, Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it lest ye die.

4. And the serpent said unto the woman, Ye shall not surely die:

5. for God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as God, knowing good and evil.

6. And when the woman saw that the tree was good for food, and it was a delight to the eyes, and that the tree was to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat; and she gave also unto her husband with her, and he did eat.

7. And the eyes of them both were opened, and they knew that they were naked; and they sewed fig-leaves together, and made themselves aprons.

8. And they heard the voice of Jehovah God walking in the garden in the cool of the day: and the man and his wife hid themselves from the presence of Jehovah God amongst the trees of the garden.

9. And Jehovah God called unto the man, and said unto him, Where art thou?

10. And he said, I heard thy voice in the garden, and I was afraid, because I was naked; and I hid myself.

11. And he said, Who told thee

that thou wast naked? Hast thou eaten of the tree, whereof I commanded thee that thou shouldest not eat?

12. And the man said, The woman whom thou gavest to be with me, she gave me of the tree, and I did eat.

13. And Jehovah God said unto the woman, What is this thou hast done? And the woman said, The serpent beguiled me, and I did eat.

14. And Jehovah God said unto the serpent, Because thou hast done this, cursed art thou above all cattle, and above every beast of the field; upon thy belly shalt thou go and dust shalt thou eat all the days of thy life:

15. and I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed; he shall bruise thy head and thou shalt bruise his heel.

16. Unto the woman he said, I will greatly multiply thy pain and thy conception; in pain thou shalt bring forth children; and thy desire shall be to thy husband, and he shall rule over thee.

17. And unto Adam he said, Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife, and hast eaten of the tree, of which I commanded thee, saying, Thou shalt not eat of it: cursed is the ground for thy sake; in toil shalt thou eat of it all the days of thy life;

18. thorns also and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herb of the field;

19. in the sweat of thy face shalt thou eat bread, till thou return unto the ground; for out of it wast thou taken: for dust thou art, and unto dust shalt thou return.

TEXT: 1 MOS. 3: 1—19

1. Men ormen var listigare än alla andra markens djur, som Herren Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: "Skulle då Gud hava sagt: 'I skolen icke äta av något träd i lustgården?'"

2. Kvinnan svarade ormen: "Vi få äta av frukten på de andra träden i lustgården,

3. men om frukten på det träd, som står mitt i lustgården, har Gud sagt: 'I skolen icke äta därav, ej heller komma därvid, på det det att I icke må dö.'"

4. Då sade ormen till kvinnan: "Ingalunda skolen I dö;

5. men Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud och förstå vad gott och ont är."

6. Och kvinnan såg, att trädet var gott att äta av, och det var en lust för ögonen, och att det var ett ljuvligt träd, eftersom man därav fick förstånd, och hon tog av dess frukt och åt; och hon gav jämväl åt sin man, som var med henne, och han åt.

7. Då öppnades bådass ögon, och de blevo varse, att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöv och bundo omkring sig.

8. Och de hörde Herren Gud vandra i lustgården, när dagen begynte svalkas; då gömde sig mannen med sin hustru för Herren Guds ansikte bland träden i lustgården.

9. Men Herren Gud kallade på mannen och sade till honom: "Var är du?"

10. Han svarade: "Jag hörde dig i lustgården; då blev jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag mig."

11. Då sade han: "Vem har låtit dig förstå, att du är naken?

Har du icke ätit av det träd, som jag förbjöd dig att äta av?"

12. Mannen svarade: "Kvinnan, som du har givit mig till att vara med mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt."

13. Då sade Herren Gud till kvinnan: "Vad är det du har gjort?" Kvinnan svarade: "Ormen bedrog mig, så att jag åt."

14. Då sade Herren Gud till ormen: "Eftersom du har gjort detta, vare du förbannad bland alla djur, boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå, och stoft skall du äta i alla dina livsdagar.

15. Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen."

16. Och till kvinnan sade han: "Jag skall låta dig utstå mycken vedermöda, när du bliver havande; med smärta skall du föda dina barn. Men till din man skall din åtrå vara, och han skall råda över dig."

17. Och till Adam sade han: "Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och åt av det träd, om vilket jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall icke äta därav', därför vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda skall du nära dig av den i alla dina livsdagar;

18. törne och tistel skall den bära åt dig, men markens örter skola vara din föda.

19. I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden, ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du åter vardas."

LESSON 4

THE HISTORICAL CONTEXT

Adam and Eve are expelled from Eden. When man had fallen, Jehovah God said, "Behold, the man is become as one of us, to know good and evil; and now may he not put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat, and live forever." Therefore God sent him forth from the garden of Eden to till the ground; and he drove out the man and placed east of the garden of Eden the Cherubim, with the flame of a sword which turned every way, to keep the way of the tree of life.

The birth of Cain and Abel. After a time Eve bare a son, who was named Cain. And again she bare his brother Abel.

Cain and Abel

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Whosoever hateth his brother is a murderer; and ye know that no murderer hath eternal life abiding in him. 1 John 3:15.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the sixth commandment?

Thou shalt not kill.

What are the consequences of sin?

Through sin suffering and misery have come into the world, and above all death, spiritual, physical, and eternal.

TEXT: GEN. 4: 2—16

2. And Abel was a keeper of sheep, but Cain a tiller of the ground.

3. And in process of time it came to pass, that Cain brought of the fruit of the ground an offering unto Jehovah.

4. And Abel, he also brought of the firstlings of his flock and of the fat thereof. And Jehovah had respect unto Abel and to his offering;

5. But unto Cain and to his offering he had not respect. And Cain was very wroth and his countenance fell.

6. And Jehovah said unto Cain, Why art thou wroth? and why is thy countenance fallen?

7. If thou doest well, shall it not be lifted up? and if thou doest not well, sin coucheth at the door, and unto thee shall be its desire; but do thou rule over it.

8. And Cain told Abel his brother. And it came to pass, when they were in the field, that Cain rose up against Abel his brother, and slew him.

9. And Jehovah said unto Cain Where is Abel thy brother. And he said, I know not: am I my brother's keeper?

10. And he said, What hast thou done? the voice of thy brother's blood crieth unto me from the ground.

11. And now cursed art thou

LÄXAN 4

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Adam och Eva förvisas ur Edens lustgård. När syndafallet hade skett, sade Herren Gud: "Se, mannen har blivit såsom en av oss, så att han vet, vad gott och ont är. Må han nu icke räcka ut sin hand och taga jämväl av livets träd och äta och så leva evinnerligen". Så förvisade Gud honom ut ur Edens lustgård, på det att han skulle bruka jorden, och han drev ut mannen och satte öster om Edens lustgård keruberna jämte det ljungande svärdets lågor för att bevaka vägen till livets träd.

Kains och Abels födelse. Efter en tid födde nu Eva en son, som erhöill namnet Kain. Och hon födde åter en son, Abel, den förres broder.

Kain och Abel

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Var och en, som hatar sin broder, han är en mandräpare; och I veten, att ingen mandräpare har evigt liv förblivande i sig. 1 Joh. 3:15.

TROSLÄRAN

Huru lyder det sjätte budet?

Du skall icke dräpa.

Vilka äro syndens följder?

Genom synden har lidande och nöd kommit i världen och framför allt döden, den andliga, lekamliga och eviga.

TEXT: 1 MOS. 4: 2—16

2. Och Abel blev en fårherde, men Kain blev en åkerman.

3. Och efter någon tid hände sig, att Kain av markens frukt bar fram en offergåva åt Herren.

4. Också Abel bar fram sin gåva, av det förstfödda i hans hjord, av djurens fett. Och Herren såg till Abel och hans offergåva;

5. men till Kain och hans offergåva såg han icke. Då blev Kain mycket vred, och hans blick blev mörk.

6. Och Herren sade till Kain: "Varför är du vred, och varför är din blick så mörk?"

7. Är det icke så: om du har gott i sinnet, då ser du frimodigt upp; men om du icke har gott i sinnet, då lurar synden vid dörren; till dig står hennes åtra, men du bör råda över henne."

8. Och Kain talade med sin broder Abel; och när de voro ute på marken, överföll Kain sin broder Abel och dräpte honom.

9. Då sade Herren till Kain: "Var är din broder Abel?" Han svarade: "Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder?"

10. Då sade han: "Vad har du gjort? Hör, din broders blod ropar till mig från jorden.

from the ground, which hath opened its mouth to receive thy brother's blood from thy hand;

12. when thou tillest the ground it shall not henceforth yield unto thee its strength; a fugitive and a wanderer shalt thou be in the earth.

13. And Cain said unto Jehovah My punishment is greater than I can bear.

4. Behold, thou hast driven me out this day from the face of the ground; and from thy face shall

I be hid; and I shall be a fugitive and a wanderer in the earth; and it will come to pass, that whosoever findeth me will slay me.

15. And Jehovah said unto him, therefore whosoever slayeth Cain, vengeance shall be taken on him sevenfold. And Jehovah appointed a sign for Cain, lest any finding him should smite him.

16. And Cain went out from the presence of Jehovah, and dwelt in the land of Nod, on the east of Eden.

LESSON 5

THE HISTORICAL CONTEXT

The birth of Seth. To take the place of Abel, whom Cain slew, God gave Adam and Eve another son, who was named Seth. When this son was born, Adam was one hundred and thirty years old, and he lived eight hundred years after that and had many sons and daughters.

Noah. One of Adam's nearest descendants was Methuselah, who was nine hundred sixty-nine years old when he died. His grandson was Noah. At the time when Noah lived, the wickedness of man was great in the earth, and the desires and thoughts of his heart were only evil. Then Jehovah repented that he had made man on the earth, and he was grieved in his heart.

The Flood

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: But, according to his promise, we look for new heavens and a new earth, wherein dwelleth righteousness. 2 Pet. 3:13.

THE CHRISTIAN FAITH

How does God show his displeasure at sin?

God shows his displeasure at sin by committing sinners to their punishment and final doom.

TEXT: GEN. 6: 7—22

7. And Jehovah said, I will destroy man whom I have created from the face of the ground; both man, and beast, and creeping

11. Så vare du nu förbannad och förvisad från åkerjorden, som har öppnat sin mun för att mottaga din broders blod av din hand.

12. När du brukar jorden, skall den icke mer giva dig sin gröda. Ostadig och flyktig skall du bli på jorden."

13. Då sade Kain till Herren: "Min missgärning är större, än att jag kan bära den.

14. Se, du driver mig nu bort ifrån åkerjorden, och jag måste gömma mig undan för ditt ansik-

te. Ostadig och flyktig skall jag bli på jorden, och så skall ske, vemhelst som möter mig, han dräper mig."

15. Men Herren sade till honom: "Nej, ty Kain skall bli hämnad sjufalt, vemhelst som dräper honom." Och Herren satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen, som mötte honom, skulle slå honom ihjäl.

16. Så gick Kain bort ifrån Herrens ansikte och bosatte sig i landet Nod, öster om Eden.

LÄXAN 5

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Sets födelse. Till ersättning för Abel, som Kain dräpte, gav Gud Adam och Eva en son, som fick namnet Set. När denne föddes var Adam ett hundra trettio år, och sedan levde Adam ytterligare i åtta hundra år och erhöi många söner och döttrar.

Noa. En av Adams närmaste ättlingar hette Metusala, och han var nio hundra sextionio år gammal vid sin död. Hans sonson hette Noa. På den tid då Noa levde var människornas ondska stor på jorden, och deras hjärtans alla uppsåt och tankar voro allenast onda. Då ångrade Herren, att han hade gjort människorna på jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta.

Syndafloden

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Men "nya himlar och en ny jord", där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte. 2 Petr. 3:13.

TROSLÄRAN

Huru visar Gud sitt misshag till synden?

Gud visar sitt misstag till synden på så sätt, att han låter syndaren drabbas av straff och dom.

TEXT: 1 MOS. 6: 7—22

7. Och Herren sade: "Människorna, som jag skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor och fyrfotadjur och

things, and birds of the heavens, for it repenteth me that I have made them.

8. But Noah found favor in the eyes of Jehovah.

9. These are the generations of Noah. Noah was a righteous man and perfect in his generations: Noah walked with God.

10. And Noah begat three sons, Shem, Ham, and Japheth.

11. And the earth was corrupt before God, and the earth was filled with violence.

12. And God saw the earth, and, behold, it was corrupt; for all flesh had corrupted their way upon the earth.

13. And God said unto Noah, The end of all flesh is come before me; for the earth is filled with violence through them; and, behold, I will destroy them with the earth.

14. Make thee an ark of gopher wood; rooms shalt thou make in the ark, and shalt pitch it within and without with pitch.

15. And this is how thou shalt make it: the length of the ark three hundred cubits, the breadth of it fifty cubits, and the height of it thirty cubits.

16. A light shalt thou make to

the ark, and to a cubit shalt thou finish it upward; and the door of the ark shalt thou set in the side thereof; with lower, second, and third stories shalt thou make it.

17. And I, behold, I do bring the flood of waters upon the earth, to destroy all flesh, wherein is the breath of life, from under heaven; everything that is in the earth shall die.

18. But I will establish my covenant with thee; and thou shalt come into the ark, thou, and thy sons, and thy wife, and thy sons' wives with thee.

19. And of every living thing of all flesh, two of every sort shalt thou bring into the ark, to keep them alive with thee; they shall be male and female.

20. Of the birds after their kind, and of the cattle after their kind, and of every creeping thing of the ground after its kind, two of every sort shall come unto thee, to keep them alive.

21. And take thou unto thee of all food that is eaten, and gather it to thee; and it shall be for food for thee, and for them.

22 Thus did Noah; according to all that God commanded him, so did he.

LESSON 6

THE HISTORICAL CONTEXT

The flood comes. When Noah was six hundred years old, the flood came. All the fountains of the great deep were broken up, and the windows of heaven were opened, and the rain was upon the earth forty days and forty nights. The waters increased upon the earth, and all the high mountains were covered, and all living things on the ground were destroyed.

The waters abate. After a time God made a wind pass over the earth, so that the waters decreased, and the ark came to rest upon the mountains of Ararat. Noah opened the window which he had made

kräldjur och himmelens fåglar; ty jag ångrar, att jag har gjort dem."

8. Men Noa hade funnit nåd för Herrens ögon.

9. Detta är berättelsen om Noas släkt. Noa var en rättfärdig man och ostrafflig bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noa.

10. Och Noa födde tre söner: Sem, Ham och Jafet.

11. Men jorden blev allt mer fördärvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld.

12. Och Gud såg, att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden.

13. Då sade Gud till Noa: "Jag har beslutit att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld, som de öva; se, jag vill fördärva dem tillika med jorden.

14. Så gör dig nu en ark av goferträ, och inred arken med kamrar och bestryk den med jordbeck innan och utan.

15. Och så skall du göra arken: den skall vara tre hundra alnar lång, femtio alnar bred och trettio alnar hög;

16. en öppning för ljuset, en aln hög allt igenom, skall du göra ovan till på arken; och en dörr till

arken skall du sätta på dess sida; och du skall inreda den så, att den får en undervåning, en mellanvåning och en övervåning.

17. Ty se, jag skall låta floden komma med vatten över jorden till att fördärva allt kött, som har i sig någon livsande, under himmelen; allt som finnes på jorden skall förgås.

18. Men med dig vill jag upprätta ett förbund: du skall gå in i arken med dina söner och din hustru och dina söners hustrur.

19. Och av allt levande, vad kött det vara må, skall du föra in i arken ett par av vart slag för att behålla dem vid liv med dig; hankön och honkön skola de vara.

20. Av fåglarna efter deras arter, av fyrfotadjuren efter deras arter, av alla kräldjur på marken efter deras arter skall ett par av vart slag gå in till dig, för att du må behålla dem vid liv.

21. Och du skall taga till dig alla slags livsmedel, sådant som kan ätas, och samla det till dig, för att det må vara dig och dem till föda."

22. Och Noa gjorde så; han gjorde i alla stycken, såsom Gud hade bjudit honom.

LÄXAN 6

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Floden kommer. När Noa var sex hundra år gammal, kom floden. Alla det stora djupets källor bröto fram, och himmelens fönster öppnade sig, och ett regn kom över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter. Och vattnet steg över jorden, och alla höga berg övertäcktes, och allt som fanns på det torra omkom.

Flodens upphörande. Efter en tid lät Gud en vind gå fram över jorden, så att vattnet sjönk undan, och arken blev stående på Ararats berg. Noa öppnade fönstret, som han hade gjort på arken, och lät en korp flyga ut. Denne flög fram och åter, till dess vattnet hade

in the ark, and sent forth a raven, which flew to and fro until the waters were dried up from the earth. After the raven he sent forth a dove to see if the waters had receded from the ground. But the dove found no place where she might rest her foot, but came back to the ark. Then Noah waited seven days, and sent out the dove again. Toward evening she came back, and lo, in her mouth was an olive-leaf plucked off. Then Noah understood that the waters were abated from off the earth. But he waited seven days more, and again sent forth the dove. After that she did not return to him any more. Noah now removed the covering of the ark and saw that the ground was dried. At God's bidding he then went forth out of the ark, together with his sons, and his wife, and his sons' wives, and all the creatures that were with him in the ark. Thankful to God for his wonderful deliverance, Noah builded an altar and offered sacrifices to God, whereupon God promised that he never again would destroy the earth by a flood for man's sake. As token of this covenant God set the rain bow in the cloud.

The death of Noah. Noah lived after the flood three hundred and fifty years. Then he died. From the generations of the sons of Noah the peoples have since then spread over the earth.

The Tower of Babel

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Prov. 16: 18.

Pride goeth before destruction,
and a haughty spirit before a fall.

TÄNKESPRÅK

Ords. 16: 18.

Stolthet går före undergång,
och högmot går före fall.

THE CHRISTIAN FAITH

What effect did the sin of the first parents have upon their descendants?

Because of the fall of the first parents sin has permeated the whole human race, so that every human being is by nature prone to evil and incapable of good. This is called original sin.

All have sinned, and fall short of the glory of God. Rom. 3:23.

TROSLÄRAN

Huru inverkade de första människornas synd på deras efterkommande?

I följd av de första människornas fall har synden genomträngt hela människosläktet, så att varje människa av naturen är benägen till det onda och oförmögen till det goda. Detta kallas arvsynd.

Alla hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud. Rom. 3:23.

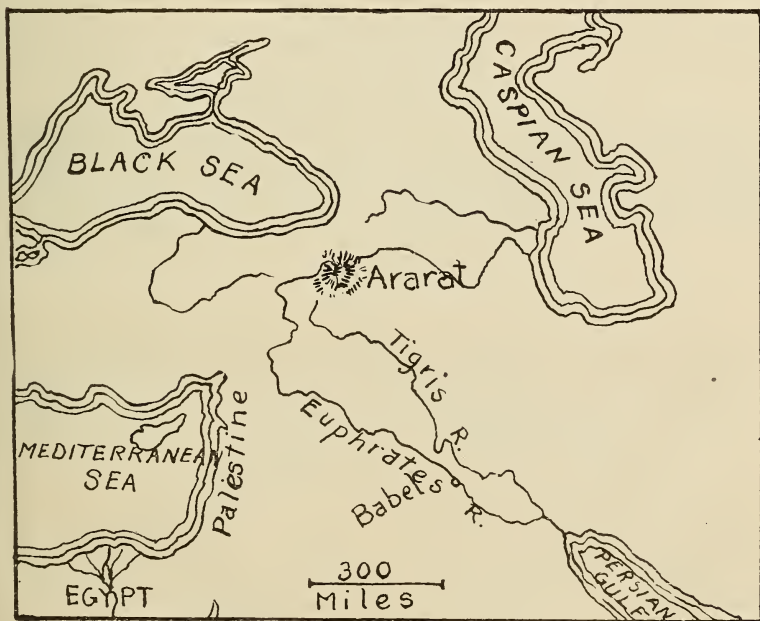
TEXT: GEN. 11: 1—9

1. And the whole earth was of one language and of one speech.
2. And it came to pass, as they

1. Och hela jorden hade enahanda tungomål och talade på enahanda sätt.

torkat bort på jorden. Efter korpen lät han en duva flyga ut för att se, om vattnet hade sjunkit undan från marken. Men duvan fann ingen plats för sin fot, där hon kunde vila sig, utan kom tillbaka till arken. Sedan väntade Noa sju dagar, varefter han ånyo sände ut duvan. Mot aftonen kom hon tillbaka, och se, då hade hon ett friskt olivlöv i sin näbb. Då förstod Noa, att vattnet hade sjunkit undan från jorden. Men han väntade ytterligare sju dagar och lät så duvan åter flyga ut. Då kom hon icke mer tillbaka till honom. Noa tog nu bort taket på arken och såg, att marken var fri från vatten. På Guds befallning gick han därefter ut ur arken med sina söner och sin hustru och sina söners hustrur och med alla de djur, som han hade med sig i arken. Tacksam till Gud för den underbara räddningen byggde Noa ett altare och offrade åt Gud, varvid Gud gav det löftet att aldrig mer med en flod ödelägga jorden för människornas skull. Till tecken därpå satte Gud bågen i skyn.

Noas död. Och Noa levde efter floden i tre hundra femtio år. Därefter dog han. Från Noas söners släkter hava sedan folken utbrett sig över jorden.

MOUNT ARARAT (Ararats berg).

journeyed east, that they found a plain in the land of Shinar; and they dwelt there.

3. And they said one to another, Come, let us make brick, and burn them thoroughly. And they had brick for stone, and slime had they for mortar.

4. And they said, Come let us build us a city, and a tower whose top may reach unto heaven, and let us make us a name; lest we be scattered abroad upon the face of the whole earth.

5. And Jehovah came down to see the city and the tower, which the children of men builded.

6. And Jehovah said, Behold, they are one people, and they

have all one language; and this is what they begin to do: and now nothing will be withholden from them, which they purpose to do.

7. Come, let us go down, and there confound their language, that they may not understand one another's speech.

8. So Jehovah scattered them abroad from thence upon the face of all the earth: and they left off building the city.

9. Therefore was the name of it called Babel; because Jehovah did there confound the language of all the earth: and from thence did Jehovah scatter them abroad upon the face of all the earth.

LESSON 7

THE HISTORICAL CONTEXT

Abraham's forefathers. Noah's son Shem lived five hundred and two years after the flood, and at his death he had many sons and daughters. These and their descendants dwelt near the lower Euphrates in Ur of the Chaldees. One descendant named Terah, however, moved farther up along the river to a place called Haran.

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Heb. 11:8.

By faith Abraham, when he was called, obeyed to go out unto a place which he was to receive for an inheritance; and he went out, not knowing whither he went.

THE CHRISTIAN FAITH

In what does the call consist?

The call consists in the Holy Spirit's proclaiming and offering to us, through the Gospel, the grace of God and drawing us to Christ.

Come unto me, all ye that labor and are heavy laden, and I will give you rest. Matt. 11:28.

TÄNKESPRÅK

Hebr. 11: 8.

Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land, som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han icke visste, vart han skulle komma.

TROSLÄRAN

Vari består kallelsten?

Kallelsten består däri, att den helige Ande kungör och tillbjuder oss genom evangelium Guds nåd och drager oss till Kristus.

Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. Matt. 11:28.

2. Men när de bröto upp och drogo österut, funno de en lågslätt i Sinears land och bosatte sig där.

3. Och de sade till varandra: "Kom, låt oss slå tegel och bränna det." Och teglet begagnade de såsom sten, och såsom murbruk begagnade de jordbeck.

4. Och de sade: "Kom, låt oss bygga en stad åt oss och ett torn, vars spets räcker upp i himmelen, och så göra oss ett namn; vi kunde eljest bliva kringspidda över hela jorden."

5. Då steg Herren ned för att se staden och tornet, som människobarnen bygde.

6. Och Herren sade: "Se, de äro ett enda folk och hava alla enahanda tungomål, och detta är deras första tilltag; härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad de än besluta att göra.

7. Välan, låt oss stiga dit ned och förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres tungomål."

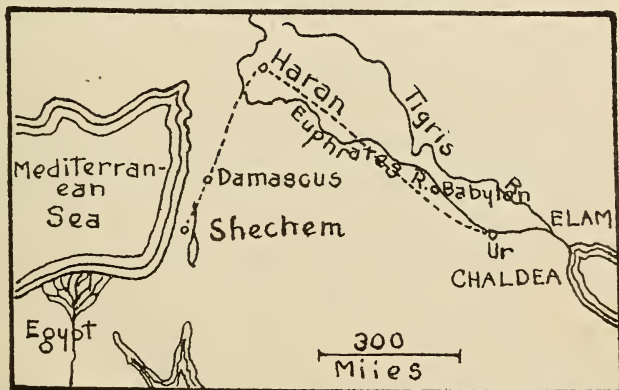
8. Och så spridde Herren dem därifrån ut över hela jorden, så att de måste upphöra att bygga på staden.

9. Därpå fick den namnet Babel, eftersom Herren där förbistrade hela jordens tungomål; därifrån spridde ock Herren ut dem över hela jorden.

LÄXAN 7

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Abrahams förfäder. Noas son Sem levde i fem hundra två år efter floden, och vid sin död hade han många söner och döttrar. Dessa och deras efterkommande bodde omkring floden Eufrats nedre lopp i det kaldeiska Ur. En ättling vid namn Tera, flyttade dock längre upp efter floden till en plats, som hette Haran.

ABRAM'S JOURNEY TO CANAAN.
(Abrams färd till Kanaan.)

The Call of Abraham

TEXT: GEN. 11: 31—12: 8

31. And Terah took Abram his son, and Lot the son of Haran, his son's son, and Sarai his daughter-in-law, his son Abram's wife; and they went forth with them from Ur of the Chaldees, to go into the land of Canaan; and they came unto Haran, and dwelt there

32. And the days of Terah were two hundred and five years; and Terah died in Haran.

1. Now Jehovah said unto Abram, Get thee out of thy country, and from thy father's house, unto the land that I will show thee:

2. And I will make of thee a great nation, and I will bless thee, and make thy name great; and be thou a blessing;

3. and I will bless them that bless thee, and him that curseth thee will I curse: and in thee shall all the families of the earth be blessed.

4. So Abram went, as Jehovah had spoken unto him; and Lot went with him; and Abram was

seventy and five years old when he departed out of Haran.

5. And Abraham took Sarai his wife, and Lot his brother's son, and all their substance that they had gathered, and the souls that they had gotten in Haran; and they went forth to go into the land of Canaan; and into the land of Canaan they came.

6. And Abram passed through the land unto the place of Shechem, unto the oak of Moreh. And the Canaanite was then in the land.

7. And Jehovah appeared unto Abram, and said, Unto thy seed will I give this land; and there builded he an altar unto Jehovah, who appeared unto him.

8. And he removed from thence unto the mountain on the east of Beth-el and pitched his tent, having Beth-el on the west, and Ai on the east: and there he builded an altar unto Jehovah, and called upon the name of Jehovah.

LESSON 8

THE HISTORICAL CONTEXT

Abraham goes to Egypt. From Bethel, Abraham journeyed farther and farther southward, and when there was a famine in Canaan, he took Sarai, his wife, and Lot, his brother's son, and went down to Egypt. After sojourning there for some time, he returned to Bethel.

God's Covenant With Abraham

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Gen. 15: 6.

And he believed in Jehovah; and he reckoned it to him for righteousness.

TÄNKESPRÅK

1 Mos. 15: 6.

Och han trodde på Herren; och han räknade honom det till rättfärdighet.

Abrahams kallelse

TEXT: 1 MOS. 11: 31—12: 8

31. Och Tera tog med sig sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai, som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans ut från det kaldeiska Ur på väg till Kanaans land; men när de kommo till Haran, bosatte de sig där.

32. Och Teras ålder blev två hundra fem år; därefter dog Tera i Haran.

1. Och Herren sade till Abram: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus bort till det land, som jag skall visa dig.

2. Så skall jag göra dig till ett stort folk; jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bliva en välsignelse.

3. Och jag skall välsigna dem, som välsigna dig, och den som förbannar dig, skall jag förbanna, och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade."

4. Och Abram gick åstad, såsom Herren hade tillsagt honom, och Lot gick med honom. Och

Abram var sjuttiofem år gammal, när han drog ut från Haran.

5. Och Abram tog sin hustru Sarai och sin brorson Lot och alla ägodelar, som de hade förvärvat, och tjänarna, som de hade skaffat sig i Haran; och de drogo åstad på väg mot Kanaans land

6. och kommo så till Kanaans land.

Och Abram drog fram i landet ända till den heliga platsen vid Sikem, till Mores terebint. Och på den tiden bodde Kananeerna där i landet.

7. Men Herren uppenbarade sig för Abram och sade: "Åt din säd skall jag giva detta land." Då byggde han där ett altare åt Herren, som hade uppenbarat sig för honom.

8. Sedan flyttade han därifrån till bergsbygden öster om Betel och slog där upp sitt tält, så att han hade Betel i väster och Ai i öster; och han byggde där ett altare åt Herren och åkaliade Herrens namn.

LÄXAN 8.

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Abraham beger sig till Egypten. Från Betel drog Abraham sedermera allt längre mot söder, och när hungersnöd uppstod i Kanaan, begav han sig i sällskap med sin hustru Sara samt sin brorson Lot ned till Egypten. Efter en tids vistelse där återvände han till Betel.

Guds förbund med Abraham

TEXT: 1 MOS. 17: 1—10

1. När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig Herren för honom och sade till honom:

"Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig.

THE CHRISTIAN FAITH

How then do we become righteous?

We become righteous not through our own deeds but by the grace of God through faith in Jesus Christ.

I do not make void the grace of God: for if righteousness is through the law, then Christ died for nought. Gal. 2:21.

TROSLÄRAN

Huru bliva vi alltså rättfärdiga?

Vi bliva rättfärdiga icke genom våra egna gärningar utan av Guds nåd genom tron på Jesus Kristus.

Jag förkastar icke Guds nåd. Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade ju Kristus icke behövt lida döden. Gal. 2:21.

TEXT: GEN. 17: 1—10

1. And when Abram was ninety years old and nine, Jehovah appeared to Abram, and said unto him, I am God Almighty; walk before me, and be thou perfect.

2. And I will make my covenant between me and thee, and will multiply thee exceedingly.

3. And Abram fell on his face: and God talked with him, saying,

4. As for me, behold, my covenant is with thee, and thou shalt be the father of a multitude of nations.

5. Neither shall thy name any more be called Abram, but thy name shall be Abraham; for the father of a multitude of nations have I made thee.

6. And I will make thee exceeding fruitful, and I will make nations of thee, and kings shall

come out of thee.

7. And I will establish my covenant between me and thee and thy seed after thee throughout their generations for an everlasting covenant, to be a God unto thee and to thy seed after thee.

8. And I will give unto thee, and to thy seed after thee, the land of thy sojournings, all the land of Canaan, for an everlasting possession; and I will be their God.

9. And God said unto Abraham, And as for thee, thou shalt keep my covenant, thou, and thy seed after thee throughout their generations.

10. This is my covenant, which ye shall keep, between me and you and thy seed after thee; every male among you shall be circumcised.

LESSON 9

Lot's Choice

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: For the love of money is a root of all kinds of evil: which some reaching after have been led astray from the faith, and have pierced themselves through with many sorrows. 1 Tim. 6:10.

2. Jag vill göra ett förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig över måttan.”

3. Då föll Abram ned på sitt ansikte, och Gud talade så med honom:

4. “Se, det förbund, som jag å min sida gör med dig, är detta, att du skall bliva en fader till många folk.

5. Därför skall du icke mer heta Abram, utan Abraham skall vara ditt namn, ty jag skall låta dig bliva en fader till många folk.

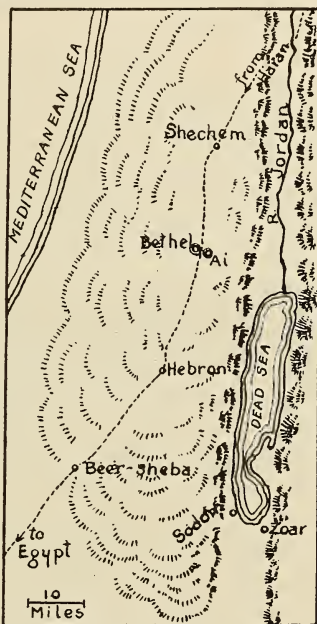
6. Och jag skall göra dig över måttan fruktsam och låta folkslag komma av dig, och konungar skola utgå från dig.

7. Och jag skall upprätta ett förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte, ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din säds efter dig;

8. och jag skall giva dig och din säd efter dig det land, där du nu bor såsom främling, hela Kanaans land, till evärdlig besittning, och jag skall vara deras Gud.”

9. Och Gud sade ytterligare till Abraham: “Du åter skall hålla mitt förbund, du och din säd efter dig, från släkte till släkte.

10. Och detta är det förbund mellan mig och eder och din säd efter dig, som i skolen hålla: allt mankön bland eder skall omskäras.

CAMPING-PLACES IN CANAAN
(Lägerställen i Kanaan)

LÄXAN 9

Lots val

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig sä drivas därav, att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kvai. 1 Tim, 6:10,

THE CHRISTIAN FAITH

What should be our relation to earthly things?

We should attend to our earthly calling with faithfulness and diligence, use our earthly possessions for our own and others' benefit, and be content with our lot and thankful to God for all.

TEXT: GEN. 13: 5—13, 19: 23—25

5 And Lot also, who went with Abram, had flocks and herds, and tents.

6. And the land was not able to bear them, that they might dwell together; for their substance was great, so that they could not dwell together.

7. And there was a strife between the herdsmen of Abram's cattle and the herdsmen of Lot's cattle: and the Canaanite and the Perizzite dwelt then in the land.

8. And Abram said unto Lot, Let there be no strife, I pray thee, between me and thee, and between my herdsmen and thy herdsmen; for we are brethren.

9. Is not the whole land before thee? separate thyself, I pray thee, from me: if thou wilt take the left hand, then I will go to the right; or if thou take the right hand, then I will go to the left.

10. And Lot lifted up his eyes, and beheld all the Plain of the Jordan, that it was well watered everywhere, before Jehovah de-

stroyed Sodom and Gomorrah, like the garden of Jehovah, like the land of Egypt, as thou goest unto Zoar.

11. So Lot chose him all the Plain of the Jordan; and Lot journeyed east: and they separated themselves the one from the other.

12. Abram dwelt in the land of Canaan, and Lot dwelt in the cities of the Plain, and moved his tent as far as Sodom.

13. Now the men of Sodom were wicked and sinners against Jehovah exceedingly.

* * * *

23. The sun was risen upon the earth when Lot came unto Zoar.

24. Then Jehovah rained upon Sodom and upon Gomorrah brimstone and fire from Jehovah out of heaven;

25. and he overthrew those cities and all the Plain, and all the inhabitants of the cities, and that which grew upon the ground.

LESSON 10

THE HISTORICAL CONTEXT

Abraham settles in Hebron. When Lot had separated himself from Abraham, Abraham moved his tent, and came and dwelt by the oaks of Mamre, which are in Hebron, and built there an altar to Jehovah.

Abraham delivers Lot from captivity. One day it was reported to Abraham that Lot, his brother's son, had been taken captive and carried away to another land. When Abraham heard this, he went forth with three hundred and eighteen men and pursued the enemy past Dan

TROSLÄRAN

Huru skola vi förhålla oss till de jordiska tingen?

Vi skola med trohet och flit sköta vår jordiska kallelse, använda de jordiska ägodelarna till vår egen och andras nytta samt vara nöjda med vår lott och tacksamma mot Gud för allt.

TEXT: 1 MOS. 13: 5—13; 19: 23—25

5. Men Lot, som drog med Abram, hade också får och fäkratur och tält.

6. Och landet räckte icke till för dem, så att de kunde bo tillsammans ty deras ägodelar voro för stora, för att de skulle kunna bo tillsammans;

7. och tvister uppstodo mellan Abrams och Lots boskapsherdar. Tillika bodde på den tiden kanaanéerna och periséerna där i landet.

8. Då sade Abram till Lot: "Icke skall någon tvist vara mellan mig och dig och mellan mina herdar och dina herdar; vi äro ju fränder.

9. Ligger icke hela landet öppet för dig? Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går jag åt höger, och vill du åt höger, så går jag åt vänster."

10. Då lyfte Lot upp sina ögon och såg, att hela Jordanslätten överallt var vattenrik. Innan Her-

ren fördärvade Sodom och Gomorra, var den nämligen såsom Herrens lustgård, såsom Egyptens land, ända fram emot Soar.

11. Så utvalde då Lot åt sig hela Jordanslätten. Och Lot bröt upp och drog österut, och de skildes så från varandra.

12. Abram förblev boende i Kanaans land, och Lot bodde i städerna på Slätten och drog med sina tält ända inemot Sodom.

13. Men folket i Sodom var mycket ont och syndigt inför Herren.

* * *

23. Då nu solen hade gått upp över jorden och Lot hade kommit till Soar,

24. lät Herren svavel och eld regna från himmelen, från Herren, över Sodom och Gomorra;

25. och han omstörtade dessa städer med hela Slätten och alla dem som bodde i städerna och det som växte på marken.

LÄXAN 10

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Abraham bosätter sig i Hebron. Sedan Lot hade skilt sig från Abraham, drog Abraham åstad med sina tält och kom och bosatte sig vid Mamres terebintlund invid Hebron, och han byggde där ett altare åt Herren.

Abraham befriar Lot ur fångenskap. Så hände det sig en dag, att man kom till Abraham och berättade, att hans frände Lot hade råkat i fångenskap och blivit bortförd till ett främmande land. När Abraham fick höra detta, begav han sig genast åstad med tre hundra aderton män och förföljde fienderna förbi Dan och ända till Hoba, norr om

and as far as Hobah, north of Damascus. There he smote them and took back Lot and his goods.

Abraham is blessed by Melchizedek. On the return to Hebron, Abraham met the king of Salem, Melchizedek, who offered him bread and wine. This Melchizedek was priest of God Most High. He blessed Abraham and said, "Blessed be Abraham of God Most High, possessor of heaven and earth." And Abraham gave him a tenth of all.

Jehovah appears to Abraham. One day as Abraham sat in the door of his tent by the oaks of Mamre, he saw three men coming. He ran to meet them and bowed himself to the earth, and asked them to sit down with him under the tree and rest themselves before they went farther. They did so, and Abraham placed food before them. Then one of the men said to Abraham, "I shall return to you next year at this time, and, lo, Sarah, thy wife, shall have a son." Sarah, who was standing in the tent door, heard this, but she could not believe it and laughed at it, because both she and Abraham were old. But Jehovah said, "Is anything too hard for Jehovah?"

Abraham prays for Sodom. When they had eaten, the men rose to go and looked toward Sodom and Gomorrah. And Abraham went with to show them the way. Then Jehovah told Abraham that he would destroy Sodom and Gomorrah, because their sins were grievous. Abraham then prayed for Sodom and said, "Peradventure there are fifty righteous within the city: wilt thou consume and not spare the place for the fifty righteous that are therein?" Jehovah promised to spare the place if he found fifty righteous within the city. Since Abraham did not know whether there really were so many righteous in the city, he continued to pray Jehovah that he would spare the city even if the number was less than fifty. Jehovah promised to do so, even if there were only ten righteous in the city. Jehovah went his way when he had thus communed with Abraham, and Abraham returned home.

The destruction of Sodom. While the Lord had thus been speaking with Abraham, the other two men had gone on to Sodom. There Lot was sitting in the gate of the city. When Lot saw the two men, he rose to meet them, and falling upon his face, he begged them to tarry for the night in his house, which they also did. During the short time they were in the city, they had further opportunity to see what a sinful life was lived there. At dawn the next day the angels urged Lot, saying, "Arise, take thy wife, and thy two daughters that are here, lest thou be consumed in the iniquity of the city." But when he lingered, the men took his hand and that of his wife and daughters and lead them forth, saying, "Flee for thy life; look not behind thee." And Lot fled to a city nearby called Zoar. But Lot's wife looked back and became a pillar of salt. And when Abraham early the next morning went to the place where he had stood before Jehovah and looked toward Sodom and Gomorrah and toward all the land of the Plain, he beheld smoke going up from the land like the smoke of a furnace.

The birth of Isaac. At the appointed time, as Jehovah had said upon his visit to Abraham, Sarah bare a son, who was named Isaac. And Abraham was a hundred years old when his son Isaac was born.

Damaskus, slog dem samt tog tillbaka sin frände Lot samt hans ägodelar.

Abraham välsignas av Melki-Sedik. På återvägen till Hebron mötte Abraham konungen i Salem, Melki-Sedik, vilken lät bära ut bröd och vin. Denne Melki-Sedik var präst åt Gud den Högste. Han välsignade Abraham och sade: "Välsignad vare Abraham av Gud den Högste, himmelens och jordens skapare". Och Abraham gav honom tionde av allt.

Abraham får besök av Herren. En dag då Abraham satt vid ingången till sitt tält vid Mammres terebintlund, fick han se tre män komma. Han skyndade emot dem och bugade sig ned till jorden och bad dem slå sig ned under trädet och vila sig något, innan de gingo vidare. De gjorde så, och Abraham undfagnade dem med mat. Då sade en av männen till Abraham: "Jag skall komma tillbaka till dig nästa år vid denna tid, och se, då skall din hustru Sara hava en son". Detta hörde Sara, som stod i ingången till tältet, men hon kunde ej tro det talet utan log däråt, ty både hon och Abraham voro gamla. Men Herren sade: "Är då något så underbart, att Herren icke skulle förmå det?"

Abraham beder för Sodom. Efter måltiden stodo männen upp för att gå vidare, och de vände blickarna mot Sodom. Och Abraham gick med att ledsaga dem. Då berättade Herren för Abraham, att han skulle förgöra Sodom och Gomorra, emedan deras synder voro mycket svåra. Abraham bad då för Sodom och sade: "Kanhända finnas femtio rättfärdiga i staden. Vill du då förgöra den och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull, som finnas där?" Herren lovade skona hela orten, om det fanns femtio rättfärdiga i Sodom. Som Abraham ej var viss på, att det nu verkligen fanns så många rättfärdiga i staden, fortfor han att bedja Herren skona densamma även om deras antal skulle vara mindre än femtio. Herren lovade även att göra så, ifall det fanns tio rättfärdiga inom densamma. Och Herren gick bort, sedan han hade talat ut med Abraham, och Abraham vände tillbaka hem.

Sodoms förstöring. Men under tiden Herren så hade samtalat med Abraham, hade de tvänne andra männen gått fram till Sodom. Där satt Lot i stadens port. När nu han fick se de två männen, stod han upp och gick emot dem, föll ned på sitt ansikte och inbjöd dem att övernatta i hans hem, vilket de också gjorde. Under deras korta vistelse i staden fingo de nu tillfälle att ytterligare se, huru syndfullt man levde i staden. När morgonrodnaden gick upp påföljande dag, manade änglarna på Lot och sade: "Stå upp och tag med dig din hustru och dina båda döttrar, som du har hos dig, på det att du icke må förgås genom stadens missgärning". Och då han ännu dröjde, togo männen honom vid handen jämte hans hustru och hans båda döttrar och förde dem ut samt sade: "Fly för ditt livs skull. Se dig icke tillbaka". Och Lot flydde till en stad, som låg där i närheten vid namn Soar. Men Lots hustru såg sig tillbaka. Då blev hon en saltstod. Och när Abraham bittida följande morgon gick till den plats, där han hade stått inför Herren, och blickade ned över Sodom och Gomorra och över hela Slättlandet, fick han se en rök stiga upp från landet, lik röken från en smältugn.

Isaks födelse. Vid den bestämda tid, som Herren hade sagt vid sitt besök hos Abraham, födde Sara en son, som fick namnet Isak. Och Abraham var ett hundra år gammal, när hans son Isak föddes:

Abraham's Faith Tested

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Heb. 11:17.

By faith Abraham, being tried, offered up Isaac: yea, he that had gladly received the promises was offering up his only begotten son.

THE CHRISTIAN FAITH

When do we love God above all things?

We love God above all things when we regard him as our highest good and gladly obey him and do his will.

This is the love of God, that we keep his commandments: and his commandments are not grievous. 1 John 5:3.

TÄNKESPRÅK

Hebr. 11: 17.

Genom tron var det, som Abraham frambar Isak såsom offer, när han blev satt på prov; ja, sin ende son frambar han såsom offer, han som hade mottagit löfte-
na.

TROSLÄRAN

När älska vi Gud över allting?

Vi älska Gud över allting, när vi hålla honom för vårt högsta goda samt gärna lyda och göra hans vilja.

Ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke tunga. 1 Joh. 5:3.

TEXT: GEN. 22: 1—18

1. And it came to pass after these things, that God did prove Abraham, and said unto him, Abraham; and he said, Here am I.

2. And he said, Take now thy son, thine only son, whom thou lovest, even Isaac, and get thee into the land of Moriah; and offer him there for a burnt-offering upon one of the mountains which I will tell thee of.

3. And Abraham rose early in the morning, and saddled his ass, and took two of his young men with him, and Isaac his son; and he clave the wood for the burnt-offering, and rose up, and went unto the place of which God had told him.

4. On the third day Abraham lifted up his eyes, and saw the place afar off.

5 And Abraham said unto his young men, Abide ye here with the ass, and I and the lad will go yonder; and we will worship, and come again to you.

6. And Abraham took the wood of the burnt-offering, and laid it upon Isaac his son; and he took in his hand the fire and the knife; and they went both of them together.

7. And Isaac spake unto Abraham his father, and said, My father: and he said, Here am I, my son. And he said, Behold, the fire and the wood: but where is the lamb for a burnt-offering?

8. And Abraham said, God will provide himself the lamb for a burnt-offering, my son: so they went both of them together.

THE DEAD SEA (Döda havet)

TEXT: 1 MOS. 22: 1—18

1. En tid härefter hände sig, att Gud satte Abraham på prov. Han sade till honom: "Abraham." Han svarade: "Här är jag."

2. Då sade han: "Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land och offra honom där såsom brännoffer, på ett berg, som jag skall säga dig."

3. Bittida följande morgon lastade Abraham sin åsna och tog med sig två sina tjänare och sin son Isak; och sedan han hade huggit sönder ved till brännoffer, bröt han upp och begav sig på väg till den plats, som Gud hade sagt honom.

4. När nu Abraham på tredje dagen lyfte upp sina ögon och fick se platsen på avstånd,

5. sade han till sina tjänare: "Stannen I här med åsnan; jag och gossen vilja gå dit bort. När vi hava tillbett, skola vi komma tillbaka till eder."

6. Och Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gingo så båda tillsammans.

7. Då talade Isak till sin fader Abraham och sade: "Min fader." Han svarade: "Vad vill du, min son?" Han sade: "Se, här är elden och veden, men var är fåret till brännoffret?"

8. Abraham svarade: "Gud utser nog åt sig fåret till brännoffret, min son." Så gingo de båda tillsammans.

9. And they came to the place which God had told him of; and Abraham built the altar there, and laid the wood in order, and bound Isaac his son, and laid him on the altar, upon the wood.

10. And Abraham stretched forth his hand, and took the knife to slay his son.

11. And the angel of Jehovah called unto him out of heaven, and said, Abraham, Abraham: and he said, Here am I.

12. And he said, Lay not thy hand upon the lad, neither do thou anything unto him; for now I know that thou fearest God, seeing thou hast not withheld thy son, thine only son, from me.

13. And Abraham lifted up his eyes, and looked, and, behold, behind him a ram caught in the thicket by his horns: and Abraham went and took the ram, and offered him up for a burnt-offer-

ing in the stead of his son.

14. And Abraham called the name of that place Jehovah-jireh: as it is said to this day, In the mount of Jehovah it shall be provided.

15. And the angel of Jehovah called unto Abraham a second time out of heaven,

16. and said, By myself have I sworn, saith Jehovah, because thou hast done this thing, and hast not withheld thy son, thine only son,

17. that in blessing I will bless thee, and in multiplying I will multiply thy seed as the stars of the heavens, and as the sand which is upon the sea-shore; and thy seed shall possess the gate of his enemies;

18. and in thy seed shall all the nations of the earth be blessed; because thou hast obeyed my voice.

LESSON 11

THE HISTORICAL CONTEXT

The death of Sarah. Abraham, with Isaac and his servants, returned from the land of Moriah to Beersheba. When Sarah was one hundred and twenty-seven years old, she died, and Abraham mourned her and wept for her, and buried her in Hebron in the cave of the field of Machpelah, which Abraham bought for this purpose.

Rebekah becomes the wife of Isaac. When Abraham was old and well stricken in age, he said to his eldest servant, who ruled over all that he had, "Thou shalt not take a wife for my son of the daughters of the Canaanites, among whom I dwell, but thou shalt go unto my country, and to my kindred, and take a wife for my son Isaac. And Jehovah, the God of heaven, will send his angel before thee, so that thou mayest take a wife for my son from thence." When the servant had received this command, he took ten of his master's camels and departed with all sorts of costly gifts from his master.

After a time the caravan arrived at the city of Nahor in Aram-Naharaim. There the servant made the camels kneel down at a well outside of the city; and it was near evening, when the women were wont to go out to draw water. And the servant prayed, saying, "O Jehovah, the God of my master Abraham, send me, I pray thee, good speed this day, and show kindness unto my master Abraham. Behold,

9. När de nu hade kommit till den plats, som Gud hade sagt Abraham, byggde han där ett altare och lade veden därpå; sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden.

10. Och Abraham räckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin son.

11. Då ropade Herrens ängel till honom från himmelen och sade: "Abraham, Abraham." Han svarade: "Här är jag."

12. Då sade han: "Låt icke din hand komma vid gossen och gör honom intet; ty nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son."

13. När då Abraham lyfte upp sina ögon, fick han bakom sig se en vädur, som hade fastnat med sina horn i ett snår; och Abraham gick dit och tog väduren och

offrade den till brännoffer i sin sons ställe.

14. Och Abraham gav den platsen namnet Herren utser; nu för tiden heter det Berget, där Herren låter se sig.

15. Och Herrens ängel ropade för andra gången till Abraham från himmelen.

16. och sade: "Jag svär vid mig själv, säger Herren; Eftersom du har gjort detta och icke undanhållit mig din ende son,

17. därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen och såsom sanden på havets strand; och din säd skall intaga sina fienders portar.

18. Och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord."

LÄXAN 11

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Saras död. Ifrån Moria land återvände Abraham, åtföljd av Isak samt sina tjänare, till Beer-Seba. När Sara blev ett hundra tjugosju år gammal, dog hon, och Abraham höll dödsklagan efter henne och begrät henne samt begrov henne i Hebron i en grotta på Makpelas åker, vilken Abraham köpte för detta ändamål.

Rebecka blir Isaks hustru. När Abraham nu var kommen till hög ålder, sade han till sin äldste hustjänare, vilken förestod all hans egendom: "Du skall icke till hustru åt min son taga en dotter till någon av kananeerna, bland vilka jag bor, utan du skall gå till mitt eget land och till min egen släkt och där taga en hustru åt min son Isak. Och Herren, himmelens Gud, skall sända sin ängel framför dig, så att du därifrån skall kunna få en hustru åt min son". När tjänaren fått denna befallning, tog han tio av sin herres kameler och for åstad med allehanda dyrbara gåvor från sin herre.

Efter en tid var karavanen framme vid Nahors stad i Aram-Naharaim. Där lät tjänaren kamelerna lägga sig vid en vattenbrunn utanför staden, och det led mot aftonen, den tid, då kvinnorna plågade komma ut för att hämta vatten. Och tjänaren bad och sade: "Herre, min herre Abrahams Gud, lät mig i dag få ett lyckosamt möte, och gör nåd med min herre Abraham. Se, jag står här vid vattenkällan, och stadsbornas döttrar komma hit ut för att hämta vatten. Om jag

I am standing by the fountain of water: and the daughters of the men of the city are coming out to draw water; and let it come to pass, that the damsel to whom I shall say, 'Let down thy pitcher, I pray thee, that I may drink'; and she shall say, 'Drink, and I will give thy camels drink also': let the same be she that thou hast appointed for thy servant Isaac; and thereby shall I know that thou hast showed kindness unto my master." It came to pass, before he had done speaking, that, behold, Rebekah came out, a daughter of Bethuel, the son of Milcah, the wife of Nahor, Abraham's brother, with her pitcher upon her shoulder. And the damsel was very fair to look upon. She now went down to the fountain, and filled her pitcher, and came up. Then the servant ran to meet her, and said, "Let me drink a little water from thy pitcher." She then not only gave the servant to drink but also drew water for all the camels. Then the servant understood that he had met the one whom God had chosen; so he gave her a golden ring and two bracelets of gold. And Rebekah ran home to her mother's house and told all these things.

Her brother Laban now went out to the man at the fountain and invited him to come to their home. There food was set before him, but he said, "I will not eat, until I have told mine errand." Then he told them all about his journey and his meeting with Rebekah at the well. All were agreed that God had led it so, and Rebekah was asked if she would go with the servant. She answered, "I will go," and accordingly the servant set out the following morning with Rebekah to return to his master. As they came near the end of their long journey, they saw a man coming toward them. It was Isaac, who had gone out into the field to meditate. Then the servant told how successful the journey had been. And Isaac welcomed Rebekah, and she became his wife, and he loved her.

The death of Abraham. At the age of one hundred and seventy-five years, Abraham died, an old man, and full of years, and was buried in the cave of Machpelah beside his wife Sarah.

The sons of Isaac. In answer to prayer to Jehovah Rebekah bare Isaac two sons. The first-born was given the name Esau, and the other, Jacob. The boys grew, and Esau became a skilful hunter, a man of the field, and Jacob, a quiet man, dwelling in tents. Now Isaac loved Esau, because he ate of his venison, but Rebekah loved Jacob.

Esau sells his birth-right to Jacob. Once while Jacob was boiling pottage, Esau came in from the field faint with hunger. He asked Jacob if he might have some of his food. But Jacob would not give him any before he had promised to sell his birth-right to him. Suffering from hunger as he was, he agreed to forego the right that was his as first-born.

Isaac prepares to give Esau his blessing. When Isaac was old, and his eyes were dim, so that he could not see, he called Esau, his elder son, and said to him, "Behold now, I am old; I know not the day of my death. Now therefore take, I pray thee, thy weapons, thy quiver and thy bow, and go out to the field, and take me venison; and make me savory food, such as I love, and bring it to me, that I may eat; that my soul may bless thee before I die." And Esau went out to hunt as his father had bidden him. But Rebekah had heard what

nu säger till en flicka: 'Håll hit din kruka, och låt mig dricka', och hon då svarar: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna', må hon då vara den, som du har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag därav veta, att du har gjort nåd med min herre." Och se, innan han hade slutat att tala, kom Rebecka dit ut, en dotter till Betuel, som var son till Milka, Abrahams broder Nahors hustru; och hon bar sin kruka på axeln. Och flickan var mycket fager att skåda. Hon gick nu ned till källan och fyllde sin kruka och steg så upp igen. Då skyndade tjänaren emot henne och sade: "Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka". Hon gav nu ej blott tjänaren vatten att drick utan öste även upp vatten åt alla kamelerna. Då förstod tjänaren, att han träffat den av Gud utsedda, varför han överlämnade åt henne en näsring samt två armband av guld. Och Rebecka skyndade åstad och berättade allt detta i sin moders hus.

Hennes broder Laban kom nu ut till mannen vid källan och inbjöd honom att gästa i deras hem. Där satte man fram mat för honom, men han sade: "Jag vill icke äta, förrän jag har framfört mitt ärende". Så berättade han allt som stod i samband med resan och om mötet med Rebecka ute vid brunnen. Alla voro ense om att Herren hade lett det hela och Rebecka tillfrågades, om hon ville resa med tjänaren. Hon svarade "ja", och redan påföljande dag på morgonen återvände tjänaren i Rebeckas sällskap till sin herre. När de efter den långa resan nalkades målet, fingo de se en man, som gick i riktning mot dem. Det var Isak, som var ute på fältet i sorgsna tankar. Nu berättade tjänaren huru lyckosam färden hade varit. Och Isak tog Rebecka till sig, och hon blev hans hustru, och han hade henne kär.

Abrahams död. I en ålder av ett hundra sjuttiofem år dog Abraham, gammal och levnadsmätt, och han blev begravnen i Makpelas grotta bredvid sin hustru Sara.

Isaks söner. Som svar på bön till Herren födde Rebecka tvänne söner åt Isak. Den förstfödde erhöll namnet Esau. Den andre hette Jakob. Esau blev med tiden en skicklig jägare, som höll sig ute på marken. Jakob åter blev en fromsint man, som bodde i tält. Och Isak hade Esau kärast, ty han hade smak för villebråd, men Rebecka hade Jakob kärast.

Esau säljer sin förstfödslo rätt till Jakob. En gång när Jakob höll på med att koka en linssoppa, kom Esau hem från marken, alldeles uppgiven av hunger. Han bad då Jakob att få äta av hans mat. Men Jakob ville icke giva honom något förr än han lovade att sälja sin förstfödslo rätt till honom. Kvald av hunger som Esau var, gick han då in på att avstå från den rätt, som tillkom honom såsom den förstfödde.

Isak ämnar välsigna Esau. När Isak blev gammal och hans ögon skumma, så att han icke kunde se, kallade han till sig sin äldste son Esau och sade till honom: "Se, jag är gammal och vet icke, när jag skall dö. Så tag nu dina jaktredskap; ditt koger och din bäge, och gå ut i marken och jaga villebråd åt mig; red sedan till åt mig en smaklig rätt, en sådan som jag tycker om, och bär in den till mig till att äta, på det att min själ må välsigna dig, förrän jag dör." Och Esau begav sig åstad på jakt för att göra såsom hans fader hade bjudit honom. Men Rebecka hade hört, vad Isak hade sagt Esau,

Isaac had said to Esau, and she thought out a plan whereby she might get Isaac to bless Jacob instead of Esau. She called Jacob and told him to hurry to the flock and fetch from thence two good kids of the goats. From these she afterwards made savory food.

Jacob Deceives his Father

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Blessed is the man unto whom Jehovah imputeth not iniquity, and in whose spirit there is no guile. Ps. 32:2.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the eighth commandment?

Thou shalt not steal.

Put away therefore all wickedness, and all guile, and hypocrisies, and envies, and all evil speakings. 1 Pet. 2:1.

TEXT: GEN. 27: 15—29

15. And Rebekah took the goodly garments of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son;

16. and she put the skins of the kids of the goats upon his hands, and upon the smooth of his neck:

17. and she gave the savory food and the bread, which she had prepared, into the hand of her son Jacob.

18. And he came unto his father, and said, My father: and he said, Here am I; who art thou, my son?

19. And Jacob said unto his father, I am Esau thy first-born; I have done according as thou badest me: arise, I pray thee, sit and eat of my venison, that thy soul may bless me.

20. And Isaac said unto his son, How is it that thou hast found it so quickly, my son? And he said, Because Jehovah thy God sent me good speed.

21. And Isaac said unto Jacob, Come near, I pray thee, that I

may feel thee, my son, whether thou be my very son Esau or not.

22. And Jacob went near unto Isaac his father; and he felt him, and said, The voice is Jacob's voice, but the hands are the hands of Esau.

23. And he discerned him not, because his hands were hairy, as his brother Esau's hands: so he blessed him.

24. And he said, Art thou my very son Esau? And he said, I am.

25. And he said, Bring it near to me, and I will eat of my son's venison, that my soul may bless thee. And he brought it near to him, and he did eat: and he brought him wine, and he drank.

26. And his father Isaac said unto him, Come near now, and kiss me, my son.

27. And he came near, and kissed him: and he smelled the smell of his raiment, and blessed him, and said,

See, the smell of my son
Is as the smell of a field which
Jehovah hath blessed:

och hon tänkte ut en plan, enligt vilken hon skulle kunna få Isak att välsigna Jakob i stället för Esau. Hon tillkallade så Jakob och bjöd honom att skynda sig bort till hjorden och hämta hem två goda killingar. Av dessa tillredde hon därefter en smaklig rätt.

Jacob bedrager sin fader

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Säll är den människa, som Herren icke tillräknar missgärning, och i vilkens ande icke är något svek. Ps. 32:2.

TROSLÄRAN

Huru lyder det åttonde budet?

Du skall icke stjälja.

Så läggen då bort all ondska och allt svek, så ock skrymteri och avund och allt förtal. 1 Petr. 2:1.

TEXT: 1 MOS. 27: 15—29

15. Och Rebecka tog Esaus, sin äldre sons, högtidskläder, som hon hade hos sig i huset, och satte dem på Jakob, sin yngre son.

16. Och med skinnen av killingarna beklädde hon hans händer och den släta delen av hans hals.

17. Sedan lämnade hon åt sin son Jakob den smakliga rätten och brödet, som hon hade tillrett.

18. Och han gick in till sin fader och sade: "Min fader." Han svarade: "Vad vill du? Vem är du, min son?"

19. Då sade Jakob till sin fader: "Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort, såsom du till-sade mig; sätt dig upp och ät av mitt villebråd, på det att din själ må välsigna mig."

20. Men Isak sade till sin son: "Huru har du så snart kunnat finna något, min son?" Han svarade: "Herren, din Gud, skickade det i min väg."

21. Då sade Isak till Jakob: "Kom hit, min son, och låt mig taga på dig och känna, om du är min son Esau eller icke."

22. Och Jakob gick fram till sin fader Isak; och när denne hade tagit på honom, sade han: "Rösten är Jakobs röst, men händerna äro Esaus händer."

23. Och han kände icke igen honom, ty hans händer voro luddna såsom hans broder Esaus händer; och han välsignade honom.

24. Men han frågade: "Är du verkligen min son Esau?" Han svarade: "Ja."

25. Då sade han: "Bär hit maten åt mig, och låt mig äta av min sons villebråd, på det att min själ må välsigna dig." Och han bar fram den till honom, och han åt och han räckte honom vin, och han drack.

26. Därefter sade hans fader Isak till honom: "Kom hit och kyss mig, min son."

27. När han då gick fram och kysste honom, kände han lukten av hans kläder och välsignade honom; han sade:

"Se, av min son utgår doft, lik doften av en mark, som Herren har välsignat.

28. And God give thee of the dew
of heaven,
And of the fatness of the
earth,
And plenty of grain and new
wine:
29. Let peoples serve thee,
And nations bow down to

thee;
Be lord over thy brethren,
And let thy mother's sons bow
down to thee:
Cursed be every one that
curseth thee,
And blessed be every one that
that blesseth thee.

LESSON 12

THE HISTORICAL CONTEXT

Esau loses the blessing. Jacob had scarcely gone out from his father after receiving his blessing, when Esau came in from his hunting. He also made savory food and brought it in to his father, saying, "Let my father arise, and eat of his son's venison, that thy soul may bless me." Now it became clear that Isaac had been deceived by his son Jacob. When Isaac explained that he had no other blessing to give him, Esau cried out loudly in bitter complaint.

Jacob is compelled to flee. Esau hated Jacob and said, "The days of mourning for my father are at hand; then will I slay my brother Jacob." When Rebekah heard what Esau planned to do, she told Jacob to flee to her brother Laban and remain there until Esau's anger had turned away from him.

Jacob at Bethel

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Gen. 28:15.

And, behold, I am with thee,
and will keep thee whithersoever
thou goest, and will bring thee
again into this land.

THE CHRISTIAN FAITH

What are the angels?

The angels are spirits, created
by God in the beginning and en-
dowed with wisdom and holiness,
power and bliss, that they might
forever praise God and do his will,

TÄNKESPRÅK

1 Mos. 28:15.

Och se, jag är med dig och
skall bevara dig, varthelst du
går, och jag skall föra dig tillba-
ka till detta land.

TROSLÄRAN

Vad äro änglarna?

Änglarna äro andar, som av Gud
i begynnelsen skapades och begä-
vades med vishet och helighet,
kraft och salighet, att de skulle i
evighet lova Gud och uträtta hans
befallningar.

28. Så giv dig Gud
av himmelens dagg
och av jordens fetma
och säd och vin i rikligt
mått.
29. Folk tjäna dig,
och folkslag falle ned för
dig.

Bliv en herre över dina
bröder,
och må din moders söner
falla ned för dig.
Förbannad vare den, som
förbannar dig,
och välsignad vare den, som
välsignar dig!"

LÄXAN 12

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Esau blir utan välsignelse. När Isak hade givit Jakob sin välsignelse och Jakob just gått ut från sin fader, kom Esau hem från jakten. Han tillredde nu en smaklig rätt och bar in den till sin fader och sade: "Må min fader stå upp och äta av sin sons villebråd på det att din själ må välsigna mig." Nu kom det i dagen, att Isak hade blivit bedragen av sin son Jakob. Då Isak förklarade, att han ej hade någon välsignelse kvar att giva Esau, brast Esau ut i högljudd och bitter klagan.

Jakob måste fly. Esau blev hätsk mot Jakob och sade: "Snart skola de dagar komma, då vi få sörja vår fader. Då skall jag dräpa min broder Jakob". När Rebecka fick veta, vilka planer som Esau umgicks med, uppmanade hon Jakob att fly till hans morbroder Laban i Haran och stanna kvar där tills Esaus förbittring hade upphört.

Jacob vid Betel

TEXT: 1 MOS. 28: 10—22

10. And Jacob went out from Beer-sheba, and went toward Haran.

11. And he lighted upon a certain place, and tarried there all night, because the sun was set; and he took one of the stones of the place, and put it under his head, and lay down in that place to sleep.

12. And he dreamed; and, behold, a ladder set up on the earth, and the top of it reached to heaven; and, behold, the angels of God ascending and descending on it.

13. And, behold, Jehovah stood above it, and said, I am Jehovah, the God of Abraham thy father, and the God of Isaac: the land whereon thou liest, to thee will I give it, and to thy seed;

10. Men Jakob begav sig från Beer-Seba på väg till Haran.

11. Och han kom då till den heliga platsen och stannade där över natten, ty solen hade gått ned; och han tog en av stenarna på platsen för att hava den till huvudgård och lade sig att sova där.

12. Då hade han en dröm. Han såg en stege vara rest på jorden, och dess övre ände räckte upp till himmelen, och Guds änglar stego upp och ned på den.

13. Och se, Herren stod fram för honom och sade: "Jag är Herren, Abrahams, din faders, Gud och Isaks Gud. Det land, där du ligger, skall jag giva åt dig och din säd.

14. and thy seed shall be as the dust of the earth, and thou shalt spread abroad to the west, and to the east, and to the north, and to the south; and in thee and in thy seed shall all the families of the earth be blessed.

15. And, behold, I am with thee, and will keep thee withersoever thou goest, and will bring thee again into this land; for I will not leave thee, until I have done that which I have spoken to thee of.

16. And Jacob awaked out of his sleep, and he said, Surely Jehovah is in this place; and I knew it not.

17. And he was afraid, and said, How dreadful is this place! this is none other than the house of God, and this is the gate of heaven.

18. And Jacob rose up early in the morning, and took the stone that he had put under his head, and set it up for a pillar, and poured oil upon the top of it.

19. And he called the name of that place Bethel; but the name of the city was Luz at the first.

20. And Jacob vowed a vow, saying, If God will be with me, and will keep me in this way that I go, and will give me bread to eat, and raiment to put on,

21. so that I come again to my father's house in peace, and Jehovah will be my God,

22. then this stone, which I have set up for a pillar, shall be God's house: and of all that thou shalt give me I will surely give the tenth unto thee.

14. Och din säd skall bliva såsom stoffet på jorden, och du skall utbreda dig åt väster och öster och norr och söder, och alla släkter på jorden skola vardas välsignade i dig och i din säd.

15. Och se, jag är med dig och skall bevara dig, varhelst du går, och jag skall föra dig tillbaka till detta land; ty jag skall icke övergiva dig, till dess jag har gjort vad jag har lovat dig."

16. När Jakob vaknade upp ur sömnen, sade han: "Herren är sannerligen på denna plats, och jag visste det icke!"

17. Och han betogs av fruktan och sade: "Detta måste vara en helig plats; här bor förvisso Gud, och här är himmelens port."

18. Och bittida om morgonen stod Jakob upp och tog stenen, som han hade haft till huvudgärd, och reste den till en stod och göt olja därovanpå.

19. Och han gav den platsen namnet Betel; förut hade staden hetat Lus.

20. Och Jakob gjorde ett löfte och sade: "Om Gud är med mig och bevarar mig under den resa, som jag nu är stadd på, och giver mig bröd till att äta och kläder till att kläda mig med,

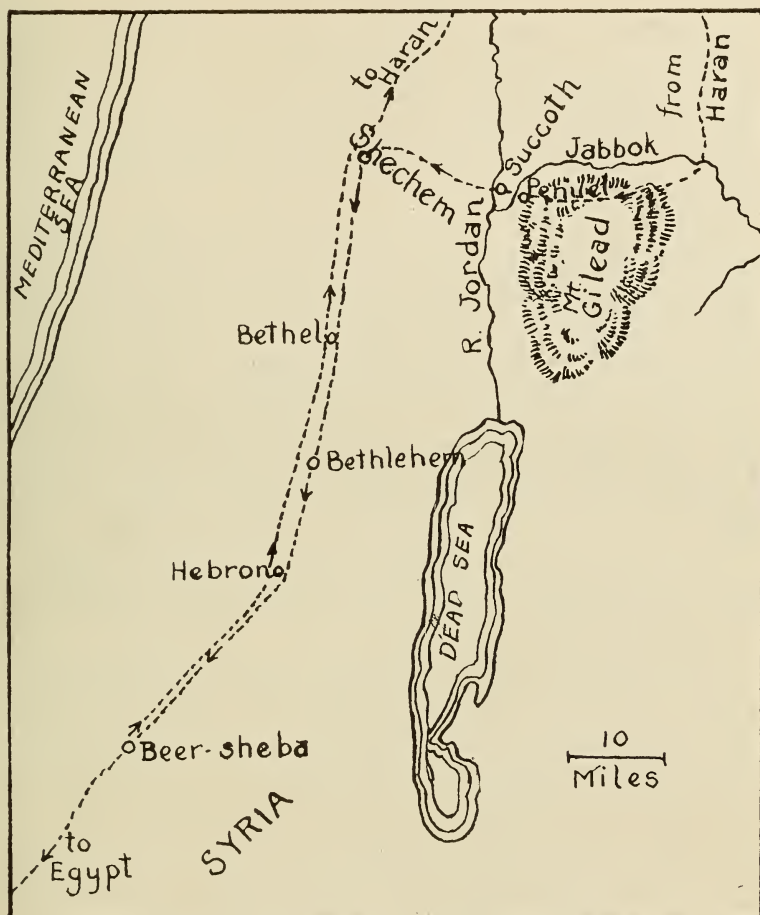
21. så att jag kommer i frid tillbaka till min faders hus, då skall Herren vara min Gud;

22. och denna sten, som jag har rest till en stod, skall bliva ett Guds hus, och av allt, vad du giver mig, skall jag giva dig tionde."

LESSON 13

THE HISTORICAL CONTEXT

Jacob comes to Laban. From Bethel Jacob continued his journey toward the land of the east. One day he came to a well near a city. By this well lay three flocks of sheep that were to be watered. Jacob

JACOB'S FLIGHT AND RETURN TO CANAAN
(Jakobs flykt och återkomst till Kanaan)

LÄXAN 13

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Jakob kommer till Laban. Från Betel begav sig nu Jakob vidare till österlandet. En dag kom han till en brunn, som låg strax utanför en stad. Vid brunnen hade lägrat sig tre fårhjordar, vilka skulle

went up to the shepherds and said, "My brethren, whence are ye?" They answered, "We are from Haran." Then he asked them, "Know ye Laban the son of Na'hor?" They replied, "We know him, and, behold, there cometh Rachel, his daughter, with the sheep." Jacob now rolled the stone from the well's mouth and watered the flock of Laban his mother's brother. And Jacob kissed Rachel and wept, telling her that he was Rebekah's son. Rachel ran and told all these things to her father, who came out to the well and embraced Jacob and kissed him and brought him to his house. And Jacob remained with Laban one month.

Jacob serves Laban. When the month had gone, Laban asked Jacob what wages he would have to serve him. Now Laban had two daughters; the elder was named Leah and the younger, Rachel. And Leah's eyes were tender, but Rachel was beautiful and well-favored. And Jacob loved Rachel. Therefore he said, "I will serve thee seven years for Rachel, thy younger daughter." So Jacob served seven years for Rachel, and they seemed but a few days, so much did he love her. When the time was up, however, Laban deceived Jacob and gave him Leah, his elder daughter, as wife. His excuse was that it was not customary in his country to give away the younger before the elder. After Jacob had promised to serve him another seven years, Laban gave him Rachel also. When these years had gone, Jacob continued in his uncle's service six years more. Besides Leah and Rachel Jacob was also given to wife the handmaidens Bilhah and Zilpah.

The children of Jacob. Jacob had twelve sons and one daughter: Reuben, the first-born, then Simeon, Levi, Judah, Dan, Naphtali, Gad, Asher, Issachar, Zebulun, Dinah, Joseph, and Benjamin. Rachel was the mother of Joseph and Benjamin.

Jacob's flight from Laban. Jehovah blessed Jacob during his stay in Haran, so that he became exceedingly rich. He had large flocks, and many camels and asses. But Laban's sons began to envy Jacob all these riches, and Laban himself did not look upon him with the same favor as before. Then Jehovah said to Jacob, "Return unto the land of thy fathers, and to thy kindred; and I will be with thee." One time therefore when Laban was gone to shear his sheep, Jacob rose up, and set his sons and his wives upon the camels, and carried away all his cattle which he had gathered, to go to his father Isaac in the land of Canaan. But on the third day Laban was told that Jacob had fled, and he took his brethren with him and pursued him seven days' journey, and overtook him in the mountain of Gilead. But God came to Laban in a dream and said to him, "Take heed to thyself that thou speak not to Jacob either good or bad." Therefore it came to pass that instead of doing Jacob harm, Laban made a covenant with him in the mountain of Gilead. When Laban had kissed his sons and his daughters, he departed for his home.

Jacob plans for his meeting with Esau. Jacob sent messengers before him to his brother Esau in the land of Seir, in the field of Edom, to seek favor in his sight. When the messengers returned, they said, "We came to thy brother Esau, and now he cometh to meet thee with four hundred men." Then Jacob was greatly afraid and distressed, and he divided the people, and the flocks, and the herds,

vattnas. Jakob gick fram till herdarna och sade: "Mina bröder, varifrån ären I?" De svarade: "Vi äro från Haran". Då sade han till dem: "Kännen I Laban, Nahors son?" De svarade: "Ja, och se där kommer hans dotter Rakel med fåren". Jakob vältrade nu bort stenen från brunnens öppning och vattnade sin morbroder Labans får. Och Jakob kysste Rakel och brast ut i gråt samt omtalade, att han var Rebeckas son. Rakel skyndade hem och omtalade allt detta för sin fader, vilken kom ut till brunnen och tog Jakob i famn och kysste honom och förde honom in i sitt hus. Och Jakob stannade hos Laban en månad.

Jakob i tjänst hos Laban. När månaden gått till ända, frågade Laban Jakob, vad han ville hava i lön för det han tjänade hos honom. Nu var det så att Laban hade tvänne döttrar, den äldre hette Lea, den yngre var Rakel. Och Leas ögon voro matta, men Rakel hade en skön gestalt och var skön att skåda. Och Jakob hade fattat kärlek till Rakel. Därför sade han: "Jag vill tjäna dig i sju år för Rakel, din yngre dotter". Så tjänade Jakob i sju år för Rakel, och de tycktes honom vara allenast några dagar, så kär hade han henne. När tiden var ute bedrog emellertid Laban Jakob och gav honom Lea, sin äldre dotter, till hustru. Han urskuldade sig därmed, att det inte var sed på hans ort, att man gav bort den yngre före den äldre. Sedan Jakob lovat att tjäna honom i ytterligare sju år, gav Laban honom även Rakel. Då dessa år gått till ända, fortsatte Jakob att tjäna sin morbroder i sex år till. Utom Lea och Rakel erhöll även Jakob tvänne bihustrur, nämligen tjänstekvinnorna Bilha och Silpa.

Jakobs barn. Jakob erhöll tolv söner och en dotter: Ruben — den förstfödde —, sedan Simeon, Levi, Juda, Dan, Naftali, Gad, Aser, Isaskar, Sebulon, Dina, Josef samt Benjamin. Rakel var moder till Josef och Benjamin.

Jakobs flykt från Laban. Herren välsignade Jakob under hans vistelse i Haran, så att han blev övermåttan rik. Han fick mycken småboskap, kameler och åsnor. Men Labans söner begynte avundas Jakob all denna rikedom, och Laban själv såg icke på Jakob med samma ögon som förut. Då sade Herren till Jakob: "Vänd tillbaka till dina fäders land och till din släkt. Jag skall vara med dig". Då nu Laban en gång hade gått bort för att klippa sina får, stod Jakob upp och satte sina barn och sina hustrur på kamelerna och förde bort med sig all boskap, som han förvärvat, och begav sig i väg till sin fader Isak i Kanaans land. Men på tredje dagen därefter fick Laban veta, att Jakob hade flytt. Då tog han med sig sina fränder och jagade efter Jakob sju dagsresor och upphann honom på Gileads berg. Men Gud kom till Laban i en dröm och sade till honom: "Tag dig till vara att tala något mot Jakob, vad det nu vara må". Så kom det sig att Laban i stället för att göra Jakob illa, slöt ett förbund med honom på Gileads berg. Sedan Laban hade kysst sina barnbarn och sina döttrar och välsignat dem, for han sin väg hem igen.

Jakobs anordningar för mötet med Esau. Jakob sände nu budbärare framför sig till sin broder Esau i Seirs land på Edoms mark samt utbad sig nåd för hans ögon. När budbärarna kommo tillbaka, sade de: "Vi träffade din broder Esau, som redan drager emot dig med fyrahundra man". Då blev Jakob mycket förskräckt och betogs av

and the camels, into two companies. For he thought, "If Esau smite one company, the other which is left shall escape." And Jacob said, "O God of my father Abraham, and God of my father Isaac, O Jehovah, who saidst unto me, 'Return unto thy country, and to thy kindred, and I will do thee good': I am not worthy of the least of all the loving-kindnesses, and of all the truth, which thou hast showed unto thy servant; for with my staff I passed this Jordan; and now I am become two companies. Deliver me, I pray thee, from the hand of my brother, from the hand of Esau: for I fear him, lest he come and smite me, the mother with the children. And thou saidst, 'I will surely do thee good, and make thy seed as the sand of the sea, which cannot be numbered for multitude.'"

And he rose up that night, and took his two wives, and his two handmaids, and his children, and all else that he had, and passed over the ford of the Jabbok.

Jacob Is Called Israel

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: And he said, I will not let thee go, except thou bless me. Gen. 32:26.

THE CHRISTIAN FAITH

In what does conversion consist?

Conversion consists in man's turning with repentance and faith from sin to God.

Let the wicked forsake his way, and the unrighteous man his thoughts; and let him return unto Jehovah, and he will have mercy upon him; and to our God, for he will abundantly pardon. Is. 55:7.

TEXT: GEN. 32: 24—33: 4

24. And Jacob was left alone; and there wrestled a man with him until the breaking of the day.

25. And when he saw that he prevailed not against him, he touched the hollow of his thigh; and the hollow of Jacob's thigh was strained, as he wrestled with him.

26. And he said, Let me go, for the day breaketh. And he said, I will not let thee go, except thou bless me.

27. And he said unto him, What is thy name? And he said, Jacob.

28. And he said, Thy name shall be called no more Jacob, but Israel: for thou hast striven with God and with men, and hast prevailed.

29. And Jacob asked him, and said, Tell me, I pray thee, thy name. And he said, Wherefore is it that thou dost ask after my name? And he blessed him there.

30. And Jacob called the name of the place Peniel: for, said he, I have seen God face to face, and my life is preserved.

31. And the sun rose upon him as he passed over Penuel, and he limped upon his thigh.

32. Therefore the children of Israel eat not the sinew of the hip which is upon the hollow of the thigh, unto this day: because he touched the hollow of Jacob's thigh in the sinew of the hip.

1. And Jacob lifted up his eyes, and looked, and, behold,

ångest, och han delade sitt folk och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två skaror. Ty han tänkte: "Om Esau överfaller den ena skaran och slår den, så kan dock den andra skaran undkomma". Och Jakob sade: "Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Herre, du som sade till mig: 'Vänd tillbaka till ditt land och till din släkt, så skall jag göra dig gott', jag är för ringa till all den nåd och all den trofasthet, som du har bevisat din tjänare; ty jag hade icke mer än min stav, när jag gick över denna Jordan, och nu har jag förökats till två skaror. Rädda mig undan min broder Esaus hand, ty jag fruktar, att han kommer och förgör mig, utan att ens skona mödrar och barn. Du har själv sagt: 'Jag skall göra dig mycket gott och låta din säd bliva såsom havets sand, som man icke kan räkna för dess myckenhets skull.'"

Men under natten stod han upp och tog sina båda hustrur samt sina bihustrur och sina barn samt allt vad han eljest ägde och gick över Jabboks vad.

Jacob blir Israel

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Men han svarade: "Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig." 1 Mos. 32:26.

TROSLÄRAN

Vari består omvändelsen?

Omvändelsen består däri, att människan i sinnesändring och tro vänder sig från synden till Gud.

Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse. Jes. 55:7.

TEXT: 1 MOS. 32: 24—33: 4

24. Och Jakob blev ensam kvar. Då brottades en man med honom, till dess morgonrodnaden gick upp.

25. Och när denne såg, att han icke kunde övervinna Jakob, gav han honom ett slag på höftleden, så att höften gick ur led, under det han brottades med honom.

26. Och mannen sade: "Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp." Men han svarade: "Jag släpper dig icke, med mindre än du välsignar mig."

27. Då sade han till honom: "Vad är ditt namn?" Han svarade: "Jakob."

28. Han sade: "Du skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med

människor och vunnit seger."

29. Då frågade Jakob och sade: "Låt mig veta ditt namn." Han svarade: "Varför frågar du efter mitt namn?" Och han välsignade honom där.

30. Men Jakob gav platsen namnet Peniel, "ty", sade han, "jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat".

31. Och när han hade kommit förbi Penuel, såg han solen gå upp; men han haltade på höften.

32. Fördens skull äta Israels barn ännu i dag icke höftsenan, som ligger på höftleden, därför nämligen, att han gav Jakob ett slag på höftleden, på höftsenan.

1. Och Jakob lyfte upp sina

Esau was coming, and with him four hundred men. And he divided the children unto Leah, and unto Rachel, and unto the two handmaids.

2. And he put the handmaids and their children foremost, and Leah and her children after, and Rachel and Joseph hindermost.

3. And he himself passed over before them, and bowed himself to the ground seven times, until he came near to his brother.

4. And Esau ran to meet him, and embraced him, and fell on his neck, and kissed him: and they wept.

LESSON 14

THE HISTORICAL CONTEXT

Jacob again in Canaan. After meeting Esau Jacob continued his journey to Succoth and to the city of Shechem, before which he encamped. Then God bade him go further to Bethel, where he built an altar unto God, who had heard his prayers when he was in distress and had been with him in the way he had gone. From Bethel Jacob journeyed toward the south. When he was near Bethlehem, Rachel died. She was buried there, and Jacob set up a pillar upon her grave. At last Israel came to his father Isaac, who dwelt in Mamre at Hebron.

The death of Isaac. Isaac lived one hundred and eighty years and Isaac gave up the ghost, and died, and was gathered unto his people, old and full of days, and his sons buried him.

Joseph's dreams. When Joseph was seventeen years old, he was feeding his father's flock with his brethren. And Joseph brought the evil reports about his brethren to their father. Now Israel loved Joseph more than all his children, because he was the son of his old age; and he made him a coat of many colors. His brethren saw that their father loved him more than all his brethren; and they hated him, and could not speak peaceably to him. Joseph dreamed a dream, and he told it to his brethren; and they hated him yet the more. And he said to them, "Hear, I pray you, this dream which I have dreamed: for, behold, we were binding sheaves in the field, and, lo, my sheaf arose, and also stood upright; and, behold, your sheaves came round about, and made obeisance to my sheaf." His brethren said to him, "Shalt thou indeed reign over us? or shalt thou indeed have dominion over us?" And they hated him yet the more for his dreams, and for his words. He dreamed yet another dream, and told it to his brethren, and said, "Behold, I have dreamed yet a dream; and, behold, the sun and the moon and eleven stars made obeisance to me." He told it to his father, and to his brethren; and his father rebuked him, saying, "What is this dream that thou hast dreamed? Shall I and thy brother and thy brethren indeed come to bow down ourselves to thee to the earth?" And his brethren envied him; but his father kept the saying in mind.

Joseph's errand. Once when Joseph's brethren were feeding their father's flocks in Shechem, Israel told Joseph to go to them to see

ögon och fick se Esau komma med fyra hundra man. Då fördelade han sina barn på Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna.

2. Och han lät tjänstekvinnorna med deras barn gå främst, Lea med hennes barn därnäst och Rakel med Josef sist.

3. Och själv gick han framför dem och bugade sig sju gånger ned till jorden, till dess han kom fram till sin broder.

4. Men Esau skyndade emot honom och tog honom i famn och föll honom om halsen och kysste honom; och de gräto.

LÄXAN 14

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Jakob åter i Kanaan. Efter mötet med Esau fortsatte Jakob sin resa över Suckot till Sikem, utanför vilken stad han slog upp sitt läger. På Guds befallning drog han vidare till Betel, där han reste ett altare åt den Gud, som bönhörde honom, när han var i nöd och som varit med honom på den väg, han vandrat. Från Betel begav sig Jakob vidare söderut. När han befann sig i närheten av Betlehem, dog Rakel. Hon blev begravnen där på platsen, och Jakob reste en vård på hennes grav. Så kom Israel till sin fader Isak, som bodde i Mamre vid Hebron.

Isaks död. Och Isak levde ett hundra åttio år. Därefter gav Isak upp anden och dog och blev samlad till sina fäder, gammal och mått på att leva, och hans söner begrovo honom.

Josefs drömmar. När Josef var sjutton år gammal, gick han jämte sina bröder i vall med sin faders får. Och Josef bar fram till fadern vad ont som sades om bröderna. Men Israel hade Josef kärare än alla sina andra söner, eftersom han hade fött honom på sin ålderdom; och han lät göra åt honom en fotsid livklädnad. Då nu hans bröder sågo, att deras fader hade honom kärare än alla hans bröder, blevo de hätska mot honom och kunde icke tala vänligt till honom. Därtill hade Josef en gång en dröm, som han omtalade för sina bröder; sedan hatade de honom ännu mer. Han sade nämligen till dem: "Hören, vilken dröm jag har haft. Jag tyckte, att vi bunda kärvar på fältet; och se, min kärve reste sig upp och blev stående, och edra kärvar ställde sig runt omkring och bugade sig för min kärve." Då sade han bröder till honom: "Skulle du bliva vår konung, och skulle du råda över oss?" Och de hatade honom ännu mer för hans drömmars skull och för vad han hade sagt. Sedan hade han ännu en annan dröm, som han förtäljde för sina bröder; han sade: "Hören, jag har haft ännu en dröm. Jag tyckte, att solen och månen och elva stjärnor bugade sig för mig". När han förtäljde detta för sin fader och sina bröder, bannade hans fader honom och sade till honom: "Vad är detta för en dröm, som du har haft? Skulle då jag och din moder och dina bröder komma och buga oss ned till jorden för dig?" Och hans bröder avundades honom; men hans fader bevarade detta i sitt minne.

Josefs uppdrag. Då nu en gång Josefs bröder voro borta i Sikem och vallade sin faders får, sade Israel till Josef, att han skulle gå till

whether all was well with them. Joseph went but did not find his brethren in Shechem. They had gone northward with their flocks to Dothan.

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Ps. 34:19.

Many are the afflictions of the righteous; but Jehovah delivereth him out of them all.

THE CHRISTIAN FAITH

How does love of our neighbor reveal itself in our thoughts?

Love of our neighbor reveals itself in our thoughts by abstaining from hatred and envy, readily forgiving wrongs, thinking and hoping the best of our neighbor, and not begrudging him any good thing.

Love suffereth long, and is kind; love envieth not; love vaunteth not itself, is not puffed up. 1 Cor. 13:4.

TÄNKESPRÅK

Ps. 34:20.

Den rättfärdige måste lida mycket, men Herren räddar honom ur allt.

TROSLÄRAN

Huru visar sig kärleken till nästan i våra tankar?

Kärleken till nästan visar sig i våra tankar sålunda, att vi icke hysa hat, avund och oförsonlighet, utan gärna förlåta, tänka och hoppas det bästa och unna honom allt godt.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhåver sig icke, den upplåses icke. 1 Kor. 13:4.

Joseph Is Sold Into Egypt

TEXT: GEN. 37: 17-36

17. And Joseph went after his brethren, and found them in Dothan.

18. And they saw him afar off, and before he came near unto them, they conspired against him to slay him.

19. And they said one to another, Behold, this dreamer cometh.

20. Come now therefore, and let us slay him, and cast him into one of the pits, and we will say, An evil beast hath devoured him: and we shall see what will become of his dreams.

21. And Reuben heard it, and delivered him out of their hand, and said, Let us not take his life.

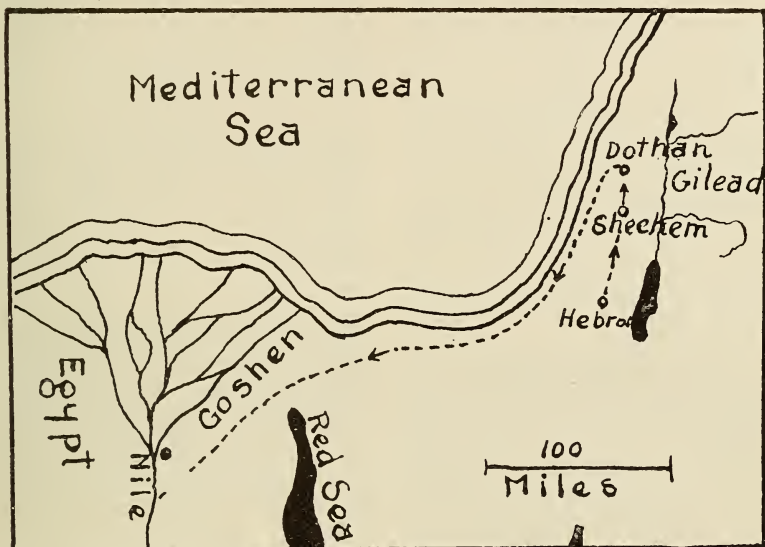
22. And Reuben said unto them, Shed no blood; cast him into this pit that is in the wilderness, but lay no hand upon him; that he might deliver him out of their hand, to restore him to his father.

23. And it came to pass, when Joseph was come unto his brethren, that they stripped Joseph of his coat, the coat of many colors that was on him;

24. and they took him, and cast him into the pit; and the pit was empty, there was no water in it.

25. And they sat down to eat bread: and they lifted up their eyes and looked, and, behold, a caravan of Ishmaelites was coming from Gilead, with their camels bearing spicery and balm and

dem för att se efter att allt stod väl till med dem. Josef begav sig åstad men fann ej bröderna i Sikem. De hade fört hjorden längre mot norr, åt Dotan till.

JOSEPH IS BROUGHT INTO EGYPT
(Josef föres till Egypten)

Josef säljes till Egypten

TEXT: 1 MOS. 37: 17—36

17. Då gick Josef vidare efter sina bröder och fann dem i Dotan.

18. När de nu på avstånd fingo se honom, innan han ännu hade hunnit fram till dem, lade de råd om att döda honom.

19. De sade tillvarandra: "Se, där kommer drömmaren.

20. Upp, låt oss nu dräpa honom och kasta honom i en brunn; sedan kunna vi säga, att ett vild-djur har ätit upp honom. Så få vi se, huru det går med hans drömmar."

21. Men när Ruben hörde detta, ville han rädda honom undan de-

ras händer och sade: "Låt oss icke slå ihjäl honom."

22. Ytterligare sade Ruben till dem: "Utgjuten icke blod; kasten honom i brunnen här i öknen, men bären icke hand på honom." Han ville nämligen rädda honom undan deras händer och föra honom tillbaka till hans fader.

23. Då nu Josef kom fram till sina bröder, togo de av honom hans livklädnad, den fotsida klädnaden, som han hade på sig,

24. och grepo honom och kastade honom i brunnen; men brunnen var tom, intet vatten fanns däri.

myrrh, going to carry it down to Egypt.

26. And Judah said unto his brethren, What profit is it if we slay our brother and conceal his blood?

27. Come, and let us sell him to the Ishmaelites, and let not our hand be upon him; for he is our brother, our flesh. And his brethren hearkened unto him.

28. And there passed by Midianites, merchantmen; and they drew and lifted up Joseph out of the pit, and sold Joseph to the Ishmaelites for twenty pieces of silver. And they brought Joseph into Egypt.

29. And Reuben returned unto the pit; and, behold, Joseph was not in the pit; and he rent his clothes.

30. And he returned unto his brethren, and said, The child is not; and I, whither shall I go?

31. And they took Joseph's coat,

and killed a he-goat, and dipped the coat in the blood;

32. and they sent the coat of many colors, and they brought it to their father, and said, This have we found: know now whether it is thy son's coat or not.

33. And he knew it, and said, It is my son's coat; an evil beast hath devoured him; Joseph is without doubt torn in pieces.

34. And Jacob rent his garments, and put sackcloth upon his loins, and mourned for his son many days.

35. And all his sons and all his daughters rose up to comfort him; but he refused to be comforted; and he said, For I will go down to Sheol to my son mourning. And his father wept for him.

36. And the Midianites sold him into Egypt unto Potiphar, an officer of Pharaoh's, the captain of the guard.

LESSON 15

THE HISTORICAL CONTEXT

Joseph's pure character. Jehovah was with Joseph, and Joseph found favor in the sight of Potiphar, and he made him overseer over his house, and all that he had he put into his hand. Joseph was comely and well-favored. After a time it came to pass that Potiphar's wife tempted Joseph day after day to sin, but Joseph did not yield to the temptation, but said, "How can I do this great wickedness, and sin against God?" Now when Potiphar's wife saw that Joseph would not yield to her, she lied about him to Potiphar and caused him to be cast into prison.

Joseph interprets dreams. But Jehovah was with Joseph in the prison and gave him favor in the sight of the keeper of the prison, who committed all the prisoners to his care. At one time it happened that the butler of the king of Egypt and his baker offended their master and were cast into the same prison as Joseph. There these two men dreamed a dream the same night, each dream having its own interpretation. They told their dreams to Joseph, who interpreted them for them, and as Joseph said, so it happened. The baker was hanged, but the butler was restored to his place. Joseph said to the

25. Därefter satte de sig ned för att äta. När de då lyfte upp sina ögon,ingo de se ett tåg av ismaeliter komma från Gilead, och deras kameler voro lastade med dragantgummi, balsam och ladanum, de voro på väg med detta ned till Egypten.

26. Då sade Juda till sina bröder: "Vad gagn hava vi därav, att vi dräpa vår broder och dölja hans blod?"

27. Nej, låt oss sälja honom till ismaeliterna; må vår hand icke komma vid honom, ty han är ju vår broder, vårt eget kött." Och hans bröder lydde honom.

28. Då nu midjanitiska köpmän kommo där förbi, drogo de upp Josef ur brunnen; och de sålde Josef för tjugo siklar silver till ismaeliterna. Dessa förde så Josef till Egypten.

29. När sedan Ruben kom tillbaka till brunnen, se, då fanns Josef icke i brunnen. Då rev han sönder sina kläder

30. och vände tillbaka till sina bröder och sade: "Gossen är icke där, vart skall jag nu taga vägen?"

31. Men de togo Josefs livklädnad och slaktade en bock och doppade klädnaden i blodet;

32. därefter sände de den fotstida livklädnaden hem till sin fader och läto säga: "Denna hava vi funnit; se efter, om det är din sons livklädnad eller icke."

33. Och han kände igen den och sade: "Det är min sons livklädnad; ett vilddjur har ätit upp honom, för visso är Josef ihjälripen."

34. Och Jakob rev sönder sina kläder och svepte säcktyg om sina länder och sörjde sin son i lång tid.

35. Och alla hans söner och alla hans döttrar kommo för att trösta honom; men han ville icke låta trösta sig utan sade: "Jag skall med sorg fara ned i dödsriket till min son." Så begrät hans fader honom.

36. Men medaniterna förde honom till Egypten och sålde honom till Potifar, som var hovman hos Farao och hövitsman för drabanterna.

LÄXAN 15

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Josefs kyskhet. Herren var med Josef, och Josef fann nåd för Potifars ögon, och han satte honom över sitt hus och överlät allt vad han ägde i Josefs vård. Men Josef hade en skön gestalt och var skön att skåda. Efter en tid hände det sig att Potifars hustru dag efter dag frestade Josef till sådant som var synd, men Josef föll icke för frestelsen utan sade: "Huru skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?" När nu Potifars hustru såg, att hon ej kunde få sin vilja fram med Josef, beljög hon honom för Potifar, varav följden blev den, att Josef kastades i fängelse.

Josef som drömytare. Men Herren var med Josef i fängelset och lät honom finna ynnest hos föreståndaren för fängelset, vilken lät alla fångarna stå under hans uppsikt. En tid härefter hände sig, att den egyptiske konungens munskänk och hans bagare försyndade sig mot sin herre och blevo kastade i samma fängelse som Josef. Där hade dessa båda under samma natt var sin dröm, vardera med sin

butler, "But have me in thy remembrance when it shall be well with thee, and show kindness, I pray thee, unto me, and make mention of me unto Pharaoh, and bring me out of this house: for indeed I was stolen away out of the land of the Hebrews: and here also have I done nothing that they should put me into the dungeon."

Pharaoh's dreams. Two years later it happened that Pharaoh had a dream. It seemed to him that he stood by the Nile. And, behold, there came up out of the river seven kine, well-favored and fat-fleshed; and they fed in the reed-grass. And, behold, seven other kine came up after them out of the river, ill-favored and lean-fleshed, and stood by the other kine upon the brink of the river. And the ill-favored and lean-fleshed kine ate up the seven well-favored and fat kine. So Pharaoh awoke. He slept and dreamed a second time: and, behold, seven ears of grain came up upon one stalk, rank and good. And, behold, seven ears, thin and blasted with the east wind, sprung up after them. And the thin ears swallowed up the seven rank and full ears. And Pharaoh awoke, and, behold, it was a dream. In the morning his spirit was troubled; and he sent and called for all the magicians of Egypt, and all the wise men, to whom he told his dream. But there was none that could interpret them to Pharaoh.

Then the butler happened to remember Joseph in prison and told Pharaoh how Joseph had interpreted his and the baker's dreams. Pharaoh now sent for Joseph, and when he asked him if he could interpret dreams, Joseph answered, "It is not in me: God will give Pharaoh an answer of peace." When Pharaoh had related his dream to him, Joseph interpreted it thus: "Behold, there come seven years of great plenty throughout all the land of Egypt: and there shall arise after them seven years' of famine; and all the plenty shall be forgotten in the land of Egypt; and the famine shall consume the land; and the plenty shall not be known in the land by reason of that famine which followeth; for it shall be very grievous. And for that the dream was doubled unto Pharaoh, it is because the thing is established by God, and God will shortly bring it to pass."

Joseph advised Pharaoh therefore to seek out a man discreet and wise and set him over the land of Egypt, to gather and lay up grain during the good years so that there might be food during the seven years of famine. This advice pleased Pharaoh and all his servants.

Joseph's Humiliation and Elevation

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: I will be with him in trouble: I will deliver him, and honor him. Ps. 91:15.

THE CHRISTIAN FAITH

When may we rightly trust in God's providence?

We may rightly trust in God's providence when we are faithful in our duties and use according to his will the powers and faculties with which he has endowed us.

särskilda betydelse. De förtäljde sina drömmar för Josef, vilken uttydde drömmarna för dem, och så som Josef sagt, gick det också. Bagaren blev hängd, men munskänken blev åter insatt i sitt ämbete. Och Josef sade till munskänken: "Men tänk på mig, när det går dig väl, så att du gör barmhärtighet med mig och nämner om mig för Farao och skaffar mig ut från detta hus; ty jag är med orätt bortförd från hebreernas land, och icke heller här har jag gjort något, varför jag borde sättas i fängelse."

Faraos drömmar. Två år därefter hände sig, att Farao hade en dröm. Han tyckte sig stå vid Nilfloden. Och han såg sju kor, vackra och feta, stiga upp ur floden, och de betade i vassen. Sedan såg han sju andra kor, fula och magra, stiga upp ur floden; och de ställde sig bredvid de förra korna på stranden av floden. Och de fula och magra korna åto upp de sju vackra och feta korna. Därefter vaknade Farao. Men han somnade åter in och såg då i drömmen sju ax, frodiga och vackra, växa på samma strå. Sedan såg han sju andra ax skjuta upp, tunna och svedda av östanvinden, och de tunna axen uppslukade de sju frodiga och fulla axen. Därefter vaknade Farao och fann, att det var en dröm. Då han nu om morgonen var orolig till sinnes, sände han ut och lät kalla till sig alla spåmän och alla vise i Egypten. Och Farao förtäljde sina drömmar för dem; men ingen fanns, som kunde uttyda dem för Farao.

Då kom munskänken att tänka på Josef i fängelset och berättade för Farao, huru denne hade kunnat tyda hans och bagarens drömmar. Farao sände nu och lät kalla Josef till sig samt frågade honom, om han kunde tyda drömmar, varpå Josef svarade: "I min makt står det icke; men Gud skall giva Farao ett lyckosamt svar". Sedan Farao berättat för Josef vad han drömt, uttydde denne drömmarna så: "Se, sju år skola komma med stor ymnighet över hela Egyptens land. Men efter dem skola sju hungerår inträffa, sådana att man skall förgåta all den förra ymnigheten i Egyptens land, och hungersnöden skall förtära landet. Men att Farao har haft drömmen två gånger, det betyder, att detta är av Gud fast bestämt, och att Gud skall låta det ske snart."

Josef föreslog Farao därför att utse en förståndig och vis man att sätta över Egyptens land, vilken handhade insamlingen av säd under de goda åren, så att födoämnen funnes att tillgå under de sju hungeråren. Det talet behagade Farao och alla hans tjänare.

Josefs förnedring och upphöjelse

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Jag är med honom i nöden, jag skall rädda honom och låta honom komma till ära. Ps. 91:15.

TROSLÄRAN

När kunna vi rätt trösta oss av Guds försyn?

Vi kunna rätt trösta oss av Guds försyn, när vi äro trogna i vårt kall och efter Guds vilja använda de krafter och gåvor han förlänat oss.

Who is among you that feareth Jehovah, that obeyeth the voice of his servant? he that walketh in darkness, and hath no light, let him trust in the name of Jehovah, and rely upon his God. Is. 50:10.

TEXT: GEN. 39: 20, 41:38-49

20. And Joseph's master took him, and put him into the prison, the place where the king's prisoners were bound; and he was there in the prison.

* * * * *

38. And Pharaoh said unto his servants, Can we find such a one as this, a man in whom the spirit of God is?

39. And Pharaoh said unto Joseph, Forasmuch as God hath showed thee all this, there is none so discreet and wise as thou:

40. thou shalt be over my house, and according unto thy word shall all my people be ruled; only in the throne will I be greater than thou.

41. And Pharaoh said unto Joseph, See, I have set thee over all the land of Egypt.

42. And Pharaoh took off his signet ring from his hand, and put it upon Joseph's hand, and arrayed him in vestures of fine linen, and put a gold chain about his neck;

43. and he made him to ride in the second chariot which he had; and they cried before him, Bow the knee: and he set him over all the land of Egypt.

44. And Pharaoh said unto Joseph, I am Pharaoh, and without thee shall no man lift up his hand or his foot in all the land of Egypt.

45. And Pharaoh called Joseph's name Zaphenath-paneah; and he gave him to wife Asenath, the daughter of Potiphera priest of On. And Joseph went out over the land of Egypt.

46. And Joseph was thirty years old when he stood before Pharaoh king of Egypt. And Joseph went out from the presence of Pharaoh, and went throughout all the land of Egypt.

47. And in the seven plenteous years the earth brought forth by handfuls.

48. And he gathered up all the food of the seven years which were in the land of Egypt, and laid up the food in the cities: the food of the field, which was round about every city, laid he up in the same.

49. And Joseph laid up grain as the sand of the sea, very much, until he left off numbering; for it was without number.

LESSON 16

THE HISTORICAL CONTEXT

The years of famine come. After the seven good years, came, as Joseph had said, the seven years of famine. When the people then cried for bread, Pharaoh said to all the Egyptians, "Go to Joseph." And Joseph opened the storehouses and sold grain to them all. Even from other countries people came to Joseph in Egypt to buy grain, for the famine was severe in all lands.

Vem är bland eder, som fruktar Herren och hör hans tjänares röst? Om han än vandrar i mörkret och icke ser någon ljusning, så förtröste han dock på Herrens namn och stödde sig vid sin Gud. Jes. 50:10.

TEXT: 1 MOS. 39: 20, 41: 38—49

20. Och Josefs herre tog honom och lät sätta honom i det fängelset, där konungens fångar sutto fängslade; där fick han då vara i fängelse.

* * * *

38. Och Farao sade till sina tjänares: "Kunna vi finna någon, i vilken Guds ande så är som i denne?"

39. Och Farao sade till Josef: "Eftersom Gud har kungjort för dig allt detta, finnes ingen, som är så förståndig och vis som du.

40. Du skall förestå mitt hus, och efter dina befallningar skall allt mitt folk rätta sig, allenast däri, att tronen förbliver min, vill jag vara förmer än du."

41. Ytterligare sade Farao till Josef: "Jag sätter dig nu över hela Egyptens land."

42. Och Farao tog ringen av sin hand och satte den på Josefs hand och lät kläda honom i kläder av fint linne och hängde den gyllene kedjan om hans hals.

43. Och han lät honom åka i vagnen närmast efter sin egen, och man utropade framför honom "abrek". Och han satte honom över hela Egyptens land.

44. Och Farao sade till Josef: "Jag är Farao; utan din vilja skall ingen i hela Egyptens land lyfta hand eller fot."

45. Och Farao gav Josef namnet Safenat-Panea och gav honom till hustru Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. Och Josef begav sig ut och besåg Egyptens land.

46. Josef var trettio år gammal, när han stod inför Farao, konungen i Egypten. Och Josef gick ut ifrån Farao och färdades omkring i hela Egyptens land.

47. Och landet gav under de sju ymniga åren avkastning i överflöd;

48. och under dessa sju år, som kommo i Egyptens land, samlade han in allt, som kunde tjäna till föda, och lade upp det i städerna. I var särskild stad lade han upp de födoämnen, som man hämtade ifrån fälten däromkring.

49. Så hopförde Josef säd i stor myckenhet, såsom sanden i havet, till dess man måste upphöra att hålla räkning på den, eftersom det var omöjligt att hålla räkning på den.

LÄXAN 16

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Hungeråren komma. Efter de sju goda åren kommo, såsom Josef hade sagt, de sju hungeråren. När folket då ropade efter bröd, sade Farao till alla egyptier: "Gån till Josef!" Och Josef öppnade förråds- husen och sålde säd åt dem alla. Men även från andra länder kom man till Josef i Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden blev allt större i alla länder.

The first journey of Joseph's brethren to Egypt. When Jacob learned that grain might be bought in Egypt, he sent his sons there. But Jacob did not send Benjamin, Joseph's brother, with his brethren, for he feared some harm might befall him. When the brethren came to Joseph in Egypt, they bowed down before him with their faces to the earth and told their errand. Joseph knew his brethren at once, but they did not know him. And Joseph remembered the dreams which he had dreamed of them. Putting them to a test, Joseph spoke harshly to them and accused them of being spies. But they protested their innocence and said that they were upright men, that they were twelve brethren, sons of one man in the land of Canaan, but that the youngest was at home with the father and another was dead. Joseph commanded, however, that one of them should be held in prison while the rest went home with the grain they had bought. Afterwards they were to bring back their youngest brother to Joseph, so that he could know whether they told the truth or not. And they said one to another, "We are verily guilty concerning our brother, in that we saw the distress of his soul, when he besought us, and we would not hear; therefore is this distress come upon us." Reuben answered them, saying, "Spake I not unto you, saying, 'Do not sin against the child'; and ye would not hear? therefore also, behold, his blood is required." They knew not that Joseph understood them; for there was an interpreter between them. And he turned away from them, and wept; and he returned to them, and spoke to them, and took Simeon from among them, and bound him before their eyes. Then Joseph commanded to fill their vessels with grain, and to restore every man's money into his sack, and to give them provision for the way. And thus was it done to them. They then loaded their asses with their grain, and departed thence. When they came to Jacob, their father, in the land of Canaan, they told him all that had befallen them. And Jacob said to them, "Me have ye bereaved of my children: Joseph is not, and Simeon is not, and ye will take Benjamin away: all these things are against me." And he would not let them go back with Benjamin to Egypt.

The second journey of Joseph's brethren to Egypt. When they had eaten up the grain which they had brought out of Egypt, Jacob told his sons to go down to that land again to buy more grain. Benjamin was allowed to go with after Judah had said that he would be surety for him. And Jacob said, "God Almighty give you mercy before the man, that he may release unto you your other brother and Benjamin." When they came to Joseph in Egypt, they bowed down before him. He asked them of their welfare, and said, "Is your father well, the old man of whom ye spake? Is he yet alive?" And they said, "Thy servant our father is well, he is yet alive." And they bowed their heads, and made obeisance. When he caught sight of Benjamin, his mother's son, he said, "Is this your youngest brother, of whom ye spake unto me?" And he said, "God be gracious unto thee, my son." Joseph then made haste to leave the room, for his heart yearned over his brother, and he sought where to weep; and he entered into his chamber, and wept there. When he had washed his face, he went out to them again, and now he let them dine with him in his house. They were given places at the table according to their ages, and they looked at one another and marvelled.

Josefs bröders första resa till Egypten. När Jakob förnam att det fanns säd att köpa i Egypten, sände han sina söner dit. Men Benjamin, Josefs broder, blev icke av Jakob sänd åstad med sina bröder, ty han fruktade, att någon olycka kunde hända honom. När bröderna kommo till Josef i Egypten, föllo de ned till jorden på sitt ansikte inför honom och framförde sitt ärende. Josef kände genast igen sina bröder, men de kände icke igen honom. Och Josef kom att tänka på de drömmar, som han en gång drömt om dem. För att pröva deras sinnelag talade Josef strängt till dem samt beskyllde dem för att vara spejare. Men de bedyrade sin oskuld och sade, att de voro redliga män; de voro tolv bröder, söner till en och samme man i Kanaans land; men den yngste var hemma hos fadern, och en var icke mera till. Josef befallde emellertid, att en av dem skulle stanna kvar som fånge, under det de övriga fingo resa hem med den säd, de hade köpt. Sedan skulle de föra med sig till Josef den yngste brodern, på det att Josef skulle få se om männen talade sanning eller icke. Men de sade till varandra: "Förvisso hava vi dragit skuld över oss genom det som vi gjorde mot vår broder; ty vi sågo hans själs ångest, när han bad oss om misskund, och vi ville dock icke lyssna till honom. Därför hava vi själva kommit i denna ångest". Ruben svarade dem: "Sade jag icke till eder: 'Försynden eder icke på gossen'? Men I lyssnaden icke till mig; se, därför utkräves nu hans blod." Men de visste icke, att Josef förstod detta, ty han talade med dem genom tolk. Och han vände sig bort ifrån dem och grät. Sedan vände han sig åter till dem och talade med dem; och han tog Simeon ut ur deras krets och lät fångsla honom inför deras ögon. Och Josef bjöd, att man skulle fylla deras säckar med säd och lägga vars och ens penningar tillbaka i hans säck och giva dem kost för resan. Och man gjorde så med dem. Och de lastade säden på sina åsnor och foro därifrån. När de kommo hem till sin fader Jakob i Kanaans land, berättade de för honom allt vad som hade hänt dem. Och Jakob, deras fader, sade till dem: "I gören mig barnlös; Josef är borta, Simeon är borta, Benjamin viljen I ock taga ifrån mig; över mig kommer allt detta." Och han tillstodde dem icke att med Benjamin fara tillbaka till Egypten.

Josefs bröders andra resa till Egypten. När de hade förtärt den säd, de hade hämtat från Egypten, bjöd Jakob sönerna att ännu en gång resa ned till detta land för att köpa mera säd, och Benjamin fick följa med sedan Juda åtagit sig att ansvara för honom. Och Jakob sade: "Men Gud den Allsmäktige låte eder finna barmhärtighet inför mannen, så att han tillstodder eder andre broder och Benjamin att återvända med eder". När de kommo till Josef i Egypten, föllo de ned för honom. Och han hälsade dem och frågade: "Står det väl till med eder fader, den gamle, som I taladen om? Lever han ännu?" De svarade: "Ja, det står väl till med vår fader, din tjänare; han lever ännu". Och när han lyfte upp sina ögon och fick se sin broder Benjamin, sin moders son, frågade han: "Är detta eder yngste broder, den som I taladen om med mig?" Därpå sade han: "Gud vare dig nådig, min son". Men Josef bröt av sitt tal, ty hans hjärta upprördes av kärlek till brodern, och han sökte tillfälle att gråta ut och gick in i sin kammare och grät där. Sedan han hade tvagit sig, gick han åter ut till dem, och nu fingo de äta med honom i hans hus. Och de

Joseph tests his brethren. Then Joseph commanded his steward to fill the men's sacks with grain and put every man's money in his sack's mouth, and also to put his silver cup in the youngest's sack. When they had gone and were come a short distance outside of the city, Joseph told his steward to follow after them and reproach them for taking Joseph's silver cup. But they protested that they had not taken it, and said, "With whomsoever of thy servants it be found, let him die, and we also will be my lord's bondmen." They hastened to take down their sacks and open them. And the steward began to search at the eldest and left off at the youngest; and the cup was found in Benjamin's sack. Then they rent their clothes and again loaded their asses and returned to the city. There they fell down before Joseph, and Judah said, "Behold, we are my Lord's bondmen, both we, and he also in whose hand the cup is found." But Joseph said, "Far be it from me that I should do so: the man in whose hand the cup is found, he shall be my bondman; but as for you, get you up in peace unto your father." Then Judah came near to him, and said, "Oh, my lord, let thy servant, I pray thee, speak a word in my lord's ears. Now therefore when I come to thy servant my father, and the lad is not with us; seeing that his life is bound up in the lad's life; it will come to pass, when he seeth that the lad is not with us, that he will die: and thy servants will bring down the gray hairs of thy servant our father with sorrow to Sheol. For thy servant became surety for the lad unto my father, saying, 'If I bring him not unto thee, then shall I bear the blame to my father for ever.' Now therefore, let thy servant, I pray thee, abide instead of the lad a bondman to my lord; and let the lad go up with his brethren. For how shall I go up to my father, if the lad be not with me? lest I see the evil that shall come on my father."

Joseph Forgives His Brethren

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: And as for you, ye meant evil against me; but God meant it for good, to bring to pass, as it is this day, to save much people alive. Gen. 50:20.

THE CHRISTIAN FAITH

What does God's providence mean?

God's providence means the care by which he sustains all that he has created and guides all according to his wisdom.

O the depth of the riches both of the wisdom and the knowledge of God! How unsearchable are his judgments, and his ways past tracing out! Rom. 11:33.

fingo sina platser vid bordet efter ålder, och de sågo på varandra med förundran.

Josef prövar sina bröder. Därefter bjöd Josef sin hovmästare att fylla männens säckar med säd samt lägga vars och ens penningar överst i hans säck och därjämte i den yngstes säck Josefs silverbägare. När de nu väl hade begivit sig i väg och kommit ett litet stycke utanför staden, sade Josef till hovmästaren, att han skulle sätta efter männen och förebrå dem för att de tagit med sig Josefs silverbägare. De bedyrade då, att de ej tagit densamma, och sade: "Den bland dina tjänare, som den finnes hos, han må dö; därtill vilja vi andra bliva min herres trälär". De skyndade att sätta ned var och en sin säck och öppnade desamma. Och hovmästaren begynte att söka hos den äldste och slutade hos den yngste; och bågaren fanns i Benjamins säck. Då revo de sönder sina kläder och lastade var och en sin åsna och återvände till staden. Där föllo de ned för Josef, och Juda sade: "Se, vi äro min herres trälär, vi andra såväl som den som bågaren blivit funnen hos". Men Josef sade: "Bort det, att jag skulle så göra! Den som bågaren har blivit funnen hos, han skall bliva min träl. Men i andra mån i frid fara hem till eder fader". Då trädde Juda fram till honom och sade: "Hör mig, herre; låt din tjänare tala ett ord inför min herre. Om jag kommer hem till din tjänare, min fader, utan att vi hava med oss ynglingen, som vår faders hjärta är så fäst vid, då bliver det hans död, när han ser, att ynglingen icke är med; och dina tjänare skulle så bringa din tjänares, vår faders, grå hår med sorg ned i dödsriket. Ty jag, din tjänare, har lovat min fader att svara för ynglingen och har sagt, att om jag icke för denne till honom igen, så vill jag vara en syndare inför min fader i all min tid. Låt nu därför din tjänare stanna kvar hos min herre såsom träl i ynglingens ställe, men låt ynglingen fara hem med sina bröder. Ty huru skulle jag kunna fara hem till min fader utan att hava ynglingen med mig? Jag förmår icke se den jämmer, som då skulle komma över min fader."

Josef förläter sina bröder

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: I tänkten ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo för att låta det ske, som nu har skett, och så behålla mycket folk vid liv. 1 Mos. 50:20.

TROSLÄRAN

Vari består Guds försyn?

Guds försyn består däri, att han uppehåller allt vad han skapat och styr allt efter sin vishet.

O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar. Rom. 11:33.

TEXT: GEN. 45: 1—15

1. Then Joseph could not refrain himself before all them that stood by him; and he cried, Cause every man to go out from me. And there stood no man with him, while Joseph made himself known unto his brethren.

2. And he wept aloud; and the Egyptians heard, and the house of Pharaoh heard.

3. And Joseph said unto his brethren, I am Joseph; doth my father yet live? And his brethren could not answer him; for they were troubled at his presence.

4. And Joseph said unto his brethren, Come near to me, I pray you. And they came near. And he said, I am Joseph your brother, whom ye sold into Egypt.

5. And now be not grieved, nor angry with yourselves, that ye sold me hither: for God did send me before you to preserve life.

6. For these two years hath the famine been in the land: and there are yet five years, in which there shall be neither plowing nor harvest.

7. And God sent me before you to preserve you a remnant in the earth, and to save you alive by a great deliverance.

8. So now it was not you that sent me hither, but God: and he

hath made me a father to Pharaoh, and lord of all his house, and ruler over all the land of Egypt.

9. Haste ye, and go up to my father, and say unto him, Thus saith thy son Joseph, God hath made me lord of all Egypt: come down unto me, tarry not;

10. and thou shalt dwell in the land of Goshen, and thou shalt be near unto me, thou and thy children, and thy children's children, and thy flocks, and thy herds, and all thou hast:

11. And there will I nourish thee; for there are yet five years of famine; lest thou come to poverty, thou, and thy household, and all that thou hast.

12. And, behold, your eyes see, and the eyes of my brother Benjamin, that it is my mouth that speaketh unto you.

13. And ye shall tell my father of all my glory in Egypt, and of all that ye have seen; and ye shall haste and bring down my father hither.

14. And he fell upon his brother Benjamin's neck, and wept; and Benjamin wept upon his neck.

15. And he kissed all his brethren, and wept upon them: and after that his brethren talked with him.

LESSON 17

THE HISTORICAL CONTEXT

Joseph's father and brethren invited to settle in Egypt. When the report was heard in Pharaoh's house that Joseph's brethren had come, it pleased Pharaoh well, and his servants. Pharaoh said to Joseph, "Say unto thy brethren, 'This do ye; lade your beasts, and go, get you unto the land of Canaan; and take your father and your households, and come unto me; and I will give you the good of the land of

TEXT' 1 MOS. 45: 1—15

1. Då kunde Josef icke längre betvinga sig inför alla dem, som stodo omkring honom. Han ropade: "Må alla gå ut härifrån." Och ingen fick stanna inne hos Josef, när han gav sig till känna för sina bröder.

2. Och han brast ut i högljudd gråt, så att egyptierna hörde det; också Faraos husfolk hörde det.

3. Och Josef sade till sina bröder: "Jag är Josef. Lever min fader ännu?" Men hans bröder kunde icke svara honom, så förskräckta blevo de för honom.

4. Då sade Josef till sina bröder: "Kommen hit fram till mig." Och när de kommo fram, sade han: "Jag är Josef, eder broder, som i sålden till Egypten.

5. Men varen nu icke bedröfvade och grämen eder icke däröver, att I haven sålt mig hit, ty för att bevara människors liv har Gud sänt mig hit före eder.

6. I två år har nu hungersnöden varit i landet, och ännu återstå fem år, under vilka man varken skall plöja eller skörda.

7. Men Gud sände mig hit före eder, för att I skullen bliva kvar på jorden och behållas vid liv, ja till räddning för många.

8. Så haven nu icke I sänt mig hit, utan Gud; och han har gjort mig till Faraos högste rådgivare

och till en herre över hela hans hus och till en furste över hela Egyptens land.

9. Skynden eder nu och faren hem till min fader och sägen till honom: 'Så säger din son Josef: Gud har satt mig till en herre över hela Egypten; kom ned till mig, dröj icke.

10. Du skall få bo i landet Gosen och vara mig nära, du med dina barn och barnbarn, dina får och fåkreatur och allt, vad som tillhör dig.

11. Jag vill där försörja dig — ty ännu återstå fem hungerår — så att varken du eller ditt hus eller någon, som hör dig till, skall lida nöd.

12. I sen ju med egna ögon, också min broder Benjamin ser med egna ögon, att det är jag, som med egen mun talar till eder.

13. Berätten nu för min fader om all min härlighet i Egypten och om allt, vad I haven sett, och skynden eder att föra min fader hit ned."

14. Så föll han sin broder Benjamin om halsen och grät, och Benjamin grät vid hans hals.

15. Och han kysste alla sina bröder och grät i deras armar. Sedan samtalade hans bröder med honom.

LÄXAN 17

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Josefs fader och bröder bjudas att bosätta sig i Egypten. När nu det ryktet spordes i Faraos hus, att Josefs bröder hade kommit, behagade detta Farao och hans tjänare väl. Och Farao sade till Josef: "Säg till dina bröder: 'Detta skolen I göra: lasten edra djur och faren hem till Kanaans land; hämten så eder fader och edert folk och kommen hit till mig, så skall jag giva eder det bästa, som finnes i

Egypt, and ye shall eat the fat of the land.' Now thou art commanded, this do ye: take you wagons out of the land of Egypt for your little ones, and for your wives, and bring your father, and come. Also regard not your stuff; for the good of all the land of Egypt is yours." And the sons of Israel did so: and Joseph gave them wagons, according to the commandment of Pharaoh, and gave them provision for the way. To all of them he gave each man changes of raiment; but to Benjamin he gave three hundred pieces of silver, and five changes of raiment. To his father he sent these gifts: ten asses laden with the good things of Egypt, and ten she-asses laden with grain and bread and provision for his father by the way. So he sent his brethren away, saying to them as they departed, "See that ye fall not out by the way." And they went up out of Egypt, and came into the land of Canaan to Jacob, their father. And they told him, saying, "Joseph is yet alive, and he is ruler over all the land of Egypt." And his heart fainted, for he believed them not. Then they told him all the words of Joseph, all that he had said to them. When he saw the wagons which Joseph had sent to carry him, the spirit of Jacob, their father, revived, and Israel said, "It is enough; Joseph my son is yet alive: I will go and see him before I die."

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

ROM. 8:28.

And we know that to them that love God all things work together for good, even to them that are called according to his purpose.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the fifth commandment?

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

What should characterize the relation of children to their parents?

Children should honor their parents, love, obey, and serve them, and should gratefully care for them in their old age.

TÄNKESPRÅK

Rom. 8: 28.

Men vi veta, att för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa, för dem, som äro kallade efter hans rådslut.

TROSLÄRAN

Huru lyder det femte budet?

Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land, som Herren, din Gud, vill giva dig.

Huru skola barn förhålla sig till sina föräldrar?

Barn skola hedra sina föräldrar, älska, lyda och tjäna dem samt tacksamt vårda dem på deras ålderdom.

Egyptens land, och I skolen få äta av landets fetma.' Alltså bjuder jag dig nu att säga: 'Detta skolen I göra: tagen eder vagnar i Egyptens land för edra späda barn och edra hustrur och hämtan eder fader och kommen hit. Och bekymren eder icke om edert bohag; ty det bästa, som finnes i hela Egyptens land, skall höra eder till.'" Israels söner gjorde så, och Josef gav dem vagnar efter Faraos befallning och gav dem kost för resan. Och han gav åt dem alla var sin högtidsdräkt, men åt Benjamin gav han tre hundra siklar silver och fem högtidsdräkter. Och till sin fader sände han likaledes gåvor: tio åsnor, lastade med det bästa Egypten hade, och tio åsninnor, lastade med säd och bröd och andra livsmedel åt hans fader för resan. Därefter lät han sina bröder fara, och de begåvo sig åstad; och han sade till dem: "Kiven icke på vägen". Så foro de upp från Egypten och kommo till sin fader Jakob i Kanaans land; och de berättade för honom och sade: "Josef lever ännu, och han är en furste över hela Egyptens land". Då greps hans hjärta av vanmakt, ty han kunde icke tro dem. Men när de omtalade för honom allt, vad Josef hade sagt till dem, och när han såg vagnarna, som Josef hade sänt för att hämta honom, då fick deras fader Jakobs ande åter liv. Och Israel sade: "Det är nog; min son Josef lever ännu. Jag vill fara och se honom, förrän jag dör."

EGYPTIAN NAMES IN HIEROGLYPHICS

(Egyptiska namn i hieroglyfer.)

A Semitic people migrating to Egypt about 2000 years before Christ. From an inscription found in a sepulchre in northern Egypt. (Till Egypten invandrande semiter, omkring 2000 år före Kristus. Avbildning från en grav i övre Egypten.)

Israel In Egypt

TEXT: GEN. 46: 1—7, 47: 7—12

1. And Israel took his journey with all that he had, and came to Beer-sheba, and offered sacrifices unto the God of his father Isaac.

2. And God spake unto Israel in the visions of the night, and said, Jacob, Jacob. And he said, Here am I.

3. And he said, I am God, the God of thy father: fear not to go down into Egypt; for I will there make of thee a great nation:

4. I will go down with thee into Egypt; and I will also surely bring thee up again; and Joseph shall put his hand upon thine eyes.

5. And Jacob rose up from Beer-sheba; and the sons of Israel carried Jacob their father, and their little ones, and their wives, in the wagons which Pharaoh had sent to carry him.

6. And they took their cattle, and their goods, which they had gotten in the land of Canaan, and came into Egypt, Jacob, and all his seed with him;

7. his sons, and his sons' sons with him, his daughters, and his

sons' daughters, and all his seed brought he with him into Egypt.

7. And Joseph brought in Jacob his father, and set him before Pharaoh; and Jacob blessed Pharaoh.

8. And Pharaoh said unto Jacob, How many are the days of the years of thy life?

9. And Jacob said unto Pharaoh, The days of the years of my pilgrimage are a hundred and thirty years; few and evil have been the days of the years of my life, and they have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their pilgrimage.

10. And Jacob blessed Pharaoh, and went out from the presence of Pharaoh.

11. And Joseph placed his father and his brethren, and gave them a possession in the land of Egypt, in the best of the land, in the land of Rameses, as Pharaoh had commanded.

12. And Joseph nourished his father, and his brethren, and all his father's household, with bread, according to their families.

LESSON 18

THE HISTORICAL CONTEXT

Israel blesses his sons. When the time drew near that Israel must die, he called together all his sons that he might bless them. At this time he said these words, among others, to Judah:

"Judah, thee shall thy brethren praise;
Thy hand shall be on the neck of thine enemies;
Thy father's sons shall bow down before thee.

Israel i Egypten

TEXT: 1 MOS. 46: 1—7, 47: 7—12

1. Och Israel bröt upp med allt, vad honom tillhörde. Och när han kom till Beer-Seba, offrade han slaktoffer åt sin fader Isaks Gud.

2. Och Gud talade till Israel i en syn om natten; han sade: "Jakob, Jakob." Han svarade: "Här är jag."

3. Då sade han: "Jag är Gud, din faders Gud; frukta icke för att draga ned till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk."

4. Jag skall själv draga ned med dig till Egypten, jag skall ock föra dig åter upp därifrån; och Josefs hand skall tillsluta dina ögon.

5. Och Jakob bröt upp från Beer-Seba; och Israels söner satte sin fader Jakob och sina späda barn och sina hustrur på vagnarna, som Farao hade sänt för att hämta honom.

6. Och de togo sin boskap och de ägodelar, som de hade förvärvat i Kanaans land, och kommo så till Egypten, Jakob och alla hans avkomlingar med honom.

7. Sina söner och sonsöner, sina döttrar och sondöttrar, alla sina avkomlingar, förde han med sig till Egypten.

* * * *

7. Sedan hämtade Josef sin fader Jakob och förde honom fram inför Farao, och Jakob hälsade Farao.

8. Men Farao frågade Jakob. "Huru hög är din ålder?"

9. Jakob svarade Farao: "Min vandringstid har varit ett hundra trettio år. Få och onda hava mina levnadsår varit, de nå icke upp till antalet av mina fäders levnadsår under deras vandrings-tid."

10. Och Jakob tog avsked av Farao och gick ut ifrån honom.

11. Men Josef lät sin fader och sina bröder bo i Egyptens land och gav dem besittning där, i den bästa delen av landet, i landet Rameses, såsom Farao hade bjudit.

12. Och Josef försörjde sin fader och sina bröder och hela sin faders hus och gav var och en underhåll efter antalet av hans barn.

LÄXAN 18

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Israel välsignar sina söner. Då tiden närmade sig att Israel skulle dö, kallade han tillhopa alla sina söner för att välsigna dem. Till Juda vände han sig vid detta tillfälle bland annat med följande ord:

"Dig, Juda, dig skola dina bröder prisa;
din hand skall vara på dina fienders nacke,
för dig skola din faders söner buga sig.

Judah is a lion's whelp;
 From the prey, my son, thou art gone up:
 He stooped down, he couched as a lion,
 And as a lioness; who shall rouse him up?

The sceptre shall not depart from Judah,
 Nor the ruler's staff from between his feet,
 Until Shiloh come;
 And unto him shall the obedience of the peoples be."

Israel dies. After Israel had dwelt seventeen years in the land of Egypt, he died. In accordance with the wish he had expressed while he lived, his sons brought his body to the land of Canaan and buried him in the grave which Abraham had at one time bought, Machpelah's cave in Hebron.

Joseph dies. When Joseph felt that he was about to die, he called his brethren to him and said to them: "I die; but God will surely visit you, and bring you up out of this land unto the land which he sware to Abraham, to Isaac, and to Jacob." And Joseph took an oath of the children of Israel, saying, "God will surely visit you, and ye shall carry up my bones from hence." So Joseph died, being a hundred and ten years old: and they embalmed him, and he was put in a coffin in Egypt.

Review

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Now faith is assurance of things hoped for, a conviction of things not seen. For therein the elders had witness borne to them. Heb. 11:1, 2.

OUTLINE FOR MEMORIZING

I.

THE REVELATION OF GOD BEFORE THE GIVING OF THE MOSAIC LAW

1. Creation.

- (1) Heaven and earth.
- (2) Man.

2. Man's early history.

- (1) The fall of man.
- (2) The fratricide.
- (3) The flood.
- (4) The confusion of tongues.

3. The chosen family.

- (1) Abraham.
- (2) Isaac.
- (3) Jacob.
- (4) Joseph.

4. The chosen people.

- (1) Moses.
- (2) The exodus from Egypt.
- (3) The journey to Sinai.
- (See lessons 19-26)

Ett ungt lejon är Juda;
från rivet byte har du dragit dit upp, min son.
Han har lagt sig ned, han vilar såsom ett lejon,
såsom en lejoninna — vem vågar oroa honom?

Spiran skall icke vika ifrån Juda,
icke härskarstaven ifrån hans fötter,
till dess han kommer till Silo
och folken bliva honom hörsamma.”

Israel dör. Sedan Israel hade levat sjutton år i Egyptens land, dog han. Enligt hans i livet uttalade önskan förde sönerna hans stoft till Kanaans land och begrovo honom i den grav, som Abraham en gång inköpte, Makpelas grotta i Hebron.

Josef dör. När Josef kände att han skulle dö, kallade han till sig sina bröder och sade till dem: “Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder och föra eder upp från detta land till det land, som han med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob”. Och Josef tog en ed av Israels barn och sade: “När nu Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån”. Och Josef dog, när han var ett hundra tio år gammal. Och man balsamerade honom, och han lades i en kista i Egypten.

Återblick

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Men tron är en fast tillförsikt om det, som man hoppas, en övertygelse om ting, som man icke ser. På grund av den fingo ju de gamle sitt vittnesbörd. Hebr. 11:1, 2.

MINNESARBETE: UTKAST

I.

GUDSUPPENBARELSEN FÖRE DEN MOSAISKA LAGENS UTGIVANDE

1. Skapelsen.

1. Himmelen och jorden.
2. Människan.

2. Släktets urhistoria.

1. Syndafallet.
2. Brodermordet.
3. Syndafloden.
4. Språkförbistring.

3. Den utkorade familjen.

1. Abraham.
2. Isak.
3. Jakob.
4. Josef.

4. Det utvalda folket.

1. Moses.
 2. Uttåget ur Egypten.
 3. Vandringen till Sinai.
- (Se läxorna 19—26)

TEXT: HEB. 11:1-22

1. Now faith is assurance of things hoped for, a conviction of things not seen.

2. For therein the elders had witness borne to them.

3. By faith we understand that the worlds have been framed by the word of God, so that what is seen hath not been made out of things which appear.

4. By faith Abel offered unto God a more excellent sacrifice than Cain, through which he had witness borne to him that he was righteous, God bearing witness in respect of his gifts; and through it he being dead yet speaketh.

5. By faith Enoch was translated that he should not see death; and he was not found, because God translated him: for he hath had witness borne to him that before his translation he had been well-pleasing unto God:

6. and without faith it is impossible to be well-pleasing unto him; for he that cometh to God must believe that he is, and that he is a rewarder of them that seek after him.

7. By faith Noah, being warned of God concerning things not seen as yet, moved with godly fear, prepared an ark to the saving of his house; through which he condemned the world, and became heir of the righteousness which is according to faith.

8. By faith Abraham, when he was called, obeyed to go out unto a place which he was to receive for an inheritance; and he went out, not knowing whither he went.

9. By faith he became a sojourner in the land of promise, as in a land not his own, dwelling in tents, with Isaac and Jacob, the heirs with him of the same promise:

10. for he looked for the city which hath the foundations, whose builder and maker is God.

11. By faith even Sarah herself received power to conceive seed when she was past age, since she counted him faithful who had promised:

12. wherefore also there sprang of one, and him as good as dead, so many as the stars of heaven in multitude, and as the sand, which is by the sea-shore, innumerable:

13. These all died in faith, not having received the promises, but having seen them and greeted them from afar, and having confessed that they were strangers and pilgrims on the earth.

14. For they that say such things make it manifest that they are seeking after a country of their own.

15. And if indeed they had been mindful of the country from which they went out, they would have had opportunity to return.

16. But now they desire a better country, that is, a heavenly: wherefore God is not ashamed of them, to be called their God; for he hath prepared for them a city.

17. By faith Abraham, being tried, offered up Isaac; yea, he that had gladly received the promises was offering up his only begotten son;

18. even he to whom it was said, In Isaac shall thy seed be called:

19. accounting that God is able to raise up, even from the dead; from whence he did also in a figure receive him back.

20. By faith Isaac blessed Jacob and Esau, even concerning things to come.

TEXT: HEBR. 11: 1—22

1. Men tron är en fast tillförsikt om det, som man hoppas, en övertygelse om ting, som man icke ser.

2. På grund av den fingo ju de gamle sitt vittnesbörd.

3. Genom tron förstå vi, att världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det man ser icke har blivit till av något synligt.

4. Genom tron främbar Abel åt Gud ett bättre offer än Kain, och genom den fick han det vittnesbördet, att han var rättfärdig, i det Gud själv gav vittnesbörd om hans offergåvor; och genom tron talar han ännu, fastän han är död.

5. Genom tron togs Enok bort, för att han icke skulle se döden; och "man såg honom icke mer, ty Gud tog honom bort". Förrän han togs bort, fick han nämligen det vittnesbördet, att han hade tackts Gud;

6. men utan tro är det omöjligt att tackas Gud. Ty den, som vill komma till Gud, måste tro, att han är till, och att han lönar dem, som söka honom.

7. Genom tron var det, som Noa, sedan han hade fått uppenbarelse om något, som man ännu icke såg; i from förtröstan byggde en ark för att rädda sitt hus; och genom den blev han världen till dom och fick till arvedel den rättfärdighet, som hör tron till.

8. Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land, som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han icke visste, vart han skulle komma.

9. Genom tron bosatte han sig såsom främling i det utlovade landet, likasom i ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, som voro hans medarvingar till samma löfte.

10. Ty han väntade på "staden med de fasta grundvalarna", vars byggmästare och skapare är Gud.

11. Genom tron fick jämväl Sara, fastän överårig, kraft att bli va stammoder för en avkomma, i det hon höll den för trovärdig, som hade givit löftet.

12. Därför föddes ock av en och samme man, en som var så gott som död, avkomlingar "så talrika som stjärnorna på himmelen och som sanden på havets strand, som man icke kan räkna".

13. I tron dogo alla dessa, innan de ännu hade fått, vad utlovat var; de hade allenast sett det i fjärran och hade hälsat det och bekänt sig vara "gäster och främlingar" på jorden.

14. De, som så tala, giva ju därmed till känna, att de söka efter ett fädernesland.

15. Och om de hade menat det land, som de hade gått ut ifrån, så hade de haft tillfälle att vända tillbaka dit.

16. Men nu stod deras håg till ett bättre, nämligen det himmelska. Därför blyges icke Gud för att kallas deras Gud; ty han har berett åt dem en stad.

17. Genom tron var det, som Abraham frambar Isak såsom offer, när han blev satt på prov; ja, sin ende son frambar han såsom offer, han som hade mottagit löftena,

18. han till vilken det hade blivit sagt: "Genom Isak är det, som säd skall uppkallas efter dig."

19. Ty han tänkte på, att Gud var mäktig att till och med uppväcka från de döda; från de döda fick han honom ock tillbaka, liknelsevis talat.

20. Genom tron gav jämväl Isak sin välsignelse åt Jakob och Esau för kommande tider.

21. By faith Jacob, when he was dying, blessed each of the sons of Joseph; and worshipped, leaning upon the top of his staff.

22. By faith Joseph, when his end was nigh, made mention of the departure of the children of Israel; and gave commandment concerning his bones.

LESSON 19

THE HISTORICAL CONTEXT

The children of Israel oppressed in Egypt. Joseph died, and all his brethren, and all that generation. And the children of Israel were fruitful, and increased abundantly, and multiplied, and waxed exceeding mighty, so that the land was filled with them. Now there arose a new king over Egypt, who knew not Joseph. And he said to his people, "Behold, the people of the children of Israel are more and mightier than we: come, let us deal wisely with them, lest they multiply, and it come to pass, that, when there falleth out any war, they also join themselves unto our enemies, and fight against us, and get them up out of the land." Therefore they set taskmasters over them to afflict them with heavy burdens. They built for Pharaoh store-cities, Pithom and Raamses. But the more they afflicted them, the more they multiplied and the more they spread abroad. And they were grieved because of the children of Israel. Therefore the Egyptians made the children of Israel serve with rigor; and they made their lives bitter with hard service, in mortar and in brick, and in all manner of service in the field,—all this work was made exceedingly hard. When Pharaoh saw that they continued to multiply, he commanded that all Hebrew boys born should be cast into the Nile river.

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Heb. 11:24, 25.

By faith Moses, when he was grown up, refused to be called the son of Pharaoh's daughter; choosing rather to share ill treatment with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season.

TÄNKESPRÅK

Hebr. 11: 24, 25.

Genom tron försmädde Moses, sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotterson.

Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning.

THE CHRISTIAN FAITH

How does the sanctified heart reveal itself?

The sanctified heart reveals itself in that the Christian under all circumstances lives for Christ and does the will of God as it is made known in the Scriptures.

TROSLÄRAN

Huru yttrar sig det heliga sinnet?

Det heliga sinnet yttrar sig däri, att en kristen i alla livets förhållanden lever för Kristus och gör Guds vilja, sådan den är uppenbarad i Guds ord.

21. Genom tron välsignade den döende Jakob Josefs båda söner och tillbad, lutad mot ändan av sin stav.

22. Genom tron talade Josef, när han låg för döden, om Israels barns uttåg och gav befälning om vad som skulle göras med hans ben.

LÄXAN 19

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Israels barn bliva trälar i Egypten. Och Josef dog och alla hans bröder och hela det släktet. Men Israels barn voro fruktsamma och växte till och förökade sig och blevo övermåttan talrika, så att landet blev uppfyllt av dem. Då uppstod en ny konung över Egypten, en som icke visste av Josef. Och denne sade till sitt folk: "Se, Israels barns folk är oss för stort och mäktigt. Välan, låt oss då gå klokt till väga med dem; eljest kunde de ännu mer föröka sig, och om ett krig komme på, kunde de förena sig med våra fiender och begynna krig mot oss och sedan draga bort ur landet." Alltså satte man arbetsfogdar över dem och förtryckte dem med trälarbeten. Och de måste bygga åt Farao förrådsstäder, Pitom och Raamses. Men ju mer man förtryckte dem, dess mer förökade de sig, och dess mer utbredde de sig, så att man begynte gruva sig för Israels barn. Därför pålade egyptierna Israels barn ytterligare tvångsarbete och förbittrade deras liv med hårt arbete på murbruk och tegel och med alla slags arbeten på marken, korteligen med tvångsarbeten av alla slag, som de låto dem utföra. När Farao såg, att Israels barn likväl förökade sig, påbjöd han, att alla hebreiska gossebarn, som föddes, skulle kastas i Nilfloden.

Prisoners of war making brick. From an inscription found in an Egyptian sepulchre.

(Krigsfångar vid tegelstensarbeten. Avbildning från en egyptisk grav.)

The Early Life of Moses

TEXT: Ex. 2: 1—10; ACTS 7: 22—29

1. And there went a man of the house of Levi, and took to wife a daughter of Levi.

2. And the woman conceived, and bare a son; and when she saw him that he was a goodly child, she hid him three months.

3. And when she could not longer hide him, she took for him an ark of bulrushes, and daubed it with slime and with pitch; and she put the child therein, and laid it in the flags by the river's brink.

4. And his sister stood afar off, to know what would be done to him.

5. And the daughter of Pharaoh came down to bathe at the river; and her maidens walked along by the river-side; and she saw the ark among the flags, and sent her handmaid to fetch it.

6. And she opened it, and saw the child; and, behold, the babe wept. And she had compassion on him, and said, This is one of the Hebrews' children.

7. Then said his sister to Pharaoh's daughter, Shall I go and call thee a nurse of the Hebrew women, that she may nurse the child for thee?

8. And Pharaoh's daughter said to her, Go. And the maiden went and called the child's mother.

9. And Pharaoh's daughter said unto her, Take this child away, and nurse it for me, and I will give thee thy wages. And the woman took the child, and nursed it.

10. And the child grew, and she brought him unto Pharaoh's daughter, and he became her son. And she called his name Moses, and said, Because I drew him out of the water.

* * * * *

22. And Moses was instructed in all the wisdom of the Egyptians; and he was mighty in his words and works.

23. But when he was well-nigh forty years old, it came into his heart to visit his brethren the children of Israel.

24. And seeing one of them suffer wrong, he defended him, and avenged him that was oppressed, smiting the Egyptian:

25. and he supposed that his brethren understood that God by his hand was giving them deliverance; but they understood not.

26. And the day following he appeared unto them as they strove, and would have set them at one again, saying, Sirs, ye are brethren; why do ye wrong one to another?

27. But he that did his neighbor wrong thrust him away, saying, Who made thee a ruler and a judge over us?

28. Wouldest thou kill me, as thou killedst the Egyptian yesterday?

29. And Moses fled at this saying, and became a sojourner in the land of Midian, where he begat two sons.

Mose födelse och uppfostran

TEXT: 2 MOS. 2: 1—10; APG. 7: 22—29

1. Och en man av Levis hus gick åstad och tog till hustru Levis dotter.

2. Och hustrun blev havande och födde en son. Och hon såg, att det var ett vackert barn och dolde honom i tre månader.

3. Men när hon icke längre kunde dölja honom, tog hon en kista av rör, beströk den med jordbeck och tjära och lade barnet däri och satte den så i vasen vid stranden av Nilfloden.

4. Och hans syster ställde sig ett stycke därifrån för att se, huru det skulle gå med honom.

5. Och Faraos dotter kom ned till floden för att bada, och hennes tärnor gingo utmed floden. När hon nu fick se kistan i vasen, sände hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till sig.

6. Och när hon öppnade den, fick hon se barnet och såg, att det var en gosse, och han grät. Då ömkade hon sig över honom och sade: "Detta är ett av de hebreiska barnen."

7. Men hans syster frågade Faraos dotter: "Vill du, att jag skall gå och kalla hit till dig en hebreisk amma, som kan amma upp barnet åt dig?"

8. Faraos dotter svarade henne: "Ja, gå." Då gick flickan och kallade dit barnets moder.

9. Och Faraos dotter sade till henne: "Tag detta barn med dig och amma upp det åt mig, så vill jag giva dig lön därför." Och kvinnan tog barnet och ammade upp det.

10. När sedan gossen hade vuxit upp, förde hon honom till Faraos dotter, och denna upptog honom såsom sin son och gav honom namnet Mose, "ty" sade hon, "ur vattnet har jag dragit upp honom."

* * * *

22. Och Moses blev undervisad i all egyptiernas visdom och var mäktig i ord och gärningar.

23. Men när han blev fyrtio år gammal, fick han i sinnet att besöka sina bröder, Israels barn.

24. När han såg, att en av dem led orätt, tog han den misshandlade i försvar och hämnades honom, i det att han slog ihjäl egyptiern.

25. Nu menade han, att hans bröder skulle förstå, att Gud genom honom ville bereda dem frälsning; men de förstodo det icke.

26. Dagen därefter kom han åter fram till dem, där de tvistade, och ville förlika dem och sade: 'I män, I ären ju bröder; varför gören I då varandra orätt?'

27. Men den, som gjorde orätt mot sin landsman, stötte bort honom och sade: 'Vem har satt dig till hövding och domare över oss?'

28. Kanske du vill döda mig, såsom du i går dödade egyptiern?'

29. Vid det talet flydde Moses bort och levde sedan såsom främling i Madiams land och födde där två söner.

LESSON 20

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Ps. 103:7.

He made known his ways unto
Moses,
His doings unto the children of
Israel.

THE CHRISTIAN FAITH

*How should Christians use their
gifts?*

All Christians should in word
and deed confess the Lord and
use their gifts in the service of
the church.

And he gave some to be apos-
tles; and some, prophets; and
some, evangelists; and some,
pastors and teachers; for the
perfecting of the saints, unto the
work of ministering, unto the
building up of the body of Christ.
Eph. 4:11, 12.

TÄNKESPRÅK

Ps. 103: 7.

Han lät Mose se sina vägar, Is-
raels barn sina gärningar.

TROSLÄRAN

*Huru skola de troende använda
sina gåvor?*

Alla troende skola i ord och
verk bekänna Herren samt använ-
da sina gåvor till församlingens
tjänst.

Och han gav oss somliga till
apostlar, somliga till profeter,
somliga till evangelister, somliga
till herdar och lärare.

Ty han ville göra de^o heliga
skickliga till att utföra sitt tjä-
narvärv, att uppbygga Kristi
kropp. Ef. 4: 11, 12.

The Call of Moses

TEXT: Ex. 3: 1—15

1. Now Moses was keeping the
flock of Jethro his father-in-law,
the priest of Midian: and he led
the flock to the back of the
wilderness, and came to the moun-
tain of God, unto Horeb.

2. And the angel of Jehovah ap-
peared unto him in a flame of fire
out of the midst of a bush: and he
looked, and, behold, the bush
burned with fire, and the bush
was not consumed.

3. And Moses said, I will turn
aside now, and see this great
sight, why the bush is not burnt.

4. And when Jehovah saw that
he turned aside to see, God called
unto him out of the midst of the

bush, and said, Moses, Moses.
And he said, Here am I.

5. And he said, Draw not nigh
hither: put off thy shoes from off
thy feet, for the place whereon
thou standest is holy ground.

6. Moreover he said, I am the
God of thy father, the God of
Abraham, the God of Isaac, and
the God of Jacob. And Moses hid
his face; for he was afraid to
look upon God.

7. And Jehovah said, I have
surely seen the affliction of my
people that are in Egypt, and have
heard their cry by reason of their
taskmasters; for I know their sor-
rows;

LÄXAN 20

A NILE RIVER LANDSCAPE.
(Nillandskap.)

Mose kallelse

TEXT: 2 MOS. 3: 1—15

1. Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb.

2. Där uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga, som slog upp ur en buske. Han såg, att busken brann av elden, och att busken dock icke blev förtärd.

3. Då tänkte Mose: "Jag vill gå dit bort och betrakta den underbara synen och se, varför busken icke brinner upp."

4. När då Herren såg, att han gick åstad för att se, ropade Gud

till honom ur busken och sade: "Mose! Mose!" Han svarade: "Här är jag."

5. Då sade han: "Träd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen, där du står, är helig mark."

6. Och han sade ytterligare: "Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud." Då skylde Mose sitt ansikte, ty han fruktade för att se på Gud.

7. Och Herren sade: "Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört, huru de ropa över sina plågare; jag vet, vad de måste lida."

8. and I am come down to deliver them out of the hand of the Egyptians, and to bring them up out of that land unto a good land and a large, unto a land flowing with milk and honey; unto the place of the Canaanite, and the Hittite, and the Amorite, and the Perizzite, and the Hivite, and the Jebusite.

9. And now, behold, the cry of the children of Israel is come unto me: moreover I have seen the oppression wherewith the Egyptians oppress them.

10. Come now therefore, and I will send thee unto Pharaoh, that thou mayest bring forth my people the children of Israel out of Egypt.

11. And Moses said unto God, Who am I, that I should go unto Pharaoh, and that I should bring forth the children of Israel out of Egypt?

12. And he said, Certainly I will be with thee; and this shall

be the token unto thee: when thou hast brought forth the people out of Egypt, ye shall serve God upon this mountain.

13. And Moses said unto God, Behold, when I come unto the children of Israel, and shall say unto them, The God of your fathers hath sent me unto you; and they shall say unto me, What is his name? what shall I say unto them?

14. And God said unto Moses, I AM THAT I AM: and he said, Thus shalt thou say unto the children of Israel, I AM hath sent me unto you.

15. And God said moreover unto Moses, Thus shalt thou say unto the children of Israel, Jehovah, the God of your fathers, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, hath sent me unto you: this is my name for ever, and this is my memorial unto all generations.

LESSON 21

THE HISTORICAL CONTEXT

Moses receives power to perform miracles. When Jehovah called Moses to go to Egypt, Moses said to Jehovah, "But, behold, they will not believe me, nor hearken unto my voice; for they will say, 'Jehovah hath not appeared unto thee.'" Then Jehovah told Moses to cast the rod which he had in his hand upon the ground, and the rod became a serpent, and Moses fled from it. But Jehovah told Moses to seize the serpent, and when he laid hold of it, it became a rod in his hand. Then Jehovah told Moses to put his hand into his bosom. Moses did so, and when he took it out again, it was as white as snow with leprosy. Now Jehovah told Moses to put his hand back into his bosom. When Moses drew it forth again, it had changed and was like the rest of his body. Thus Jehovah gave Moses power to do these and other signs for the people of Egypt.

Moses is given Aaron as helper. Then Moses said to Jehovah, "Oh, Lord, I am not eloquent, neither heretofore, nor since thou hast spoken unto thy servant; for I am slow of speech, and of a slow tongue." Jehovah then told Moses to speak to his brother Aaron, who

8. Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land, som flyter av mjölk och honung, det land, där kananéer, hetiter, amoréer, periséer, hivéer och jebuséer bo.

9. Fördenskull, eftersom Israels barns rop har kommit till mig och jag därjämte har sett, huru egyptierna förtrycka dem,

10. därför må du nu gå åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten."

11. Men Mose sade till Gud: "Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?"

12. Han svarade: "Jag vill vara med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag, som har sänt dig: när du har fört

folket ut ur Egypten, skolen i hälla gudstjänst på detta berg."

13. Då sade Mose till Gud: "När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Edra fäders Gud har sänt mig till eder', och de fråga mig: 'Vad är hans namn?' vad skall jag då svara dem?"

14. Gud sade till Mose: "Jag är den jag är." Och han sade vidare: "Så skall du säga till Israels barn: Jag är har sänt mig till eder."

15. Och Gud sade ytterligare till Mose: "Så skall du säga till Israels barn: Herren, edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till eder. Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte.

LÄXAN 21

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Mose får makt att göra under. När Herren kallade Mose att gå åstad till Egypten, sade Mose till Herren: "Men om de nu icke tro mig eller lyssna till mina ord utan säga: 'Herren har icke uppenbarat sig för dig?'" Då bjöd Herren Mose att kasta den stav, som han hade i sin hand, på marken. Mose gjorde så, och staven blev genast förvandlad till en orm, och Mose flydde för ormen. Men Herren sade till Mose, att han skulle gripa ormen, och när Mose fattade i den, förvandlades den åter till en stav i hans hand. Ytterligare sade Herren till Mose, att han skulle sticka sin hand i barmen. Mose gjorde så, och då han sedan drog ut den, var den vit såsom snö av spetälska. Nu tillsade Herren Mose att sticka handen tillbaka i barmen. När Mose sedan drog ut den igen, var den åter lik hans övriga kropp. Så gav Herren Mose makt att göra dessa och andra tecken för folket i Egypten.

Mose får Aron till medhjälpare. Då sade Mose till Herren: "Ack, Herre, jag är ingen talför man; jag har icke varit det förut, och jag är det icke heller nu, sedan du har talat till din tjänare, ty jag har ett trögt målföre och en trög tunga". Herren bjöd då Mose, att han skulle tala till sin broder Aron, vilken var en talför man, och lägga orden i hans mun. Så skulle Aron tala för Mose till folket.

could speak well, and tell him what to say. Thus Aaron would be spokesman for Moses to the people.

Moses returns to Egypt. Moses then took his wife and sons and went back to the land of Egypt. And he had the rod of God in his hand. On the way he met his brother Aaron. Moses told Aaron all that Jehovah had said when he had sent him, and all the signs that he had charged him to do.

Moses speaks to the elders of the children of Israel. Moses and Aaron gathered together all the elders of the children of Israel. And Aaron told all that Jehovah had spoken to Moses, and did all the signs in the sight of the people. Then the people believed; and when they heard that Jehovah had visited the children of Israel, and that he had seen their affliction, they bowed their heads and worshipped.

Moses Before Pharaoh

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: By faith he forsook Egypt, not fearing the wrath of the king: for he endured, as seeing him who is invisible. Heb. 11:27.

THE CHRISTIAN FAITH

What does the Bible teach about God?

The Bible teaches that God is our Heavenly Father, the Creator and Sustainer of heaven and earth.

I am Jehovah, and there is none else; besides me there is no God. Is. 45:5.

TEXT: Ex. 6: 28—7: 6; 10: 20—29

28. And it came to pass on the day when Jehovah spake unto Moses in the land of Egypt,

29. that Jehovah spake unto Moses, saying, I am Jehovah: speak thou unto Pharaoh king of Egypt all that I speak unto thee.

30. And Moses said before Jehovah, Behold, I am of uncircumcised lips, and how shall Pharaoh hearken unto me?

1. And Jehovah said unto Moses, See, I have made thee as God to Pharaoh; and Aaron thy brother shall be thy prophet.

2. Thou shalt speak all that I command thee; and Aaron thy brother shall speak unto Pharaoh,

that he let the children of Israel go out of his land.

3. And I will harden Pharaoh's heart, and multiply my signs and my wonders in the land of Egypt.

4. But Pharaoh will not hearken unto you, and I will lay my hand upon Egypt, and bring forth my hosts, my people the children of Israel, out of the land of Egypt by great judgments.

5. And the Egyptians shall know that I am Jehovah, when I stretch forth my hand upon Egypt, and bring out the children of Israel from among them.

6. And Moses and Aaron did so; as Jehovah commanded them, so did they.

Mose återvänder till Egypten. Då tog Mose sin hustru och sina barnbarn och satte dem på en åsna och for tillbaka till Egyptens land; och Mose tog Guds stav i sin hand. Under vandringen mötte Mose sin broder Aron. Och Mose berättade för Aron allt, vad Herren hade talat, när han sände honom, och om alla de tecken, som han hade bjudit honom att göra.

Mose talar till Israels barns äldste. Sedan gingo Mose och Aron åstad och församlade alla Israels barns äldste. Och Aron omtalade allt, vad Herren hade talat till Mose; och han gjorde tecknen inför folkets ögon. Då trodde folket; och när de hörde, att Herren hade sett till Israels barn, och att han hade sett deras betryck, böjde de sig ned och tillbådo.

Mose inför Farao

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Genom tron övergav han Egypten, utan att låta förskräcka sig av konungens vrede; ty därigenom att han likasom såg den Osynlige, kunde han härda ut. Hebr. 11:27.

TROSLÄRAN

Vad lär Bibeln om Gud?

Bibeln lär om Gud, att han är vår himmelske Fader, världens skapare, uppehållare och herre.

Jag är Herren och eljest ingen, utom mig finnes ingen Gud. Jes. 45:5.

TEXT: 2 MOS. 6: 28—7: 6; 10: 20—29

28. Och när Herren talade till Mose i Egyptens land,

29. talade han så till Mose: "Jag är Herren. Tala till Farao, konungen i Egypten, allt, vad jag talar till dig."

39. Men Mose sade inför Herren: "Se, jag har oomskurna läppar; huru skulle då Farao vilja höra på mig?"

1. Men Herren sade till Mose: "Se, jag har satt dig att vara såsom en Gud för Farao, och din broder Aron skall vara din profet.

2. Du skall tala allt, vad jag bjuder dig; sedan skall din broder Aron tala med Farao om att han måste släppa Israels barn ut ur sitt land.

3. Men jag skall förhärda Faraos hjärta och skall göra många tecken och under i Egyptens land.

4. Farao skall icke höra på eder; men jag skall lägga min hand på Egypten och skall föra mina härskaror, mitt folk, Israels barn, ut ur Egyptens land, genom stora straffdomar.

5. Och egyptierna skola förnimma, att jag är Herren, när jag räcker ut min hand över Egypten och för Israels barn ut från dem."

6. Och Mose och Aron gjorde så; de gjorde, såsom Herren hade bjudit dem.

20. But Jehovah hardened Pharaoh's heart, and he did not let the children of Israel go.

21. And Jehovah said unto Moses, Stretch out thy hand toward heaven that there may be darkness over the land of Egypt, even darkness which may be felt.

22. And Moses stretched forth his hand toward heaven; and there was a thick darkness in all the land of Egypt three days;

23. they saw not one another, neither rose any one from his place for three days: but all the children of Israel had light in their dwellings.

24. And Pharaoh called unto Moses, and said, Go ye, serve Jehovah; only let your flocks and

your herds be stayed; let your little ones also go with you.

25. And Moses said, Thou must also give into our hand sacrifices and burnt-offerings, that we may sacrifice unto Jehovah our God.

26. Our cattle also shall go with us; there shall not a hoof be left behind; for thereof we must serve Jehovah, until we come thither.

27. But Jehovah hardened Pharaoh's heart, and he would not let them go.

28. And Pharaoh said unto him, Get thee from me, take heed to thyself, see my face no more; for in the day thou seest my face thou shalt die.

29. And Moses said, Thou hast spoken well; I will see thy face again no more.

LESSON 22

THE HISTORICAL CONTEXT

The Egyptian plagues. The demand of Moses that Pharaoh let the children of Israel go, so that they might hold a feast in the wilderness, only caused Pharaoh to impose yet heavier burdens upon the people. Moses laid his and his people's need before Jehovah, who gave him power to afflict Pharaoh and all the Egyptians with one plague after the other in order that he might in this way compel Pharaoh to let the people go. The plagues were ten in number. At a word from Moses the waters of the Nile were changed to blood, and the fishes in the river died, and the water became so foul that the Egyptians could not drink it. The second plague was a swarm of frogs that came up out of the Nile river and covered the land. The third plague was the changing of the dust of the earth to lice, and the fourth plague was the coming of swarms of flies that entered the houses of Pharaoh and his servants and corrupted the whole land. Then Pharaoh called for Moses and Aaron and said to them, "Go ye, sacrifice to your God in the land." But when the plague was over, Pharaoh hardened his heart and did not let the people go.

Then a very severe pestilence broke out among the cattle in the field; after that both people and cattle throughout the land of Egypt were afflicted with boils; and as the seventh plague Jehovah let fall hail, such as had not been in the land of Egypt since it became a nation. But Pharaoh's heart was hardened again, so he did not let the people go, promising only to let the men go. Then Jehovah sent

20. Men Herren förstockade Faraos hjärta, så att han icke släppte Israels barn.

21. Därefter sade Herren till Mose: "Räck din hand upp mot himmelen, så skall över Egyptens land komma ett sådant mörker, att man kan taga på det."

22. Då räckte Mose sin hand upp mot himmelen, och ett tjockt mörker kom över hela Egyptens land i tre dagar.

23. Ingen kunde se den andre, och ingen kunde röra sig från sin plats i tre dagar. Men alla Israels barn hade ljust, där de bodde.

24. Då kallade Farao Mose tilli sig och sade: "Gån åstad och hållen gudstjänst åt Herren; låten allenast edra får och fåkreatur bliva kvar. Också edra kvinnor och edra barn må gå med eder."

25. Men Mose sade: Du måste ock låta oss få slaktoffer och brännoffer att offra åt Herren, vår Gud.

26. Också vår boskap måste gå med oss, och icke en klöv får bli kvar, ty därav måste vi taga det, varmed vid skola hålla gudstjänst åt Herren, vår Gud. Och förrän vi komma dit, veta vi själva icke, vad vi böra offra åt Herren."

27. Men Herren förstockade Faraos hjärta, så att han icke ville släppa dem.

28. Och Farao sade till honom: "Gå bort ifrån mig, och tag dig till vara för att ännu en gång komma inför mitt ansikte, ty på den dag, du kommer inför mitt ansikte, skall du dö."

29. Mose svarade: "Du har talat rätt, jag skall icke vidare komma inför ditt ansikte."

LÄXAN 22

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

De egyptiska plågorna. Mose begäran, att Farao skulle släppa Israels barn, så att de kunde hålla högtid i öknen, hade endast det till följd, att Farao pålade folket ännu svårare tvångsarbete. Mose framlade sin och folkets nöd inför Herren, vilken gav Mose makt att låta den ena svåra plågan efter den andra komma över Farao och alla egyptier för att på så sätt Farao skulle tvingas att släppa folket. Plågorna voro till antalet tio: Nilflodens vatten förvandlades på Mose ord till blod, och fiskarna i floden dogo, och floden blev stinkande, så att egyptierna ej kunde dricka vatten från floden. Den andra plågan bestod däri, att Nilfloden frambringade ett vimmel av paddor, vilka stego upp och övertäckte landet. Vid den tredje plågan förvandlades allt stoft på marken till mygg, och som fjärde plåga kommo stora flugsvärmar in i Faraos och i hans tjänares hus, och överallt i Egypten blev landet fördärvat av flugsvärmar. Då kallade Farao Mose och Aron till sig och sade: "Gån åstad och offren åt eder Gud här i landet". Men när plågan var över, tillslöt Farao sitt hjärta och släppte icke folket.

Då kom en mycket svår pest över boskapen på marken, sedan uppstodo bulnader på människor och boskap i hela Egyptens land, och som sjunde plåga lät Herren hagel komma, och haglet var så svårt, att dess like icke hade varit i Egypten från den tid det blev befolkat.

the eighth plague, an east wind that brought great swarms of locusts over the whole land. They were so many that they covered the face of the whole earth so that the land was darkened; and they ate every herb of the land and all the fruit of the trees. The ninth plague was a thick darkness that lasted three days. But the tenth plague at last overcame Pharaoh's stubbornness. Jehovah smote all the first-born in the land of Egypt, from the first-born of Pharaoh that sat upon the throne to the first-born of the captive in the prison, and also all the first-born of the cattle. Then Pharaoh called for Moses and Aaron by night, and said, "Rise up, get you forth from among my people, both ye and the children of Israel; and go, serve Jehovah, as ye have said."

The Passover

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: For our passover also hath been sacrificed, even Christ. 1 Cor. 5:7.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the Lord's Supper?

The Lord's Supper is the holy supper of bread and wine which the Lord Jesus instituted for his disciples on the evening before his death.

How should one partake of the Lord's Supper?

One should partake of the Lord's Supper in sincerity, worthily and reverently, in remembrance of the Savior, proclaiming his death and nourishing the hope for his return.

TEXT: Ex. 12: 1—14, 51

1. And Jehovah spake unto Moses and Aaron in the land of Egypt, saying,

2. This month shall be unto you the beginning of months: it shall be the first month of the year to you.

3. Speak ye unto all the congregation of Israel, saying, In the tenth day of this month they shall take to them every man a lamb, according to their fathers' houses, a lamb for a household:

4. and if the household be too little for a lamb, then shall he and his neighbor next unto his house take one according to the number

of the souls; according to every man's eating ye shall make your count for the lamb.

5. Your lamb shall be without blemish, a male a year old; ye shall take it from the sheep, or from the goats:

6. And ye shall keep it until the fourteenth day of the same month; and the whole assembly of the congregation of Israel shall kill it at even.

7. And they shall take of the blood, and put it on the two side-posts and on the lintel, upon the houses wherein they shall eat it.

Men Faraos hjärta var fortfarande förstockat, så att han icke släppte folket. Endast mannen ville han låta gå åstad och hålla gudstjänst åt Herren. Då sände Herren den åttonde plågan, som bestod däri, att Herren lät en östanvind blåsa över landet, och vinden förde med sig gräshoppor över hela landet. De voro så många, att de övertäckte marken, vilken blev alldeles mörk av dem, och de åto upp alla örter i landet, och all frukt på träden. Den nionde plågan var det tjocka mörkret, som varade i trenne dagar. Den sista plågan bröt till sist motståndet från Faraos sida. Herren slog nämligen allt förstfött i Egyptens land, från den förstfödde hos Farao, som satt på tronen, till den förstfödde hos fången, som satt i fängelset, så ock allt förstfött ibland boskapen. Då kallade Farao Mose och Aron till sig om natten och sade: "Stån upp och dragen ut från mitt folk, I själva och Israels barn; och gån åstad och hållen gudstjänst åt Herren, såsom I haven begärt."

Påskalammet

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Ty vi hava ock ett påskalamm, som är slaktat, nämligen Kristus. 1 Kor. 5:7.

TROSLÄRAN

Vad är Herrens nattvard?

Herrens nattvard är den heliga måltid med bröd och vin, som Herren Jesus instiftade för sina lärjungar natten före sin död.

Huru bör nattvarden firas?

Nattvarden bör firas i ett uppriktigt sinne, värdigt och värnadsfullt, till Frälsarens åminnelse, under förkunnande av hans död och upplivande av hoppet om hans återkomst.

TEXT: 2 MOS. 12: 1—14, 51

1. Och Herren talade till Mose och Aron i Egyptens land och sade:

2. Denna månad skall hos eder vara den främsta månaden, den skall hos eder vara den första av årets månader.

3. Talen till Israels hela menighet och sägen: "På tionde dagen i denna månad skall var hushälder taga sig ett lamm, så att vart hushåll får ett lamm.

4. Men om hushållet är för litet till ett lamm, så skola hushåldern och hans närmaste granne taga ett lamm tillsammans, efter

personernas antal. För vart lamm skolen I beräkna ett visst antal, i mån av vad var och en äter.

5. Ett felfritt årsgammalt lamm av hankön skolen I utvälja; av fåren eller av getterna skolen I taga det.

6. Och I skolen förvara det intill fjortonde dagen i denna månad; då skall man — Israels hela församlade menighet — slakta det vid aftontiden.

7. Och man skall taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på övre dörrträet i husen, där man äter det.

8. And they shall eat the flesh in that night, roast with fire, and unleavened bread; with bitter herbs they shall eat it.

9. Eat not of it raw, nor boiled at all with water, but roast with fire; its head with its legs and with the inwards thereof.

10. And ye shall let nothing of it remain until the morning; but that which remaineth of it until the morning ye shall burn with fire.

11. And thus shall ye eat it: with your loins girded, your shoes on your feet, and your staff in your hand; and ye shall eat it in haste: it is Jehovah's passover.

12. For I will go through the land of Egypt in that night, and will smite all the first-born in the land of Egypt, both man and

beast; and against all the gods of Egypt I will execute judgments: I am Jehovah.

13. And the blood shall be to you for a token upon the houses where ye are: and when I see the blood, I will pass over you, and there shall no plague be upon you to destroy you, when I smite the land of Egypt.

14. And this day shall be unto you for a memorial, and ye shall keep it a feast to Jehovah: throughout your generations ye shall keep it a feast by an ordinance for ever.

* * * * *

51. And it came to pass the self-same day, that Jehovah did bring the children of Israel out of the land of Egypt by their hosts.

LESSON 23

THE HISTORICAL CONTEXT

Israel departs from Egypt. The children of Israel journeyed from Rameses to Succoth, about six hundred thousand on foot that were men, besides children. And a mixed multitude went up also with them; and flocks, and herds, even very much cattle. They baked unleavened cakes of the dough which they brought forth out of Egypt; for it was not leavened, because they were thrust out of Egypt, and could not tarry, neither had they prepared for themselves any victuals. Now the time that the children of Israel had dwelt in Egypt was four hundred and thirty years. And it came to pass that it was on the very day at the end of those four hundred and thirty years, that all the hosts of Jehovah went out from the land of Egypt. They took their journey from Succoth, and encamped in Etham, in the edge of the wilderness. And Jehovah went before them by day in a pillar of cloud, to lead them on the way, and by night in a pillar of fire, to give them light that they might go by day and by night. And Jehovah spoke to Moses, saying, "Speak unto the children of Israel, that they turn back and encamp before Pihahiroth, between Migdol and the sea, before Baalzephon; opposite it shall ye encamp by the sea. And Pharaoh will say of the children of Israel, 'They are entangled in the land, the wilderness hath shut them in.' And I will harden Pharaoh's heart, and he shall follow after them, and I will get me honor upon Pharaoh, and upon all his host; and the Egyptians shall know that I am Jehovah." And they did so.

8. Och man skall äta köttet samma natt; det skall vara stekt på eld, och man skall äta det med osyrat bröd jämte bittra örter.

9. I skolen icke äta något därav rått eller kokt i vatten, utan det skall vara stekt på eld, med huvud, fötter och innanmäte.

10. Och i skolen icke lämna något därav kvar till morgonen; skulle något därav bliva kvar till morgonen, skolen i bränna upp det i eld.

11. Och i skolen äta det så: I skolen vara omgjordade kring edra länder, hava edra skor på fötterna och edra stavar i händerna. Och i skolen äta det med hast. Detta är Herrens påsk.

12. Ty jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och

slå allt förstfött i Egyptens land, både människor och boskap; och över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom; jag är Herren.

13. Och blodet skall vara ett tecken, eder till räddning, på de hus, i vilka i ären, ty när jag ser blodet, skall jag gå förbi eder; och ingen hemsökelse skall drabba eder med fördärv, när jag slår Egyptens land.

14. Och i skolen hava denna dag till en åminnelse dag och fira den såsom en Herrens högtid. Såsom en evärdlig stiftelse skolen i fira den, släkte efter släkte.

* * * *

51. Så förde då Herren på denna samma dag Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras härskaror.

LÄXAN 23

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Israels barn bryta upp från Egypten. Och Israels barn bröto upp och drogo från Rameses till Suckot, vid pass sex hundra tusen män till fots, förutom kvinnor och barn. En hop folk av allahanda slag drog ock åstad med dem, därtill får och fäkreatur, boskap i stor myckenhet. Men den tid Israels barn hade bott i Egypten var fyra hundra trettio år. Just på den dag, då de fyra hundra trettio åren voro förlidna, drogo alla Herrens härskaror ut ur Egyptens land. Så bröto de upp från Suckot och lägrade sig i Etam, där öknen begynte. Och Herren gick framför dem, om dagen i en molnstod för att leda dem på vägen, och om natten i en eldstod för att lysa dem; så kunde de tåga både dag och natt. Och Herren talade till Mose och sade: "Säg till Israels barn, att de skola vända om och lägra sig framför Pi-Hahiot, mellan Migdol och havet; mitt framför Baal-Sefon skolen i lägga eder vid havet. Men Farao skall tänka, att Israels barn hava farit vilse i landet och blivit instängda i öknen. Och jag skall förstocka Faraos hjärta, så att han förföljer dem; och jag skall förhålliga mig på Farao och hela hans här, på det att egyptierna må förnimma, att jag är Herren". Och de gjorde så.

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Heb. 11:29.

By faith they passed through the Red sea as by dry land: which the Egyptians assaying to do were swallowed up.

THE CHRISTIAN FAITH.

What do we owe God for all his blessings?

We owe God praise and thanksgiving, obedience and service for all his blessings.

Oh give thanks unto Jehovah, call upon his name; make known among the peoples his doings. Ps. 105:1.

TÄNKESPRÅK

Hebr. 11: 29.

Genom tron drogo de fram genom Röda havet likasom på torra landet; men när egyptierna försökte gå samma väg, dränktes de.

TROSLÄRAN

Vad äro vi skyldiga Gud för alla hans välgärningar?

Vi äro skyldiga att tacka och lova, lyda och tjäna Gud för alla hans välgärningar.

Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken. Ps. 105:1.

Israel at the Red Sea

TEXT: EX. 14: 5—9, 21—31

5. And it was told the king of Egypt that the people were fled: and the heart of Pharaoh and of his servants was changed towards the people, and they said, What is this we have done, that we have let Israel go from serving us?

6. And he made ready his chariot, and took his people with him:

7. and he took six hundred chosen chariots, and all the chariots of Egypt, and captains over all of them.

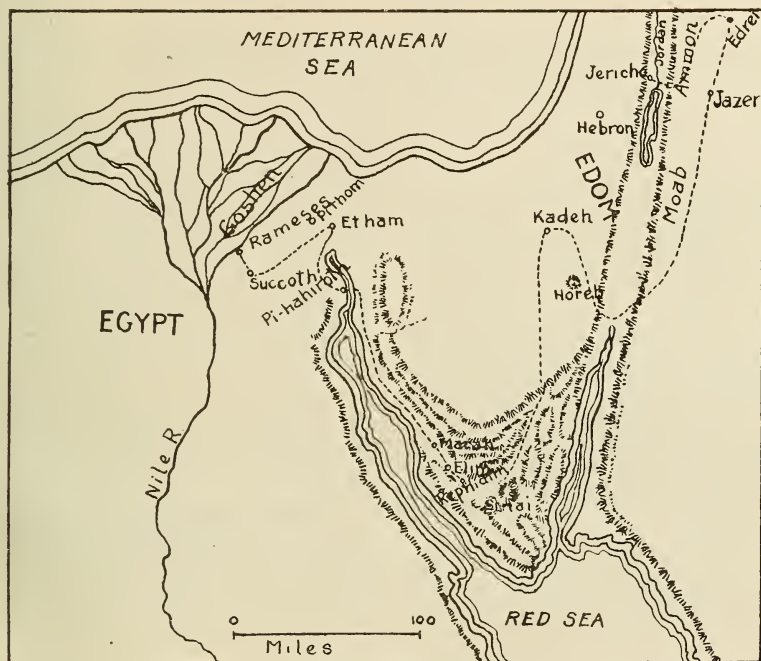
8. And Jehovah hardened the heart of Pharaoh king of Egypt, and he pursued after the children of Israel: for the children of Israel went out with a high hand.

9. And the Egyptians pursued after them, all the horses and chariots of Pharaoh, and his horsemen, and his army, and overtook them encamping by the sea, beside Pi-hahiroth, before Baalzephon.

* * * * *

21. And Moses stretched out his hand over the sea; and Jehovah caused the sea to go back by a strong east wind all the night, and made the sea a dry land, and the waters were divided.

22. And the children of Israel went into the midst of the sea upon the dry ground: and the waters were a wall unto them on their right hand, and on their left.

THE CHILDREN OF ISRAEL'S JOURNEY FROM EGYPT TO CANAAN.

(Israels barns vandring från Egypten till Kanaan.)

Israel vid Röda havet

TEXT: 2 MOS. 14: 5—9, 21—31

5. Då man nu berättade för konungen i Egypten, att folket hade flytt, förvandlades Faraos och hans tjänares hjärtan mot folket, och de sade: "Huru illa gjorde vi icke, när vi släppte Israel, så att de nu icke mer skola tjäna oss!"

6. Och han lät spänna för sina vagnar och tog sitt folk med sig;

7. han tog sex hundra utvalda vagnar och alla vagnar, som eljest funnos i Egypten, och kämpar på dem alla.

8. Ty Herren förstockade Faraos, den egyptiske konungens, hjärta, så att han förföljde Israels barn, när de nu drogo ut med upplyft hand.

9. Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare och hela hans här, förföljde dem och hunno upp dem, där de voro lägrade vid havet, vid Pi-Hahiro, framför Baal-Sefon.

21. Och Mose räckte ut sin hand över havet; då drev Herren

23. And the Egyptians pursued, and went in after them into the midst of the sea, all Pharaoh's horses, his chariots, and his horsemen.

24. And it came to pass in the morning watch, that Jehovah looked forth upon the host of the Egyptians through the pillar of fire and of cloud, and discomfited the host of the Egyptians.

25. And he took off their chariot wheels, and they drove them heavily; so that the Egyptians said, Let us flee from the face of Israel; for Jehovah fighteth for them against the Egyptians.

26. And Jehovah said unto Moses, Stretch out thy hand over the sea, that the waters may come again upon the Egyptians, upon their chariots, and upon their horsemen.

27. And Moses stretched forth his hand over the sea, and the sea returned to its strength when

the morning appeared; and the Egyptians fled against it; and Jehovah overthrew the Egyptians in the midst of the sea.

28. And the waters returned, and covered the chariots, and the horsemen, even all the host of Pharaoh that went in after them into the sea; there remained not so much as one of them.

29. But the children of Israel walked upon dry land in the midst of the sea; and the waters were a wall unto them on their right hand, and on their left.

30. Thus Jehovah saved Israel that day out of the hand of the Egyptians; and Israel saw the Egyptians dead upon the sea-shore.

31. And Israel saw the great work which Jehovah did upon the Egyptians, and the people feared Jehovah: and they believed in Jehovah, and in his servant Moses.

LESSON 24

THE HISTORICAL CONTEXT

Israel's song of praise. After the wonderful deliverance at the Red Sea, Moses and the children of Israel sang a song unto Jehovah, in part as follows:

"I will sing unto Jehovah, for he hath triumphed gloriously:
The horse and his rider hath he thrown into the sea.
Jehovah is my strength and song,
And he is become my salvation;
This is my God, and I will praise him;
My father's God, and I will exalt him.
Jehovah is a man of war:
Jehovah is his name.
Pharaoh's chariots and his host hath he cast into the sea;
And his chosen captains are sunk in the Red Sea.
The deeps cover them;
They went down into the depths like a stone.
Thy right hand, O Jehovah, is glorious in power,
Thy right hand, O Jehovah, dasheth in pieces the enemy.

undan havet genom en stark östtanvind, som blåste hela natten, och han gjorde så havet till torrt land; och vattnet klövs i tu.

22. Och Israels barn gingo mitt igenom havet på torr mark, under det att vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.

23. Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare, förföljde dem och kommo efter dem ut till mitten av havet.

24. Men när morgonväkten var inne, blickade Herren på egyptiernas här ur eldstoden och moln-skyn och sände förvirring i egyptiernas här;

25. och han lät hjulen falla ifrån deras vagnar, så att det blev dem svårt att komma framåt. Då sade egyptierna: "Låtom oss fly för Israel, ty Herren strider för dem mot egyptierna."

26. Men Herren sade till Mose: "Räck ut din hand över havet, så att vattnet vänder tillbaka och kommer över egyptierna, över deras vagnar och ryttare."

27. Då räckte Mose ut sin hand över havet, och mot morgonen vände havet tillbaka till sin vanliga plats, och egyptierna, som flydde, möttes därav; och Herren kringströdde egyptierna mitt i havet.

28. Och vattnet, som vände tillbaka, övertäckte vagnarna och ryttarna, hela Faraos här, som hade kommit efter dem ut i havet; icke en enda av dem kom undan.

29. Men Israels barn gingo på torr mark mitt igenom havet, och vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.

30. Så frälste Herren på den dagen Israel från egyptiernas hand, och Israel såg egyptierna ligga döda på havsstranden.

31. Och när Israel såg, huru Herren hade bevisat sin stora makt på egyptierna, fruktade folket Herren; och de trodde på Herren och på hans tjänare Mose.

LÄXAN 24

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Israels lovsång. Efter den underbara räddningen vid Röda havet sjöngo Mose och Israels barn en lovsång till Herrens ära. I denna lovsång heter det bland annat:

"Jag vill sjunga till Herrens ära, ty högt är han upphöjd.

Häst och man störtade han i havet.

Herren är min starkhet och min lovsång, och han blev mig till frälsning.

Han är min Gud, jag vill ära honom, min faders Gud, jag vill upphöja honom.

Herren är en stridsman, 'Herren' är hans namn.

Faraos vagnar och härs-makt kastade han i havet,

hans utvalda kämpar dränktes i Röda havet.

De övertäcktes av vattenmassor, sjönko i djupet såsom stenar.

Din högra hand, Herre, du härlige och starke,
din högra hand, Herre, krossar fienden,

And in the greatness of thine excellency thou overthrowest them that rise up against thee:

Thou sendest forth thy wrath, it consumeth them as stubble.

And with the blast of thy nostrils the waters were piled up,

The floods stood upright as a heap;

The deeps were congealed in the heart of the sea.

The enemy said,

I will pursue, I will overtake, I will divide the spoil;

My desire shall be satisfied upon them;

I will draw my sword, my hand shall destroy them,

Thou didst blow with thy wind, the sea covered them:

They sank as lead in the mighty waters.

Who is like unto thee, O Jehovah, among the gods?

Who is like thee, glorious in holiness,

Fearful in praises, doing wonders?

Thou stretchedst out thy right hand,

The earth swallowed them.

Thou in thy lovingkindness hast led the people that thou hast redeemed:

Thou hast guided them in thy strength to thy holy habitation."

The bitter waters of Marah. Moses led Israel onward from the Red Sea, and they went out into the wilderness of Shur, going three days without finding any water. When they came to Marah, they could not drink of its waters, for they were bitter: therefore the name of it was called Marah. Then the people murmured against Moses, saying, "What shall we drink?" And he cried to Jehovah, and Jehovah showed him a tree, which he cast into the waters, and the waters were made sweet. Afterwards they came to Elim, where were twelve springs of water, and threescore and ten palm-trees; and they encamped there by the waters.

The people murmur in the wilderness of Sin. When they had been on the journey from Elim for a time, all the congregation of the children of Israel came to the wilderness of Sin, which is between Elim and Sinai, on the fifteenth day of the second month after their departing out of the land of Egypt. There the whole congregation of the children of Israel murmured against Moses and against Aaron in the wilderness, saying, "Would that we had died by the hand of Jehovah in the land of Egypt, when we sat by the flesh-pots, when we did eat bread to the full; for ye have brought us forth into this wilderness, to kill this whole assembly with hunger."

A Table Prepared in the Wilderness

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Your fathers ate the manna in the wilderness, and they died. I am the living bread which came down out of heaven; if any man eat of this bread, he shall live forever. John 6:49, 51.

Genom din stora höghet slår du ned dina motståndare;
 du släpper lös din förgrymmelse, den förtär dem såsom strå.
 För en fnysning av din näsa uppdämdes vatten,
 böljorna reste sig och samlades i hög,
 vattenmassorna stelnade i havets djup.
 Fienden sade: "Jag ville förfölja dem, hinna upp dem,
 jag vill utskifta byte, släcka min hämnd på dem;
 jag vill draga ut mitt svärd, min hand skall förgöra dem".
 Du andades på dem, då övertäckte dem havet;
 de sjönko såsom bly i de väldiga vatten.
 Vilken bland gudar liknar dig, Herre?
 Vem är dig lik, du härlige och helige,
 du fruktansvärde och högtlovade, du som gör under?
 Du räckte ut din högra hand, då uppslukades de av jorden.
 Men du ledde med din nåd det folk du hade förlöslat,
 du förde dem med din makt till din heliga boning.

Det bittra vattnet vid Mara. Därefter lät Mose israeliterna bryta upp från Röda havet, och de drogo ut i öknen Sur; och tre dagar vandrade de i öknen utan att finna vatten. Så kommo de till Mara; men de kunde icke dricka vattnet i Mara, ty det var bittert. Därav fick stället namnet Mara. Då knorrade folket emot Mose och sade: "Vad skola vi dricka?" Men han ropade till Herren; och Herren visade honom ett visst slags trä, som han kastade i vattnet, och så blev vattnet sött. Sedan kommo de till Elim; där funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade sig där vid vattnet.

Folket knorrar i öknen Sin. Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från Elim och kom till öknen Sin, mellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i andra månaden efter sitt uttåg ur Egyptens land. Och Israels barns hela menighet knorrade emot Mose och Aron i öknen; Israels barn sade till dem: "Ack, att vi hade fått dö för Herrens hand i Egyptens land, där vi sutto vid köttgrytorna och hade mat nog att äta! Men I haven fört oss hitut i öknen för att låta hela oss dö av hunger".

Ett dukat bord i ödemarken

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Edra fäder åto manna i öknen, och de dogo. Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han leva till evig tid. Joh. 6:49, 51.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the fourth commandment?

Remember the Sabbath day to keep it holy.

Which day is the day of rest?

In the old testament the seventh day, which is Saturday, was observed as the day of rest, but in the new testament Sunday is kept holy, because on that day the Lord Jesus Christ arose from the dead.

TEXT: EX. 16: 4—18

4. Then said Jehovah unto Moses, Behold, I will rain bread from heaven for you; and the people shall go out and gather a day's portion every day, that I may prove them, whether they will walk in my law, or not.

5. And it shall come to pass on the sixth day, that they shall prepare that which they bring in, and it shall be twice as much as they gather daily.

6. And Moses and Aaron said unto all the children of Israel, At even, then ye shall know that Jehovah hath brought you out from the land of Egypt;

7. and in the morning, then ye shall see the glory of Jehovah; for that he heareth your murmurings against Jehovah; and what are we, that ye murmur against us?

8. And Moses said, This shall be, when Jehovah shall give you in the evening flesh to eat, and in the morning bread to the full, for that Jehovah heareth your murmurings which ye murmur against him; and what are we? your murmurings are not against us, but against Jehovah.

9. And Moses said unto Aaron, Say unto all the congregation of the children of Israel, Come near before Jehovah; for he hath heard your murmurings.

10. And it came to pass, as Aaron spake unto the whole congregation of the children of Israel, that they looked toward the

wilderness, and, behold, the glory of Jehovah appeared in the cloud.

11. And Jehovah spake unto Moses, saying,

12. I have heard the murmurings of the children of Israel: speak unto them, saying, At even ye shall eat flesh, and in the morning ye shall be filled with bread; and ye shall know that I am Jehovah your God.

13. And it came to pass at even, that the quails came up, and covered the camp; and in the morning the dew lay round about the camp.

14. And when the dew that lay was gone up, behold, upon the face of the wilderness a small round thing, small as the hoarfrost on the ground.

15. And when the children of Israel saw it, they said one to another, What is it? for they knew not what it was. And Moses said unto them, It is the bread which Jehovah hath given you to eat.

16. This is the thing which Jehovah hath commanded. Gather ye of it every man according to his eating; an omer a head, according to the number of your persons, shall ye take it, every man for them that are in his tent.

17. And the children of Israel did so, and gathered some more, some less.

18. And when they measured it with an omer, he that gathered much had nothing over, and he that gathered little had no lack; they gathered every man according to his eating.

TROSLÄRAN

Huru lyder det fjärde budet?

Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.

Vilken är vilodagen?

I gamla testamentet var den sjunde dagen, som är lördagen, förordnad till vilodag; men i nya testamentet är söndagen där-till helgad, emedan vår Herre Jesus Kristus på den dagen upp-stod ifrån de döda.

TEXT: 2 MOS. 16: 4—18

4. Då sade Herren till Mose: "Se, jag vill låta bröd från him-melen regna åt eder. Och folket skall gå ut och samla för var dag, så mycket som behöves. Så skall jag sätta dem på prov för att se, om de vilja vandra efter min lag eller icke.

5. Och när de på den sjätte da-gen tillreda, vad de hava fört hem, skall det vara dubbelt, mot vad de eljest för var dag samla in."

6. Och Mose och Aron sade till alla Israels barn: "I afton skolen I förnimma, att det är Herren, som har fört eder ut ur Egyptens land,

7. och i morgon skolen I se Herrens härlighet; Herren har nämligen hört, huru I knorren mot honom: Ty vad äro vi, att I knorren mot oss?"

8. Och Mose sade ytterligare: "Detta skall ske därigenom, att Herren i afton giver eder kött att äta och i morgon bröd att mätta eder med, då nu Herren har hört, huru I knorren mot honom. Ty vad äro vi? Det är icke mot oss i knorren utan mot Herren."

9. Och Mose sade till Aron: "Säg till Israels barns hela me-nighet: Träden fram inför Her-ren, ty han har hört, huru i knorren."

10. När sedan Aron talade till Israels barns hela menighet, vän-de de sig mot öknen, och se, då visade sig Herrens härlighet i molnsdyn.

11. Och Herren talade till Mose och sade:

12. "Jag har hört, huru Israels barn knorra. Tala till dem och säg: Vid aftontiden skolen I få kött att äta, och i morgon skolen I få bröd att mätta eder med; så skolen I förnimma, att jag är Her-ren, eder Gud."

13. Och om aftonen kommo vaktlar och övertäckte lägret, och följande morgon låg dagg fallen runt omkring lägret.

14. Och när daggen, som hade fallit, gick bort, se, då låg över öknen på jorden något fint, såsom fjäll, något fint, likt rimfrost.

15. När Israels barn sågo det-ta, frågade de varandra: "Vad är det?" Ty de visste icke, vad det var. Men Mose sade till dem: "Detta är brödet, som Herren har givit eder till föda.

16. Och så har Herren bjudit: "Samlen därav, var och en så mycket han behöver till mat; en gomer på var person skolen I ta-ga, efter antalet av edert husfolk, var och en åt så många, som han har i sitt tält."

17. Och Israels barn gjorde så, och den ene samlade mer, den an-dre mindre.

18. Men när de mätte upp det med gomer-mått, hade den, som hade samlat mycket, intet till överlopps, och den, som hade samlat litet, honom fattades in-tet; var och en hade så mycket samlat, som han behövde till mat.

LESSON 25.

THE HISTORICAL CONTEXT

Water from the rock. Thereupon all the congregation of the children of Israel departed from the wilderness of Sin and journeyed from one camping place to another according to Jehovah's commands. And they encamped in Rephidim; but when there was no water for the people, they complained to Moses, saying, "Wherefore hast thou brought us up out of Egypt, to kill us, and our children and our cattle with thirst?" Moses cried to Jehovah, who told him to smite the rock with his rod, and water would come out of it. And Moses did so, and the people received water to drink.

Israel's deliverance in the war with Amalek. Then came Amalek and fought with Israel in Rephidim. Moses sent Joshua and picked men against Amalek, but he himself, together with Aaron and Hur, went up on a hill nearby and held up the rod of God in his hand. And it came to pass, when Moses held up his hand, that Israel prevailed; and when he let down his hand, Amalek prevailed. But Moses' hands began to feel heavy; so they took a stone for him so sit on and Aaron and Hur held up his hands, the one on the one side, and the other on the other side. Thus his hands were kept steady until the going down of the sun. And so Israel was delivered in the battle with Amalek.

Israel at Sinai. In the third month after the children of Israel had gone forth out of the land of Egypt, on the same day, they came into the wilderness of Sinai and encamped there before the mountain.

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT:

1 Pet. 2: 9.

But ye are an elect race, a royal priesthood, a holy nation, a people for God's own possession, that ye may show forth the excellencies of him who called you out of darkness into his marvellous light.

THE CHRISTIAN FAITH:

What is meant by the Church of Christ?

By the Church of Christ is meant the congregation of all true Christians over the whole earth and of all times.

Who also made us sufficient as ministers of a new covenant; not of the letter, but of the spirit: for the letter killeth, but the spirit giveth life. 2 Cor. 3:6.

TÄNKESPRÅK:

1 Petr. 2: 9.

I åter ären "ett släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk", för att i skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som han har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus.

TROSLÄRAN:

Vad menas med Kristi församling?

Med Kristi församling menas samfundet av alla sanna kristna över hela jorden och under alla tider.

Det är Gud, som också har gjort oss skickliga till att vara tjänare åt ett nytt förbund, ett som icke är bokstav utan ande; ty bokstaven dödar, men Anden gör levande. 2 Kor. 3: 6.

LÄXAN 25

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Vatten ur klippan. Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från öknen Sin och tågade från lägerplats till lägerplats efter Herrens befallning. Och de lägrade sig i Refidim; där hade folket intet vatten att dricka, och de knorrade mot Mose och sade: "Varför har du fört oss upp ur Egypten, så att vi, våra barn och vår boskap nu måste dö av törst?" Mose ropade till Herren, som bjöd honom att med sin stav slå på klippan, så skulle vatten komma ut ur den. Och Moses gjorde så, att folket fick vatten att dricka.

Israels räddning i striden med Amalek. Därefter kom Amalek och gav sig i strid med Israel i Refidim. Mose sände åstad Josua med manskap mot Amalek, men själv begav han sig jämte Aron och Hur upp på en höjd där i närheten, och höll upp Guds stav i sin hand. Och så länge Mose höll upp sin hand, rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka, rådde Amalek. Och när Moses händer blevo tunga, togo de en sten och lade under honom, och på den satte han sig; sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på vardera sidan. Så höllos hans händer stadiga, till dess solen gick ned. Så räddades Israel i striden med Amalek.

Ankomsten till Sinai. På den dag, då den tredje månaden ingick efter Israels barns uttåg ur Egyptens land, kommo de in i Sinais öken och lägrade sig där mitt emot berget.

THE WILDERNESS OF SINAI
(Sinais öken)

God's Covenant With Israel

TEXT: EX. 19: 3—6; 24: 3—8

3. And Moses went up unto God, and Jehovah called unto him out of the mountain, saying, Thus shalt thou say to the house of Jacob, and tell the children of Israel:

4. Ye have seen what I did unto the Egyptians, and how I bare you on eagles' wings, and brought you unto myself.

5. Now therefore, if ye will obey my voice indeed, and keep my covenant, the ye shall be mine own possession from among all peoples: for all the earth is mine:

6. and ye shall be unto me a kingdom of priests, and a holy nation. These are the words which thou shalt speak unto the children of Israel.

* * * * *

3. And Moses came and told the people all the words of Jehovah, and all the ordinances: and all the people answered with one voice, and said, All the words

which Jehovah hath spoken will we do.

4. And Moses wrote all the words of Jehovah, and rose up early in the morning, and builded an altar under the mount, and twelve pillars, according to the twelve tribes of Israel.

5. And he sent young men of the children of Israel, who offered burnt-offerings, and sacrificed peace-offerings of oxen unto Jehovah.

6. And Moses took half of the blood, and put it in basins; and half of the blood he sprinkled on the altar.

7. And he took the book of the covenant, and read in the audience of the people: and they said, All that Jehovah hath spoken will we do, and be obedient.

8. And Moses took the blood, and sprinkled it on the people, and said, Behold the blood of the covenant, which Jehovah hath made with you concerning all these words.

LESSON 26

THE HISTORICAL CONTEXT

Moses ascends Sinai. Jehovah said unto Moses, "Come up to me into the mount, and be there: and I will give thee the tables of stone, and the law and the commandment, which I have written, that thou mayest teach them." Moses rose up, and Joshua, his minister; and Moses went up into the mount of God after he had told the elders, "Tarry ye here for us, until we come again unto you: and, behold, Aaron and Hur are with you; whosoever hath a cause, let him come near unto them." When Moses went up into the mount, a cloud covered it. And the glory of Jehovah abode upon mount Sinai, and the cloud covered it six days, and the seventh day he called to Moses out of the midst of the cloud. The appearance of the glory of Jehovah

Guds förbund med Israel

TEXT: 2 MOS. 19: 3—6; 24: 3—8.

3. Och Mose steg upp till Gud; då ropade Herren till honom uppifrån berget och sade: "Så skall du säga till Jakobs hus, så skall du förkunna för Israels barn:

4. 'I haven själva sett, vad jag har gjort med egyptierna, och huru jag har burit eder på örnvingar och fört eder till mig.

5. Om I nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min;

6. och i skolen vara mig ett rike av präster och ett heligt folk.' Detta är, vad du skall tala till Israels barn."

* * * *

3. Och Mose kom till folket och förkunnade för det alla Herrens ord och alla hans rätter. Då svarade allt folket med en mun och sade: "Efter alla de ord, Herren har talat, vilja vi göra."

4. Därefter upptecknade Mose alla Herrens ord. Och följande morgon stod han bittida upp och byggde ett altare nedanför berget. Och han reste där tolv stoder, efter Israels tolv stammar

5. Och han sände israeliternas unga män åstad till att offra brännoffer, så ock slaktoffer av tjurar till tackoffer åt Herren.

6. Och Mose tog hälften av blodet och slog det i skålar, och den andra hälften av blodet stänkte han på altaret.

7. Och han tog förbundsoken och föreläste den för folket. Och de sade: "Allt, vad Herren har sagt, vilja vi göra och lyda."

8. Då tog Mose blodet och stänkte därav på folket och sade: "Se, detta är förbundets blod, det förbunds, som Herren har slutit med eder i enlighet med alla dessa ord."

LÄXAN 26

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Mose stiger upp på Sinai. Och Herren sade till Mose: "Stig upp till mig på berget och bliv kvar där, så skall jag giva dig stentavlorna och lagen och budorden, som jag har skrivit, till undervisning för dessa". Då begav sig Mose åstad med sin tjänare Josua; och Mose steg upp på Guds berg. Men till de äldste sade han: "Vänten här på oss, till dess att vi komma tillbaka till eder. Se, Aron och Hur äro hos eder; den som har något att andraga, han må vända sig till dem". Så steg Mose upp på berget, och molnskyn övertäckte berget. Och Herrens härlighet vilade på Sinai berg, och molnskyn övertäckte det i sex dagar; men den sjunde dagen kallade han på Mose ur skyn. Och Herrens härlighet tedde sig inför Israels barns ögon såsom en förtärande eld på toppen av berget. Och Mose gick mitt in i skyn

was like devouring fire on the top of the mount in the eyes of the children of Israel. But Moses entered into the midst of the cloud, and went up into the mount. Moses remained there forty days and forty nights.

The ark of the covenant. Besides revealing many other things to Moses in the mount, Jehovah gave him instructions how to make an ark of the covenant. Jehovah said, "And they shall make an ark of acacia wood: two cubits and a half shall be the length thereof, and a cubit and a half the breadth thereof, and a cubit and a half the height thereof. And thou shalt overlay it with pure gold, within and without shalt thou overlay it, and shalt make upon it a crown of gold round about. And thou shalt make a mercy-seat of pure gold: two cubits and a half shall be the length thereof, and a cubit and a half the breadth thereof. And thou shalt make two cherubim of gold; of beaten work shalt thou make them, at the two ends of the mercy-seat. And make one cherub at the one end, and one cherub at the other end: of one piece with the mercy-seat shall ye make the cherubim on the two ends thereof. And the cherubim shall spread out their wings on high, covering the mercy-seat with their wings, with their faces one to another; toward the mercy-seat shall the faces of the cherubim be. And thou shalt put the mercy-seat above upon the ark; and in the ark thou shalt put the testimony that I shall give thee. And there I will meet with thee, and I will commune with thee from above the mercy-seat, from between the two cherubim which are upon the ark of the testimony, of all things which I will give thee in commandment unto the children of Israel."

Moses receives the two tables of the testimony. When Jehovah had made an end of communing with him on mount Sinai, he gave Moses two tables of the testimony, tables of stone, written with the finger of God.

The Covenant Broken and Renewed

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: But like as he who called you is holy, be ye yourselves also holy in all manner of living. 1 Pet. 1:15.

THE CHRISTIAN FAITH

In what does sanctification consist?

Sanctification consists in the believer's continual purification from sin, the renewal of his heart, and a never ceasing growth in the good according to Christ's example.

Having therefore these promises, beloved, let us cleanse ourselves from all defilement of flesh and spirit, perfecting holiness in the fear of God. 2 Cor. 7:1.

och steg upp på berget. Sedan blev Mose kvar på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter.

Förbundsarken. Uppe på berget gav Herren bland annat Mose i uppdrag att förfärdiga en förbundsark. Herren sade: "De skola göra en ark av akacieträ, två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och en och en halv aln hög. Och du skall överdraga den med rent guld, innan och utan skall du överdraga den; och du skall på den göra en rand av guld runt omkring. Och du skall göra en nådestol av rent guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred. Och du skall göra två keruber av guld; i drivet arbete skall du göra dem och sätta dem vid de båda ändarna av nådestolen. Du skall göra en kerub till att sätta vid ena ändan och en kerub till att sätta vid andra ändan. I ett stycke med nådestolen skolen I göra keruberna vid dess båda ändar. Och keruberna skola breda ut sina vingar och hålla dem uppåt, så att de övertäcka nådestolen med sina vingar, under det att de hava sina ansikten vända mot varandra; ned mot nådestolen skola keruberna vända sina ansikten. Och du skall sätta nådestolen ovanpå arken, och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag skall giva dig. Och där skall jag uppenbara mig för dig; från nådestolen, från platsen mellan de två keruberna, som stå på vittnesbördets ark, skall jag tala med dig om alla bud, som jag genom dig vill giva Israels barn."

Mose får vittnesbördets tvänne tavlor. När han nu hade talat ut med Mose på Sinai berg, gav han honom vittnesbördets två tavlor, tavlor av sten, på vilka Gud hade skrivit med sitt finger.

Förbundet brytes och förnyas

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Bliven heliga i all eder vandel, såsom han, som har kallat eder, är helig. 1 Petr. 1:15.

TROSLÄRAN

Vari består helgelsen?

Helgelsen består i den troendes fortfarande rening från synden, hans sinnes förnyelse och en ständig tillväxt i det goda efter Kristi föredöme.

Då vi nu hava dessa löften, mina älskade, så låtom oss rena oss från allt som befäcker vare sig kött eller ande, i det vi fullborda vår helgelse i Guds fruktan. 2 Kor. 7:1.

TEXT: EX. 32: 1—6, 30—35

1. And when the people saw that Moses delayed to come down from the mount, the people gathered themselves together unto Aaron, and said unto him, Up, make us gods, which shall go before us; for as for this Moses, the man that brought us up out of the land of Egypt, we know not what is become of him.

2. And Aaron said unto them, Break off the golden rings, which are in the ears of your wives, of your sons, and of your daughters, and bring them unto me.

3. And all the people brake off the golden rings which were in their ears, and brought them unto Aaron.

4. And he received it at their hand, and fashioned it with a graving tool, and made it a molten calf: and they said, These are thy gods, O Israel, which brought thee up out of the land of Egypt.

5. And when Aaron saw this, he built an altar before it; and Aaron made proclamation, and said, Tomorrow shall be a feast to Jehovah.

6. And they rose up early on the morrow, and offered burnt-off-

ferings, and brought peace-offerings; and the people sat down to eat and to drink, and rose up to play.

* * * *

30. And it came to pass on the morrow, that Moses said unto the people, Ye have sinned a great sin; and now I will go up unto Jehovah; peradventure I shall make atonement for your sin.

31. And Moses returned unto Jehovah, and said, Oh, this people have sinned a great sin, and have made them gods of gold.

32. Yet now, if thou wilt forgive their sin—; and if not, blot me, I pray thee, out of thy book which thou hast written.

33. And Jehovah said unto Moses, Whosoever hath sinned against me, him will I blot out of my book.

34. And now go, lead the people unto the place of which I have spoken unto thee: behold, mine angel shall go before thee; nevertheless in the day when I visit, I will visit their sin upon them.

35. And Jehovah smote the people, because they made the calf, which Aaron made.

LESSON 27

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: And he answering said, Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy strength, and with all thy mind; and thy neighbor as thyself. Luke 10:27.

THE CHRISTIAN FAITH

In what does love of our neighbor consist?

Love of our neighbor consists in wholeheartedly wishing and doing that which is right and good toward all.

Love worketh no ill to his neighbor: love therefore is the fulfillment of the law. Rom. 13:10.

TEXT: 2 MOS. 32: 1—6, 30—35

1. Men när folket såg, att Mo-se dröjde att komma ned från berget, församlade de sig omkring Aron och sade till honom: "Upp, gör oss en gud, som kan gå framför oss; ty vi veta icke, vad som har vederfarits denne Mose, honom, som förde oss upp ur Egyptens land."

2. Då sade Aron till dem: "Tagen guldringarna ut ur öronen på edra hustrur, edra söner och edra döttrar, och bären dem till mig."

3. Då tog allt folket av sig guldringarna, som de hade i öronen, och de buro dem till Aron;

4. och han tog emot guldets av dem och formade det med en mej-sel och gjorde därav en gjuten kalv. Och de sade: "Detta är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land."

5. När Aron såg detta, byggde han ett altare åt honom. Och Aron lät utropa och säga: "I mor-gon bliver en Herrens högtid."

6. Dagen därefter stodo de bit-tida upp och offrade brännoffer och buro fram tackoffer; och fol-

ket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka.

* * * *

30. Dagen därefter sade Mose till folket: "I haven begått en stor synd. Jag vill nu stiga upp till Herren och se till, om jag kan bringa försoning för eder synd."

31. Och Mose gick tillbaka till Herren och sade: "Ack, detta folk har begått en stor synd; de hava gjort sig en gud av guld."

32. Men förlåt dem nu deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken, som du skriver i."

33. Men Herren svarade Mose: "Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok."

34. Gå nu och för folket dit jag har sagt dig: se, min ängel skall gå framför dig. Men när min hemsökelses dag kommer, skall jag på dem hemsöka deras synd."

35. Så straffade Herren folket, därför att de hade gjort kalven, den som Aron gjorde.

LÄXAN 27

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd, och din nästa såsom dig själv. Luk. 10:27.

TROSLÄRAN

Vari består kärleken till nästan?

Kärleken till nästan består däri, att man av hjärtat vill och gör det, som är rätt och gott mot alla.

Kärleken gör sin nästa intet ont. Så är nu kärleken lagens fullbordan. Rom. 13:10.

The Ten Commandments

TEXT: EX. 20: 1—17

1. And God spake all these words, saying,

2. I am Jehovah thy God, who brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.

3. Thou shalt have no other gods before me.

4. Thou shalt not make unto thee a graven image, nor any likeness of any thing that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the water under the earth:

5. thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them, for I Jehovah thy God am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children, upon the third and upon the fourth generation of them that hate me,

6. And showing loving kindness unto thousands of them that love me and keep my commandments.

7. Thou shalt not take the name of Jehovah thy God in vain; for Jehovah will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

8. Remember the sabbath day, to keep it holy.

9. Six days shalt thou labor and do all thy work;

10. But the seventh day is a sabbath unto Jehovah thy God: in it thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor the stranger that is within thy gates:

11. For in six days Jehovah made heaven and earth, the sea and all that in them is, and rested the seventh day: wherefore Jehovah blessed the sabbath day, and hallowed it.

12. Honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which Jehovah thy God giveth thee.

13. Thou shalt not kill.

14. Thou shalt not commit adultery.

15. Thou shalt not steal.

16. Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

17. Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

LESSON 28

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Behold, the tabernacle of God is with men, and he shall dwell with them, and they shall be his peoples, and God himself shall be with them. Rev. 21:3.

Tio Guds bud

TEXT: 2 MOS. 20: 1—17

1. Och Gud talade alla dessa ord och sade:

2. Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trældomsuhset.

3. Du skall inga andra gudar hava jämte mig.

4. Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det, som är uppe i himmelen, eller av det, som är nere på jorden, eller av det, som är i vatten under jorden.

5. Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig.

6. men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.

7. Du skall icke missbruka Herrens din Guds, namn, ty Herren skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.

8. Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.

9. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor;

10. men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter, ej heller din tjänare eller din tjänarinna eller din dragare, ej heller främlingen, som är hos dig inom dina portar.

11. Ty på sex dagar gjorde Herren himmelen och jorden och havet och allt, vad i dem är, men han vilade på sjunde dagen; därför har Herren välsignat sabbatsdagen och helgat den.

12. Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land, som Herren, din Gud, vill giva dig.

13. Du skall icke dräpa.

14. Du skall icke begå äktenskapsbrott.

15. Du skall icke stjäla.

16. Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa.

17. Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller hans åsna, ej heller till något annat, som tillhör din nästa.

LÄXAN 28

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem. Upp. 21:3.

THE CHRISTIAN FAITH

Why must Christ be both God and man?

Christ must be both God and man in order to be a true mediator between God and men in that which pertains to our salvation.

And the Word became flesh, and dwelt among us (and we beheld his glory, glory as of the only begotten from the Father), full of grace and truth. John 1:14.

The Tabernacle

TEXT: EX. 40: 17—68

17. And it came to pass in the first month in the second year, on the first day of the month, that the tabernacle was reared up.

18. And Moses reared up the tabernacle, and laid its sockets, and set up the boards thereof, and put in the bars thereof, and reared up its pillars.

19. And he spread the tent over the tabernacle, and put the covering of the tent above upon it; as Jehovah commanded Moses.

20. And he took and put the testimony into the ark, and set the staves on the ark, and put the mercy-seat above upon the ark.

21. And he brought the ark into the tabernacle, and set up the veil of the screen, and screened the ark of the testimony; as Jehovah commanded Moses.

22. And he put the table in the tent of meeting, upon the side of the tabernacle northward, without the veil.

23. And he set the bread in order upon it before Jehovah; as Jehovah commanded Moses;

24. And he put the candle-stick in the tent of meeting, over against the table, on the side of the tabernacle southward.

25. And he lighted the lamps before Jehovah; as Jehovah commanded Moses.

26. And he put the golden altar in the tent of meeting before the veil:

27. and he burnt thereon incense of sweet spices; as Jehovah commanded Moses.

28. And he put the screen of the door to the tabernacle.

29. And he set the altar of burnt-offering at the door of the tabernacle of the tent of meeting and offered upon it the burnt-offering and the meal-offering; as Jehovah commanded Moses.

30. And he set the laver between the tent of meeting and the altar, and put water therein, wherewith to wash.

31. And Moses and Aaron and his sons washed their hands and their feet thereat;

32. when they went into the tent of meeting, and when they came near unto the altar, they washed; as Jehovah commanded Moses.

33. And he reared up the court round about the tabernacle and the altar, and set up the screen of the gate of the court. So Moses finished the work.

TROSLÄRAN

Varför måste Kristus vara både Gud och människa?

Kristus måste vara både Gud och människa för att kunna vara sann medlare mellan Gud och människor i det, som tillhör vår frälsning.

Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning. Joh. 1:14.

Församlingshyddan

TEXT: 2 MOS. 40: 17—38

17. Så blev då tabernaklet uppsatt i första månaden av andra året, på första dagen i månaden.

18. Då satte Mose upp tabernaklet. Han lade ut dess fotstyc-ken, ställde fast dess bräder, sköt in dess tvärstänger och satte upp dess stolpar.

19. Och han bredde täckelset över tabernaklet och lade ovanpå täckelset dess överdrag, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

20. Och han tog vittnesbördet och lade det in i arken och satte stängerna på arken; och han satte nådastolen ovanpå arken.

21. Sedan förde han arken in i tabernaklet och satte upp förlåten, som skulle hänga framför arken, och hängde så för vittnesbördets ark, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

22. Och han satte bordet i uppenbarelsetältet, vid tabernaklets norra sida, utanför förlåten,

23. och lade upp på detta de bröd, som skulle vara upplagda inför Herrens ansikte, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

24. Och han ställde ljusstaken in i uppenbarelsetältet, mitt emot bordet, på tabernaklets södra sida,

25. och satte upp lamporna in-

för Herrens ansikte, såsom Herren hade bjudit Mose.

26. Och han ställde det gyllene altaret in i uppenbarelsetältet framför förlåten.

27. och antände välluktande rökelse därpå, såsom Herren hade bjudit Mose.

28. Och han satte upp förhänget för ingången till tabernaklet.

29. Och brännoffersaltaret ställde han vid ingången till uppenbarelsetältets tabernakel och offrade brännoffer och spisoffer därpå, såsom Herren hade bjudit Mose.

30. Och han ställde bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och göt vatten till tvagningsdäri.

31. Och Mose och Aron och hans söner tvädde sedermera sina händer och fötter med vatten därur;

32. så ofta de skulle gå in i uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret, tvädde de sig, såsom Herren hade bjudit Mose.

33. Och han satte upp förgårdshägnaden runt omkring tabernaklet och altaret och hängde upp förhänget för porten till förgården. Så fullbordade Mose allt arbetet.

34. Then the cloud covered the tent of meeting, and the glory of Jehovah filled the tabernacle.

35. And Moses was not able to enter the tent of meeting, because the cloud abode thereon, and the glory of Jehovah filled the tabernacle.

36. And when the cloud was taken up from over the tabernacle the children of Israel went on-

ward, throughout all their journeys:

37. But if the cloud was not taken up, then they journeyed not till the day that it was taken up.

38. For the cloud of Jehovah was upon the tabernacle by day, and there was fire therein by night, in the sight of all the house of Israel, throughout all their journeys.

LESSON 29

The Offering for Atonement

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: The blood of Jesus his Son cleanseth us from all sin.

THE CHRISTIAN FAITH

Why is salvation called reconciliation?

Salvation is called reconciliation because its purpose is to cleanse us from sin and bring us into communion with God.

He is the propitiation for our sins; and not for ours only, but also for the whole world. 1 John 2:2.

TEXT: LEV. 16: 29—34

29. And it shall be a statute for ever unto you: in the seventh month, on the tenth day of the month, ye shall afflict your souls and shall do no manner of work the home-born, or the stranger that sojourneth among you:

30. For on this day shall atonement be made for you, to cleanse you; from all your sins shall ye be clean before Jehovah.

31. It is a sabbath of solemn rest unto you, and ye shall afflict your souls; it is a statute for ever

32. And the priest, who shall be anointed and who shall be consecrated to be priest in his father's

stead, shall make the atonement and shall put on the linen garments: even the holy garments:

33. And he shall make atonement for the holy sanctuary; and he shall make atonement for the tent of meeting and for the altar; and he shall make atonement for the priests and for all the people of the assembly.

34. And this shall be an everlasting statute unto you, to make atonement for the children of Israel because of all their sins once in the year. And he did as Jehovah commanded Moses.

34. Då övertäckte molnskyn uppenbarelsetältet, och Herrens härlighet uppfyllde tabernaklet;

35. och Mose kunde icke gå in i uppenbarelsetältet, eftersom molnskyn vilade däröver, och Herrens härlighet uppfyllde tabernaklet.

36. Och så ofta molnskyn höjde sig från tabernaklet, bröto Israels

barn upp; så gjorde de under hela sin vandring.

37. Men så länge molnskyn icke höjde sig, bröto de icke upp utan stannade ända till den dag, då den åter höjde sig.

38. Ty Herrens molnsky vilade om dagen över tabernaklet, och om natten var eld i den; så var det inför alla Israels barns ögon under hela deras vandring.

LÄXAN 29

Försoningsoffret

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd. 1 Joh. 1:7.

TROSLÄRAN

Varför benämnes frälsningen försoning?

Frälsningen benämnes försoning, emedan den avser att rena oss från synden och återföreنا oss med Gud.

Han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens. 1 Joh. 2:2.

TEXT: 3 MOS. 16: 29—34

29. Och detta skall vara för eder en evärdlig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, skolen I spåka eder och icke göra något arbete, varken inföding eller främling, som bor ibland eder.

30. Ty på den dagen skall försoning bringas för eder till att rena eder; från alla edra synder skolen I renas inför Herrens ansikte.

31. En vilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då spåka eder. Detta skall vara en evärdlig stadga.

32. Och den präst, som har blivit smord och mottagit handfyll-

ning till att vara präst i sin faders ställe, skall bringa denna försoning: han skall ikläda sig linnekläderna, de heliga kläderna,

33. och han skall bringa försoning för det allraheligaste och försoning för uppenbarelsetältet och altaret, och han skall bringa försoning för prästerna och allt folket i församlingen.

34. Detta skall vara för eder en evärdlig stadga, att försoning skall bringas för Israels barn till rening från alla deras synder, en gång om året.

Och han gjorde, såsom Herren hade bjudit Mose.

LESSON 30

The Religious Festivals

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: This is the day which Jehovah hath made; we will rejoice and be glad in it. Ps. 118:24.

THE CHRISTIAN FAITH

What is it to praise God?

To praise God is to extol or glorify God's greatness, power, and goodness in all his merciful care and guidance.

I will extol thee, my God, O King; and I will bless thy name for ever and ever. Ps. 145:1.

TEXT: LEV. 23: 4—16, 39—44

4. These are the set feasts of Jehovah, even holy convocations, which ye shall proclaim in their appointed season.

5. In the first month, on the fourteenth day of the month at even, is Jehovah's passover.

6. And on the fifteenth day of the same month is the feast of unleavened bread unto Jehovah; seven days ye shall eat unleavened bread.

7. In the first day ye shall have a holy convocation; ye shall do no servile work.

8. But ye shall offer an offering made by fire unto Jehovah seven days; in the seventh day is a holy convocation; ye shall do no servile work.

9. And Jehovah spake unto Moses, saying,

10. Speak unto the children of Israel, and say unto them, When ye are come into the land which I give unto you, and shall reap the harvest thereof, then ye shall bring the sheaf of the first-fruits of your harvest unto the priest:

11. And he shall wave the sheaf before Jehovah, to be accepted for you: on the morrow after the sabbath the priest shall wave it.

12. And in the day when ye wave the sheaf, ye shall offer a he-lamb without blemish a year old for a burnt-offering unto Jehovah.

13. And the meal-offering thereof shall be two tenth parts of an ephah of fine flour mingled with oil, an offering made by fire unto Jehovah for a sweet savor; and the drink-offering thereof shall be of wine, the fourth part of a hin.

14. And ye shall eat neither bread, nor parched grain, nor fresh ears, until this selfsame day until ye have brought the oblation of your God: it is a statute for ever throughout your generations in all your dwellings.

15. And ye shall count unto you from the morrow after the sabbath, from the day that ye brought the sheaf of the wave-offering; seven sabbaths shall there be complete:

LÄXAN 30

Högtiderna

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada. Ps. 118:24.

TROSLÄRAN

Vad är att lova Gud?

Att lova Gud är att högtidligt prisa eller berömma Guds härlighet, makt och godhet i all hans nådefulla omsorg och styrelse.

Jag vill upphöja dig, min Gud, du konung, och lova ditt namn alltid och evinnerligen. Ps. 145:1.

TEXT: 3 MOS. 23: 4—16, 30—44

4. Detta är Herrens högtider, de heliga sammankomster, som I skolen utlysa på bestämda tider:

5. I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid aftontiden, är Herrens påsk.

6. Och på femtonde dagen i samma månad är Herrens osyrade bröds högtid; då skolen I äta osyrat bröd, i sju dagar.

7. På den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

8. Och I skolen offra eldsoffer åt Herren i sju dagar. På den sjunde dagen skall åter hållas en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

9. Och Herren talade till Mose och sade:

10. Tala till Israels barn och säg till dem:

När I kommen in i det land, som jag vill giva eder, och I inbärgen dess skörd, då skolen I bära till prästen den kärve, som är förstlingen av eder skörd.

11. Och den kärven skall han vifta inför Herrens ansikte, för att i mån bli va välbehagliga; dagen efter sabbaten skall prästen vifta den.

12. Och på den dag, då I låten vifta kärven, skolen I offra ett felfritt årsgammalt lamm till brännoffer åt Herren,

13. och såsom spisoffer därtill två tiondedels efa fint mjöl, be-gjutet med olja, ett eldsoffer, åt Herren till en välbehaglig lukt, och såsom drickoffer därtill en fjärdedels hin vin.

14. Och intet av det nya, varken bröd eller rostade ax eller korn av grönskuren säd, skolen I äta förrän på denna samma dag, icke förrän i haven burit fram of-fergåvan åt eder Gud. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, var I än ären bosatta.

15. Sedan skolen I räkna sju fulla veckor från dagen efter sab-baten, från den dag, då I buren fram viftofferskärven;

16. Even unto the morrow after the seventh sabbath shall ye number fifty days; and ye shall offer a new meal-offering unto Jehovah.

* * * *

39. Howbeit on the fifteenth day of the seventh month, when ye have gathered in the fruits of the land, ye shall keep the feast of Jehovah seven days: on the first day shall be a solemn rest, and on the eighth day shall be a solemn rest.

40. And ye shall take you on the first day the fruit of goodly trees, branches of palm-trees, and boughs of thick trees, and willows of the brook; and ye shall rejoice

before Jehovah your God seven days.

41. And ye shall keep it a feast unto Jehovah seven days in the year: it is a statute for ever throughout your generations; ye shall keep it in the seventh month

42. Ye shall dwell in booths seven days; all that are home-born in Israel shall dwell in booths;

43. That your generations may know that I made the children of Israel to dwell in booths, when I brought them out of the land of Egypt: I am Jehovah your God.

44. And Moses declared unto the set feasts of Jehovah.

LESSON 31

A Holy People Unto God

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Righteousness exalteth a nation: But sin is a reproach to any people. Prov. 14: 34.

THE CHRISTIAN FAITH

What should be the relation of the members of the church to the world?

The members of the church should not take part in the sinful life of the world but should by word and deed seek to win the unconverted for Christ.

Have no fellowship with the unfruitful work of darkness, but rather even reprove them. Eph. 5:11.

TEXT: DEUT. 7: 6—11; 16: 19, 20

6. For thou art a holy people unto Jehovah thy God: Jehovah thy God hath chosen thee to be a people for his own possession, above all peoples that are upon the face of the earth.

7. Jehovah did not set his love upon you, nor choose you, because ye were more in number than any people; for ye were the fewest of all peoples:

16. femtio dagar skolen I räkna intill dagen efter den sjunde sabbaten; då skolen I bära fram ett offer av den nya grödan åt Herren.

* * * *

39. Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när I inbärgen avkastningen av landet, skolen I fira Herrens högtid, i sju dagar. På den första dagen är sabbatsvila, på den åttonde dagen är ock sabbatsvila.

40. Och I skolen på den första dagen taga frukt av edra skönaste träd, kvistar av palmer och grenar av lummiga träd och av pilträd och skolen så vara glada i sju dagar inför Herrens, eder Guds, ansikte.

41. I skolen fira denna högtid såsom en Herrens högtid sju dagar om året. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte; i sjunde månaden skolen I fira den.

42. Då skolen I bo i lövhyddor i sju dagar; alla de, som äro infödingar i Israel, skola bo i lövhyddor,

43. för att edra efterkommande må veta, huru jag lät Israels barn bo i lövhyddor, när jag förde dem ut ur Egyptens land. Jag är Herren, eder Gud.

44. Och Mose talade till Israels barn om dessa Herrens högtider.

LÄXAN 31

Ett folk helgat åt Herren

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Rättfärdighet upphöjer ett folk, men synd är folkens vanära. Ords. 14:34.

TROSLÄRAN

I vilket förhållande böra församlingens medlemmar stå till världen?

Församlingens medlemmar böra ej deltaga i världens syndiga liv utan med ord och exempel söka vinna de oomvända för Kristus.

Och haven ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon frukt, utan avslöjen dem fastmer. Ef. 5:11.

TEXT: 5 MOS. 7: 6—11; 16: 19, 20

6. Ty du är ett folk, som är helgat åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden.

7. Icke därför, att I voren större än alla andra folk, var det som Herren fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju mindre än alla andra folk;

8. But because Jehovah loveth you, and because he would keep the oath which he sware unto your fathers, hath Jehovah brought you out with a mighty hand, and redeemed you out of the house of bondage, from the hand of Pharaoh king of Egypt.

9. Know therefore that Jehovah thy God, he is God, the faithful God, who keepeth covenant and lovingkindness with them that love him and keep his commandments to a thousand generations,

10. And repayeth them that hate him to their face, to destroy them: he will not be slack to him

that hateth him, he will repay him to his face.

11. Thou shalt therefore keep the commandment, and the statutes, and the ordinances, which I command thee this day, to do them.

19. Thou shalt not wrest justice: thou shalt not respect persons; neither shalt thou take a bribe; for a bribe doth blind the eyes of the wise, and pervert the words of the righteous.

20. That which is altogether just shalt thou follow, that thou mayest live, and inherit the land which Jehovah thy God giveth thee.

LESSON 32

THE HISTORICAL CONTEXT

The priestly blessing. Jehovah spoke unto Moses, saying, "Speak unto Aaron and unto his sons, saying, 'On this wise ye shall bless the children of Israel': ye shall say unto them,

"Jehovah bless thee, and keep thee:

Jehovah make his face to shine upon thee, and be gracious unto thee:

Jehovah lift up his countenance upon thee, and give thee peace.

So shall they put my name upon the children of Israel; and I will bless them."

The departure from Sinai. When the cloud was taken up from over the tabernacle of the testimony, the children of Israel set forth from the wilderness of Sinai, and journeyed from one camping place to another. Whenever the ark moved forward, Moses said, "Rise up, O Jehovah, and let thine enemies be scattered; and let them that hate thee flee before thee." And when it rested, he said, "Return O Jehovah, unto the ten thousands of the thousands of Israel."

The twelve spies are sent out. When the children of Israel were encamped in the wilderness of Paran, Moses sent, according to God's commandment, twelve men to spy out the land of Canaan. They went up from the south and came to Hebron, where they cut down a branch with a single cluster of grapes, which two of them carried on a staff between them.

8. utan därför att Herren älskade eder och ville hålla den ed, som han hade svurit edra fäder, därför förde Herren eder ut med stark hand och förlössade dig ur trälldomshuset, ur Faraos, den egyptiske konungens hand.

9. Så skall du nu veta, att Herren, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden, som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led, när man älskar honom och håller hans bud,

10. men som utan förskoning vedergäller och förgör dem, som hata honom. Han dröjer icke, när det gäller dem, som hata ho-

nom; utan förskoning vedergäller han dem.

11. Så håll nu de bud och stadgar och rätter, som jag i dag givver dig, och gör efter dem.

* * *

19. Du skall icke vränga rätten och icke hava anseende till personen; och du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda de vissas ögon och förvrida de rättfärdigas sak.

20. Rättfärdighet, rättfärdighet skall du eftertrakta, för att du må leva och taga i besittning det land, som Herren, din Gud, vill giva dig.

LÄXAN 32

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Den prästerliga välsignelsen. Och Herren talade till Mose och sade: "Tala till Aron och hans söner och säg: 'När I välsignen Israels barn, skolen I säga till dem:

Herren välsigne dig och bevare dig.

Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig.

Herren vände sitt ansikte till dig och give dig frid.

Så skola de lägga mitt namn på Israels barn, och jag skall då välsigna dem."

Uppbrottet från Sinai. När molnskyn höjde sig från vittnesbördets tabernakel, bröto Israels barn upp från Sinai öken och tågade från lägerplats till lägerplats. Och så ofta arken bröt upp sade Mose: "Stå upp, Herre; må dina fiender varda förskingrade, och må de, som hata dig, fly för ditt ansikte." Och när den sattes ned, sade han: "Kom tillbaka, Herre, till Israels ätters mångtusenden."

De tolv spejarna utsändas. När Israels barn voro lägrade i öken Paran sände Mose på Guds befallning ut tolv män, vilka skulle bespeja Kanaans land. Så drogo de åstad och kommo till Sydlandet, och vid Hebron skuro de av en kvist med en ensam druvklase på, och denna bars sedan på en stång av två man,

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT.

Rom. 8: 31.

What then shall we say to these things? If God is for us, who is against us?

THE CHRISTIAN FAITH.

What should be the relation of the members of the church to their pastor?

The members of the church should show their pastor love, respect, and obedience, and should contribute to his support according to their ability.

Obey them that have the rule over you, and submit to them; for they watch in behalf of your souls as they that shall give account; that they may do this with joy, and not with grief; for this were unprofitable for you. Heb. 13:17.

TÄNKESPRÅK:

Rom. 8: 31.

Vad skola vi nu säga härom?
Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss?

TROSLÄRAN:

Huru böra församlingens medlemmar förhålla sig till sina lärare?

Församlingens medlemmar böra visa sina lärare kärlek, aktning och lydnad samt efter förmåga bidra till deras underhåll.

Varen edra lärare hörsamma, och böjen eder för dem; ty de vaka över edra själar, eftersom de skola avlägga räkenskap. Må de då kunna göra det med glädje och icke med suckan, ty detta vore eder icke nyttigt. Hebr. 13:17.

The Rebellion at Kadesh

TEXT: NUM. 13: 25—14: 10

25. And they returned from spying out the land at the end of forty days.

26. And they went and came to Moses, and to Aaron, and to all the congregation of the children of Israel, unto the wilderness of Paran, to Kadesh; and brought back word unto them, and unto all the congregation, and showed them the fruit of the land.

27. And they told him, and said, We came unto the land whither thou sentest us; and surely it floweth with milk and honey, and this is the fruit of it.

28. Howbeit the people that dwell in the land are strong, and the cities are fortified, and very great: and moreover we saw the children of Anak there.

29. Amalek dwelleth in the land of the South: and the Hittite, and and the Jebusite, and the Amorite dwell in the hill-country; and the Canaanite dwelleth by the sea, and along by the side of the Jordan.

30. And Caleb stilled the people before Moses, and said, Let us go up at once, and possess it: for we are well able to overcome it.

31. But the men that went up with him said, We are not able to go up against the people; for they are stronger than we.

32. And they brought up an evil report of the land which they had spied out unto the children of Israel, saying, The land, through which we have gone to spy it out, is a land that eateth up the in-

A SPRING AT KADESH
(Kades källa)

Upproret vid Kades

TEXT: 4 MOS. 13: 26—14: 10

26. Och efter fyrtio dagar vände de tillbaka, sedan de hade bespejat landet.

27. De gingo åstad och kommo till Mose och Aron och Israels barns hela menighet i öknen Paran, i Kades, och avgåvo sin berättelse inför dem och hela menigheten och visade dem landets frukt.

28. De förtäljde för honom och sade: "Vi kommo till det land, dit du sände oss. Och det flyter i sanning av mjölk och honung, och här är dess frukt.

29. Men folket, som bor i landet, är starkt, och städerna äro välbefästa och mycket stora; ja,

vi sågo där också avkomlingar av Anak.

30. Amalekiterna bo i Sydlandet, hetiterna, jebuséerna och amoréerna bo i Bergsbygden, och kananéerna bo vid havet och utmed Jordan."

31. Men Kaleb sökte stilla folket, så att de icke skulle knota emot Mose; han sade: "Låt oss ändå draga dit upp och intaga det, ty för visso skola vi bliva det övermäktiga."

32. Men de män, som hade varit där uppe med honom, sade: "Vi kunna icke draga upp mot detta folk, ty de äro oss för starka."

habitants thereof; and all the people that we saw in it are men of great stature.

33. And there we saw the Nephilim, the sons of Anak, who come of the Nephilim; and we were in our own sight as grasshoppers, and so we were in their sight.

1. And all the congregation lifted up their voice, and cried; and the people wept that night.

2. And all the children of Israel murmured against Moses and against Aaron: and the whole congregation said unto them, Would that we had died in the land of Egypt! or would that we had died in this wilderness!

3. And wherefore doth Jehovah bring us unto this land, to fall by the sword? Our wives and our little ones will be a prey: were it not better for us to return into Egypt?

4. And they said one to another, Let us make a captain, and let us return into Egypt.

5. Then Moses and Aaron fell on their faces before all the assembly of the congregation of the children of Israel.

6. And Joshua the son of Nun and Caleb the son of Jephunneh, who were of them that spied out the land, rent their clothes:

7. And they spake unto all the congregation of the children of Israel, saying, The land which we passed through to spy it out, is an exceeding good land.

8. If Jehovah delight in us, then he will bring us into this land, and give it unto us; a land which floweth with milk and honey.

9. Only rebel not against Jehovah. neither fear ye the people of the land; for they are bread for us; their defence is removed from over them, and Jehovah is with us; fear them not.

10. But all the congregation bade stone them with stones. And the glory of Jehovah appeared in the tent of meeting unto all the children of Israel.

LESSON 33

THE HISTORICAL CONTEXT

Consequences of the rebellion at Kadesh. Jehovah spoke to Moses and Aaron, saying, "How long shall I bear with this evil congregation, that murmur against me? I have heard the murmurings of the children of Israel, which they murmur against me. Say unto them, As I live, saith Jehovah, surely as ye have spoken in mine ears, so will I do to you: your dead bodies shall fall in this wilderness; and all that were numbered of you, according to your whole number, from twenty years old and upward, that have murmured against me, surely ye shall not come into the land, concerning which I swear that I would make you dwell therein, save Caleb the son of Jephunneh, and Joshua the son of Nun. But your little ones, that ye said should be a prey, them will I bring in, and they shall know the land which ye have rejected. But as for you, your dead bodies shall fall in this wilderness. And your children shall be wanderers in the wilderness forty years, and

33. Och de talade bland Israels barn illa om landet, som de hade bespejat; de sade: "Det land, som vi hava genomvandrat och bespejat, är ett land, som förtär sina inbyggare, och alla människor, som vi där sågo, voro resligt folk.

34. Vi sågo där ock jättarna, Anaks barn, av jättestammen; vi tyckte då, att vi själva voro såsom gräshoppor, och sammalunda tyckte de om oss."

1. Då begynte hela menigheten ropa och skria, och folket grät den natten.

2. Och alla Israels barn knorrade emot Mose och Aron, och hela menigheten sade till dem: "O, att vi hade fått dö i Egyptens land, eller att vi hade fått dö här i öknen!

3. Varför vill då Herren föra oss in i detta andra land, där vi måste falla för svärd, och där våra hustrur och barn skola bli fiendens byte? Det vore för visso bättre för oss att vända tillbaka till Egypten."

4. Och de sade till varandra:

"Låt oss välja en anförare och vända tillbaka till Egypten."

5. Då föllo Mose och Aron ned på sina ansikten inför Israels barns hela församlade menighet.

6. Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vilka voro bland dem, som hade bespejat landet, revo sönder sina kläder

7. och sade till Israels barns hela menighet: "Det land, som vi hava genomvandrat och bespejat, är ett övermåttan gott land.

8. Om Herren har behag till oss, så skall han föra oss in i det landet och giva det åt oss — ett land, som flyter av mjölk och honung.

9. Allenast män i icke sätta eder upp mot Herren; och för felket i landet män i icke frukta, ty de skola bli såsom en munsbit för oss. Deras beskärm har vikit ifrån dem, men med oss är Herren; frukten icke för dem."

10. Men hela menigheten ropade, att man skulle stena dem. Då visade sig Herrens härlighet i uppenbarelsetältet för alla Israels barn.

LÄXAN 33

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Följden av upproret vid Kades. Och Herren talade till Mose och Aron och sade: "Huru länge skall denna onda menighet fortfara att knorra mot mig? Ty jag har hört, huru Israels barn knorra mot mig. Säg nu till dem: 'Så sant jag lever, säger Herren, jag skall göra med eder, såsom I själva haven sagt inför mig. Här i öknen skola edra döda kroppar bli liggande; så skall det gå eder alla, så många I ären, som haven blivit inmönstrade, alla som äro tjugo år gamla eller därutöver, eftersom I haven knorrat mot mig. Sannerligen, ingen av eder skall komma in i det land, som jag med upplyft han har lovat giva eder till boning, ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son. Men endra barn, om vilka I saden, att de skulle bli fiendens byte, dem skall jag låta komma dit in, och de skola lära känna det land, som I haven föraktat. I själva däremot — edra döda kroppar skola bli liggande här i öknen. Och edra barn skola draga omkring såsom

shall bear your whoredoms, until your dead bodies be consumed in the wilderness. After the number of the days in which ye spied out the land, even forty days, for every day a year, shall ye bear your iniquities, even forty years, and ye shall know my alienation." So Jehovah commanded the people to depart the next day and journey into the wilderness, toward the Red Sea.

Though forbidden, the people seek to enter Canaan. When the people heard from Moses these words of Jehovah, they mourned greatly and they rose up early in the morning and said, "Lo, we are here, and will go up unto the place which Jehovah hath promised: for we have sinned." But Moses said, "Wherefore now do ye transgress the commandment of Jehovah, seeing it shall not prosper? Jehovah is not among you." Yet they presumed to go up toward the land of Canaan. But the ark of the covenant of Jehovah, and Moses did not leave the camp. But the people of the land met them in battle, and the children of Israel met a crushing defeat.

Water from the rock at Meribah. During the long sojourn of the children of Israel at Kadesh, it happened at one time that the people had no water. Then they gathered together and complained to Moses and Aaron, saying, "And why have ye brought the assembly of Jehovah into this wilderness, that we should die there, we and our beasts? And wherefore have ye made us to come up out of Egypt, to bring us in unto this evil place? it is no place of seed, or of figs, or of vines, or of pomegranates; neither is there any water to drink." Then Moses and Aaron went from the assembly to the door of the tent of meeting, and fell upon their faces; and the glory of Jehovah appeared to them. And Jehovah spoke to Moses, saying, "Take the rod, and assemble the congregation, thou, and Aaron, thy brother, and speak ye unto the rock before their eyes, that it give forth its water; and thou shalt bring forth to them water out of the rock; so thou shalt give the congregation and their cattle drink." And Moses took the rod as Jehovah commanded him. After Moses had gathered the assembly together before the rock, he said to them, "Hear now, ye rebels; shall we bring you forth water out of this rock?" And Moses lifted up his hand, and smote the rock with his rod twice; and water came forth abundantly, and the congregation drank, and their cattle. But Jehovah said to Moses and Aaron, "Because ye believed not in me, to sanctify me in the eyes of the children of Israel, therefore ye shall not bring this assembly into the land which I have given them." These are the waters of Meribah; because the children of Israel strove with Jehovah, and he was sanctified in them.

Edom refuses passage. From Kadesh Moses sent messengers to the king of Edom asking passage through his land that he might in this way reach Canaan. But Edom answered, "Thou shalt not pass through my land, lest I come out with the sword against thee." When therefore Edom would not grant passage, Israel turned aside and went away from him.

herdar i öknen i fyrtio år och skola bära på bördan av eder trolösa avfällighet, till dess att edra döda kroppar hava förgåtts i öknen. Såsom I under fyrtio dagar haven bespejlat landet, så skolen I under fyrtio år — ett år för var dag — komma att bära på edra missgärningar; I skolen då förnimma, vad det är, att jag tager min hand ifrån eder.” Så bjöd Herren folket att följande dag bryta upp och taga vägen mot öknen, åt Röda havet till.

De knorrandes försök att tränga in i Kanaans land. När folket hörde dessa Herrens ord genom Mose, blev det mycket sorgset, och de stodo alla upp bittida följande morgon och sade: “Se, här äro vi; vi vilja nu draga up till det land, som Herren har talat om; ty vi hava syndat”. Men Mose sade: “Varför viljen I så överträda Herrens befallning? Det kan ju icke lyckas väl. Herren är icke bland eder”. Likväl drogo de i sitt övermod upp mot Kanaans land; men Herrens förbundsark och Mose lämnade icke lägret. Och landets inbyggare mötte dem i strid, varvid Israels barn ledo ett förkrossande nederlag.

Vatten ur klippan i Meriba. Under Israels barns långa vistelse vid Kades hände det sig vid ett tillfälle, att folket saknade vatten. Då församlade de sig mot Mose och Aron och sade: “Varför haven I fört Herrens församling in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här? Och varför haven I fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna svåra plats, där varken säd eller fikonträd eller vinträd eller granatträd växa, och där intet vatten finnes att dricka?” Men Mose och Aron gingo bort ifrån församlingen till uppenbarelseltältets ingång och föllo ned på sina ansikten. Då visade sig Herrens härlighet för dem. Och Herren talade till Mose och sade: “Tag staven och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den giva vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och giver menigheten och dess boskap att dricka”. Då tog Mose staven från dess plats inför Herrens ansikte, såsom han hade bjudit honom. Och Mose och Aron samman kallade församlingen framför klippan; där sade han till dem: “Hören nu, I gensträviga; kunna vi väl ur denna klippa skaffa fram vatten åt eder?” Och Mose lyfte upp sin hand och slog på klippan med sin stav två gånger; då kom mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka. Men Herren sade till Mose och Aron: “Eftersom I icke trodde på mig och icke höllen mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke få föra denna församling in i det land, som jag har givit dem.” Detta var Meribas vatten, där Israels barn tvistade med Herren, och där han bevisade sig helig på dem.

Edomeernas avoghet. Från Kades sände Mose bud till konungen i Edom med anhållan om att få tåga igenom hans land för att på den vägen komma fram till Kanaan. Men Edom svarade: “Du får icke tåga genom mitt land. Om du det gör, skall jag draga emot dig med svärd”. Då alltså Edom icke tillstodde Israel att tåga genom sitt område, vek Israel av och gick undan för honom.

The Serpent of Brass

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: And as Moses lifted up the serpent in the wilderness, even so must the Son of man be lifted up; that whosoever believeth may in him have eternal life. John 3:14, 15.

THE CHRISTIAN FAITH

In what does repentance consist?

Repentance consists in knowledge of and sorrow over sin, and in whole-heartedly seeking the grace of God in Christ.

Only acknowledge thine iniquity, that thou hast transgressed against Jehovah thy God. Jer. 3:13.

TEXT: NUM. 21: 4—9

4. And they journeyed from mount Hor by the way to the Red Sea, to compass the land of Edom and the soul of the people was much discouraged because of the way.

5. And the people spake against God, and against Moses, Wherefore have ye brought us up out of Egypt to die in the wilderness? for there is no bread, and there is no water; and our soul loatheth this light bread.

6. And Jehovah sent fiery serpents among the people, and they bit the people; and much people of Israel died.

7. And the people came to Mo-

ses, and said, We have sinned, because we have spoken against Jehovah, and against thee; pray unto Jehovah, that he take away the serpents from us. And Moses prayed for the people.

8. And Jehovah said unto Moses, Make thee a fiery serpent, and set it upon a standard; and it shall come to pass, that every one that is bitten, when he seeth it, shall live.

9. And Moses made a serpent of brass, and set it upon the standard; and it came to pass, that if a serpent had bitten any man, when he looked unto the serpent of brass, he lived.

LESSON 34

THE HISTORICAL CONTEXT

Sihon and Og smitten. Moses sent messengers to Sihon, king of the Amorites, asking passage through his land to Canaan. But Sihon would not permit this; instead he marched against Israel and fought them at Jahaz. But Israel defeated him and took possession of his land from the Arnon to the Jabbok. After that Israel turned against the king of Bashan, who with all his people had come forth to do

Kopparormen

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Och såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv. Joh. 3:14, 15.

TROSLÄRAN

Vad hör till sinnesändringen?

Till sinnesändringen hör, att människan känner sina synder, sörjer över dem och av hjärtat söker Guds nåd i Kristus.

Allenast må du besinna din missgärning, att du har varit avfällig från Herren, din Gud. Jer:13.

TEXT: 4 MOS. 21: 4—9

4. Och de bröto upp från berget Hor och togo vägen åt Röda havet till för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt.

5. Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade: "Varför haven I fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finnes ju varken bröd eller vatten, och vår själ vämjes vid den usla föda vi få."

6. Då sände Herren giftiga ormar bland folket, och dessa stungo folket; och mycket folk i Israel blev dödat.

7. Då kom folket till Mose och sade: "Vi hava syndat därmed, att vi talade mot Herren och mot dig. Bed till Herren, att han taga bort dessa ormar ifrån oss." Och Mose bad för folket.

8. Då sade Herren till Mose: "Gör dig en orm och sätt upp den på en stång; sedan må var och en, som har blivit ormstungen, se på den, så skall han bliva vid liv."

9. Då gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den på en stång; när sedan någon hade blivt stungen av en orm, såg han upp på kopparormen och blev så vid liv.

LÄXAN 34

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Sihon och Og slagna. Till Sihon, amoreernas konung, sände Mose sedan budbärare med anhängan om att få tåga genom hans land till Kanaan. Men Sihon tillstodde icke detta utan drog ut mot Israel och gav sig i strid med Israel vid Jahas. Men Israel vann seger och intog hans land från Arnon ända till Jabbok. Därefter vände sig Israel mot konungen i Basan, vilken med allt sitt folk dragit ut till strid mot Israel. Men Israel vann vid Edrei seger även över denne

battle with Israel. But Israel defeated this king also at Edrei and took possession of his land. Then the children of Israel journeyed to the plains of Moab, on the eastern side of the Jordan, and encamped there before Jericho.

Balaam blesses Israel. At this time Balak was king of Moab. And Balak was sore afraid of the children of Israel, because they were many and had overcome the kings Sihon and Og. In his distress, he sent for a prophet named Balaam, saying, "Come now therefore, I pray thee, curse me this people; for they are too mighty for me: peradventure I shall prevail, that we may smite them, and that I may drive them out of the land; for I know that he whom thou blessest is blessed, and he whom thou cursest is cursed." Balaam promised to come, but said, "I have no power to say anything. The word that God putteth in my mouth, that shall I speak." When Baalam came to Balak, Balak brought him up into the high places of Baal, whence he could see a part of the people. And Jehovah put into his mouth what he should say, so that he prophesied in these words:

"From Aram hath Balak brought me,
The king of Moab from the mountains of the East:
Come, curse me Jacob,
And come, defy Israel.

How shall I curse, whom God hath not cursed?
And how shall I defy, whom Jehovah hath not defied?
For from the top of the rocks I see him,
And from the hills I behold him:
Lo, it is a people that dwelleth alone,
And shall not be reckoned among the nations.

Who can count the dust of Jacob,
Or number the fourth part of Israel?
Let me die the death of the righteous,
And let my last end be like his!"

Then Balak said to Balaam, "What hast thou done unto me? I took thee to curse mine enemies, and, behold, thou hast blessed them altogether." And he answered, "Must I not take heed to speak that which Jehovah putteth in my mouth?" After Balaam had twice more pronounced a blessing upon the children of Israel, he departed and returned to his home.

Joshua chosen to succeed Moses. Moses spoke these words to all Israel, "I am a hundred and twenty years old this day; I can no more go out and come in: and Jehovah hath said unto me, 'Thou shalt not go over this Jordan. Jehovah thy God, he will go over before thee; he will destroy these nations from before thee, and thou shalt dispossess them: and Joshua, he shall go over before thee, as Jehovah hath spoken.'" Moses called to Joshua, and said to him in the sight of all Israel, "Be strong and of good courage: for thou shalt go with this people into the land which Jehovah hath sworn unto their fathers to give them; and thou shalt cause them to inherit it. And Jehovah, he it is that doth go before thee; he will be with thee, he will not fail thee, neither forsake thee: fear not, neither be dismayed."

konung. Så intogo de hans land. Härefter begåvo sig Israels barn till Moabs hedar, på östra sidan av Jordan, där de lägrade sig mitt emot Jeriko.

Bileam välsignar Israel. Vid denna tid var Balak konung i Moab. Och Balak bävade storligen för Israels barn, därför att det var så talrikt och hade besegrat konungarna Sihon och Og. I denna sin nöd sände han bud efter en spåman vid namn Bileam och lät säga: "Så kom nu och förbanna åt mig detta folk, ty det är mig för mäktigt; kanhända skall jag då kunna slå det och förjaga det ur landet. Ty jag vet, att den du välsignar, han är välsignad, och den du förbannar, han bliver förbannad." Bileam lovade att komma men sade: "Det står ingalunda i min egen makt att tala något. Vad Gud lägger i min mun, det måste jag tala". När Bileam infann sig hos Balak, förde denne honom upp på bergshöjden Bamot-Baal. Ifrån denna plats kunde Bileam se en del av folket. Och Herren lade i Bileams mun, vad han skulle tala. Och Bileam hov upp sin röst och kvad:

"Från Aram hämtade mig Balak,
från österns berg Moabs konung:
'Kom och förbanna åt mig Jakob,
kom och tala ofärd över Israel.'

Huru kan jag förbanna, den Gud ej förbannar
och tala ofärd över den, som Herren ej talar ofärd över?
Från klippornas topp ser jag ju honom,
och från höjderna skådar jag honom:
se, det är ett folk, som bor för sig självt
och icke anser sig likt andra folkslag.

Vem kan räkna Jakob, tallöst såsom stoffet,
eller tälja ens fjärdedelen av Israel?
Må jag få dö de rättfärdigas död,
och blive mitt slut såsom deras!"

Då sade Balak till Bileam: "Vad har du gjort mot mig! Till att förbanna mina fiender hämtade jag dig, och nu har du i stället välsignat dem." Men han svarade och sade: "Skulle jag då icke akta på, vad Herren lägger i min mun och tala det?" Sedan Bileam så ytterligare tvänne gånger uttalat välsignelse över Israels barn, stod han upp och återvände hem till sitt.

Joshua förordnas till Mose efterträdare. Och Mose gick åstad och talade följande till hela Israel; han sade till dem: "Jag är nu ett hundra tjugo år gammal; jag kan icke mer vara ledare och anförare, och Herren har sagt till mig: 'Du skall icke komma över denna Jordan.' Men Herren, din Gud, går framför dig; han skall förgöra dessa folk för dig, och du skall fördriva dem, och Josua skall anföras dig, såsom Herren har sagt. Och Mose kallade Josua till sig och sade till honom inför hela Israel: "Var frimodig och oförfärad; ty du skall med detta folk gå in i det land, som Herren med ed har lovat deras fäder att giva dem; och du skall utskifta det åt dem såsom arv. Och Herren är den, som går framför dig, han skall vara med dig, han skall icke lämna dig eller övergiva dig; du må icke frukta och icke vara förfärad."

The death of Moses. Moses went up from the plains of Moab to mount Nebo, to the top of Pisgah, which is opposite Jericho. And Jehovah showed him all the land of Gilead, to Dan, and all Naphtali, and the land of Ephraim and Manasseh, and all the land of Judah, to the western sea, and the South, and the Plain of the valley of Jericho, the city of palmtrees, to Zoar. Jehovah said to him, "This is the land which I swear unto Abraham, unto Isaac, and unto Jacob, saying, 'I will give it unto thy seed.' I have caused thee to see it with thine eyes, but thou shalt not go over thither." So Moses, the servant of Jehovah, died there in the land of Moab, according to the word of Jehovah. And he buried him in the valley in the land of Moab opposite Beth-peor; but no man knows his burial-place to this day. Moses was a hundred and twenty years old when he died; his eye was not dim, nor his natural force abated. The children of Israel wept for Moses in the plains of Moab thirty days; so the days of weeping in the mourning for Moses were ended. Joshua, the son of Nun, was full of the spirit of wisdom; for Moses had laid his hands upon him. The children of Israel hearkened to him and did as Jehovah commanded Moses. There arose no prophet afterwards in Israel like Moses, whom Jehovah knew face to face, in all the signs and the wonders, which Jehovah sent him to do in the land of Egypt, to Pharaoh, and to all his servants, and to all his land, and in all the mighty deeds, and in all the great terror, which Moses wrought in the sight of all Israel.

Joshua sends spies into the land of Canaan. When Moses had died, Jehovah commanded Joshua to cross the Jordan with all the people and take possession of the land which Jehovah had promised to give the children of Israel. Joshua sent out two spies, who secretly visited Jericho and the mountain region nearby. When they returned, they told Joshua all that had befallen them. And they said to Joshua, "Truly Jehovah hath delivered into our hands all the land; all the inhabitants are stricken with fear of us." Early the next morning Joshua and all the children of Israel departed from Shittim and came to the Jordan, where they encamped for the night before they passed over.

Joshua Leads Israel Across the Jordan

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: When thou passest through the waters, I will be with thee; and through the rivers, they shall not overflow thee. Is. 43:2.

THE CHRISTIAN FAITH

When do we have a right trust in God?

We have a right trust in God when we seek and expect of him all good that we need for body and soul.

Cast all your anxiety upon him, because he careth for you. 1 Pet. 5:7.

Mose död. Och Mose gick från Moabs hedar upp på berget Nebo, på toppen av Pisga, gent emot Jeriko. Och Herren lät honom se hela landet: Gilead ända till Dan, och hela Naftali och Efraims och Manasses land, och hela Juda land, ända till Västra havet, och Sydlandet och Jordanslätten, det är lågslätten vid Jeriko — Palmstaden — ända till Soar. Och Herren sade till honom: "Detta är det land, som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag giva det.' Jag har nu låtit dig se det med dina ögon, men ditin skall du icke komma." Och Herrens tjänare Mose dog där i Moabs land, såsom Herren hade sagt. Och han begrov honom i dalen i Moabs land, mitt emot Bet-Peor; men ännu intill denna dag har ingen fått veta, var hans grav är. Och Mose var ett hundra tjugo år gammal, när han dog, men hans ögon voro icke skumma, och hans livskraft hade icke försvunnit. Och Israels barn begräto Mose på Moabs hedar i trettio dagar; därmed voro gråtodagarna ute, vid sorgfesten efter Mose. Och Josua, Nuns son, var full med vishetens ande, ty Mose hade lagt sina händer på honom; och Israels barn lydde honom och gjorde såsom Herren hade bjudit Mose. Men i Israel uppstod icke mer någon profet sådan som Mose, med vilken Herren hade umgåtts ansikte mot ansikte — ingen, om man tänker på alla de tecken och under, som Herren hade sänt honom att göra i Egyptens land, med Farao och alla hans tjänare och med hela hans land, och om man tänker på all den väldiga kraft, som Mose visade, och på alla de stora och fruktansvärda gärningar, som han gjorde inför hela Israel.

Josua sänder spejare in i Kanaans land. När Mose dött, befallde Herren Josua att med allt folket gå över Jordan för att taga i besittning det land, som Herren lovat giva Israels barn. Josua sände ut tvänne spejare, vilka hemligen besökte Jeriko och bergsbygden däromkring. Vid sin återkomst berättade de för Josua allt, vad som hade vederfarits dem. Och de sade till Josua: "Herren har givit hela landet i vår hand; alla landets inbyggare äro ock i ångest för oss." Bittida följande morgon bröt Josua med alla Israels barn upp från Sittim och kom till Jordan; där stannade de om natten, innan deingo över.

Josua leder Israel över Jordan

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, eller genom strömmar, så skola de icke fördränka dig. Jes. 43:2.

TROSLÄRAN

När hava vi en rätt förtröstan till Gud?

Vi hava en rätt förtröstan till Gud, när vi av honom söka och vänta allt gott, som vi behöva till kropp och själ.

Och "kasten alla edra bekymmer på honom", ty han har omsorg om eder. 1 Pet. 5:7.

THE JORDAN RIVER
(Jordanfloden)

TEXT: JOSH. 3: 14—4:7, 14-18

14. And it came to pass, when the people removed from their tents, to pass over the Jordan, the priests that bare the ark of the covenant being before the people;

15. and when they that bare the ark were come unto the Jordan, and the feet of the priests that bare the ark were dipped in the brink of the water (for the Jordan overfloweth all its banks all the time of harvest),

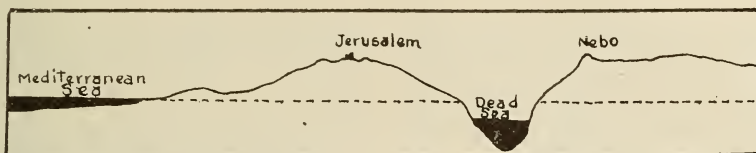
16. that the waters which came down from above stood, and rose up in one heap, a great way off, at Adam, the city that is beside Zarethan; and those that went down toward the sea of the Ara-

bah, even the Salt Sea, were wholly cut off: and the people passed over right against Jericho.

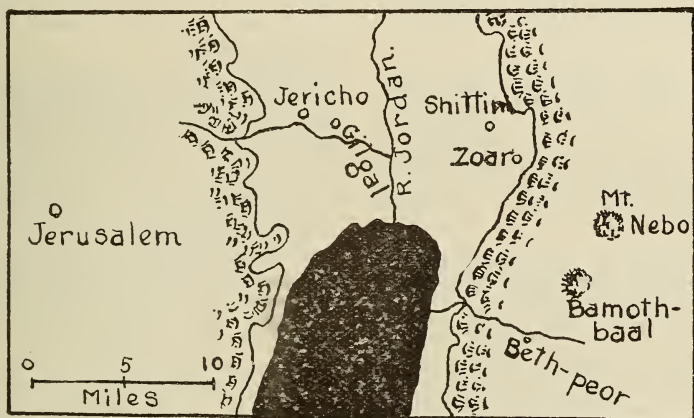
17. And the priests that bare the ark of the covenant of Jehovah stood firm on dry ground in the midst of the Jordan; and all Israel passed over on dry ground until all the nation were passed clean over the Jordan.

1. And it came to pass, when all the nation were clean passed over the Jordan, that Jehovah spake unto Joshua, saying,

2. Take you twelve men out of the people, out of every tribe a man,

THE VIEW FROM MOUNT NEBO
(Utsikten från berget Nebo)

THE JORDAN RIVER VALLEY JUST ABOVE THE DEAD SEA
(Jordandalen närmast ovanom Döda havet)

TEXT: JOS. 3:14—4; 7, 14—18

14. Folket bröt då upp från sina tält för att gå över Jordan, och prästerna, som buro förbundsarken, gingo framför folket.

15. När nu de, som buro arken, kommo till Jordan, så att prästerna, som buro arken, med sina fötter vidrörde yttersta randen av vattnet i Jordan, vilken under hela skördetiden är full över alla sina bräddar,

16. då stannade det vatten, som kom uppifrån, och blev stående såsom en samlad hög långt borta, uppe vid Adam, staden som ligger bredvid Saretan; och det vatten som flöt ned mot Hedmarks-

havet, Salthavet, blev sålunda helt och hållet avskuret. Och folket gick över mitt emot Jeriko.

17. Men prästerna, som buro Herrens förbundsark, stodo orörliga på torr mark mitt i Jordan; och hela Israel gick över på torr mark, till dess att allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan.

1. Då nu allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan, sade Herren till Josua:

2. "Väljen ut bland folket tolv män, en man ur var stam,

3. And command ye them, saying, Take you hence out of the midst of the Jordan, out of the place where the priests' feet stood firm, twelve stones, and carry them over with you, and lay them down in the lodging-place, where ye shall lodge this night.

4. Then Joshua called the twelve men, whom he had prepared of the children of Israel, out of every tribe a man;

5. and Joshua said unto them, Pass over before the ark of Jehovah your God into the midst of the Jordan, and take you up every man of you a stone upon his shoulder, according unto the number of the tribes of the children of Israel;

6. that this may be a sign among you, that, when your children ask in time to come, saying What mean ye by these stones?

7. Then ye shall say unto them, Because the waters of the Jordan were cut off before the ark of the covenant of Jehovah; when it passed over the Jordan, the waters of

the Jordan were cut off: and these stones shall be a memorial unto the children of Israel for ever.

* * * * *

14. On that day Jehovah magnified Joshua in the sight of all Israel; and they feared him, as they feared Moses, all the days of his life.

15. And Jehovah spake unto Joshua, saying,

16. Command the priests that bear the ark of the testimony, that they come up out of the Jordan.

17. Joshua therefore commanded the priests, saying, Come ye up out of the Jordan.

18. And it came to pass, when the priests that bare the ark of the covenant of Jehovah were come up out of the midst of the Jordan, and the soles of the priests' feet were lifted up unto the dry ground, that the waters of the Jordan returned unto their place, and went over all its banks, as aforetime.

LESSON 35

THE HISTORICAL CONTEXT

Israel in Gilgal. After crossing the Jordan the children of Israel encamped in Gilgal, on the east border of Jericho. At this camping-place Joshua set up the twelve stones which had been taken out of the Jordan. They were to stand as a memorial, telling coming generations how God dried up the waters of the Jordan before the children of Israel when they passed over the river. While the children of Israel were encamped at this place, they kept the passover; and on the following day they ate of the produce of the land, unleavened cakes and parched grain. After this day the manna ceased to fall, and they ate of the fruit of the land of Canaan.

3. och bjuden dem och sägen: "Tagen här ur Jordan, från den plats där prästerna stodo med sina fötter, tolv stenar, och lyften upp dem och fören dem över med eder, och läggen ned dem på det ställe, där I skolen lägga eder i natt."

4. Då kallade Josua till sig de tolv män, som han hade utsett bland Israels barn, en man ur var stam.

5. Och Josua sade till dem: "Dragen åstad framför Herrens, eder Guds, ark, och gå ut mitt i Jordan; och var och en av eder må där lyfta upp en sten på axeln, efter antalet av Israels barns stammar.

6. Detta skall nämligen bliva ett minnesmärke bland eder. När då edra barn i framtiden fråga: "Vad betyda dessa stenar?",

7. skolen I svara dem så: 'De betyda, att Jordans vatten här blev avskuret i sitt lopp, framför Herrens förbundsark; ja, när den

gick över Jordan, blev Jordans vatten avskuret i sitt lopp. Därför skola dessa stenar vara ett åminnelsemärke för Israels barn till evärdlig tid'."

* * * *

14. På den dagen gjorde Herren Josua stor i hela Israels ögon, och de fruktade honom, såsom de hade fruktat Mose, så länge denne levde.

15. Och Herren sade till Josua:

16. "Bjud prästerna, som bära vittnesbördets ark, att stiga upp ur Jordan."

17. Och Josua bjöd prästerna och sade: "Stigen upp ur Jordan."

18. När då prästerna, som buro Herrens förbundsark, stego upp ur Jordan, hade deras fötter knappt hunnit upp på torra landet, förrän Jordans vatten vände tillbaka till sin plats och nådde, såsom förut, upp över alla sina bräddar.

LÄXAN 35

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Israel vid Gilgal. Efter övergången av Jordan lägrade sig Israels barn vid Gilgal, som ligger strax öster om Jeriko. Vid denna lägerplats reste Josua upp tolv stenar, som hade medtagits från Jordan. Dessa stenar skulle stå såsom en åminnelse och berätta för kommande släkter om huru Gud lät vattnet i Jordan torka ut framför Israels barn, när de tågade över floden. Under tiden som Israels barn voro lägrade på denna plats, firade de påskhögtid, och dagen efter påskhögtiden åto de av landets säd osyrat bröd och rostade ax. Efter denna dag upphörde mannat att falla. Nu fingo de äta av landet Kanaans avkastning.

Victory Through Faith

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: By faith the walls of Jericho fell down, after they had been compassed about for seven days. Heb. 11:30.

THE CHRISTIAN FAITH

What is it to confess the name of the Lord?

To confess the name of the Lord is to confess in word and deed, privately and publicly, that we believe in the Lord and wish to belong to him.

Every one therefore who shall confess me before men, him will I also confess before my Father who is in heaven. But whosoever shall deny me before men, him will I also deny before my Father who is in heaven. Mt. 10: 32, 33.

TEXT: JOSH. 6:1-20

1. Now Jericho was straitly shut up because of the children of Israel: none went out, and none came in.

2. And Jehovah said unto Joshua, See I have given into thy hand Jericho, and the king thereof, and the mighty men of valor.

3. And ye shall compass the city, all the men of war, going about the city once. Thus shalt thou do six days.

4. And seven priests shall bear seven trumpets of rams' horns before the ark; and the seventh day ye shall compass the city seven times, and the priests shall blow the trumpets.

5. And it shall be, that, when they make a long blast with the ram's horn, and when ye hear the sound of the trumpet, all the people shall shout with a great shout and the wall of the city shall fall down flat, and the people shall go up every man straight before him.

6. And Joshua the son of Nun called the priests, and said unto them, Take up the ark of the covenant, and let seven priests bear

seven trumpets of rams' horns before the ark of Jehovah.

7. And they said unto the people, Pass on, and compass the city, and let the armed men pass on before the ark of Jehovah.

8. And it was so, that, when Joshua had spoken unto the people, the seven priests bearing the seven trumpets of rams' horns before Jehovah passed on, and blew the trumpets; and the ark of the covenant of Jehovah followed them.

9. And the armed men went before the priests that blew the trumpets, and the rearward went after the ark, the priests blowing the trumpets as they went.

10. And Joshua commanded the people, saying, Ye shall not shout nor let your voice be heard, neither shall any word proceed out of your mouth, until the day I bid you shout; then shall ye shout.

11. So he caused the ark of Jehovah to compass the city, going about it once; and they came into the camp, and lodged in the camp.

Seger genom tro

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Genom tron föllo Jerikos murar, sedan man i sju dagar hade gått runt omkring dem. Hebr. 11:30.

TROSLÄRAN

Vad är att bekänna Herrens namn?

Att bekänna Herrens namn är att i ord och handling, enskilt och offentligt, bekänna att vi tro på Herren och vilja tillhöra honom.

Därför, var och en, som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag kännas vid inför min Fader, som är i himmelen. Men den, som förnekar mig inför människorna, honom skall ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen. Matt. 10:32, 33.

TEXT: JOS. 6: 1—20

1. Och Jeriko hade sina portar stängda, det höll sig tillstängt för Israels barn; ingen gick ut eller in.

2. Men Herren sade till Josua: "Se, jag har givit Jeriko med dess konung, med dess tappra stridsmän, i din hand.

3. Tågen nu omkring staden, så många stridbara män i ären, runt omkring staden, en gång, så skall du göra i sex dagar.

4. Och sju präster skola bära de sju jubelbasunerna framför arken; men på sjunde dagen skolen i tåga omkring staden sju gånger; och prästerna skola stöta i basunerna.

5. Och när det blåses i jubelhornet med utdragen ton, och i hören basunljudet, skall allt folket upphäva ett stort härskri; då skola stadsmurarna falla på stället, och folket skall draga in över dem, var och en rätt fram."

6. Då kallade Josua, Nuns son, till sig prästerna och sade till dem: "Tagen förbundsarken, och sju präster skola bära sju jubelbasuner framför Herrens ark."

7. Och till folket blev sagt: "Dragen ut och tågen omkring staden; och den väpnade skaran skall draga framför Herrens ark."

8. Då nu Josua hade sagt detta till folket, drogo de sju präster, som buro de sju jubelbasunerna framför Herren, åstad och stötte i basunerna; och Herrens förbundsark följde efter dem.

9. Och den väpnade skaran gick framför prästerna, som stötte i basunerna, och den övriga hopen slutade tåget och följde efter arken, under det att man alltjämt stötte i basunerna.

10. Men Josua hade bjudit folket och sagt: "I skolen icke upphäva något härskri eller låta höra eder röst eller ens låta något ord utgå av eder mun, förrän den dag, då jag säger till eder: 'Häven upp ett härskri'; då skolen i upphäva ett härskri."

11. Och när han så hade låtit bära Herrens ark omkring staden, runt omkring den en gång, gingo de in i lägret och stannade i lägret över natten.

12. And Joshua rose early in the morning, and the priests took up the ark of Jehovah.

13. And the seven priests bearing the seven trumpets of rams' horns before the ark of Jehovah went on continually, and blew the trumpets; and the armed men went before them; and the rearward came after the ark of Jehovah, the priests blowing the trumpets as they went.

14. And the second day they compassed the city once, and returned into the camp: so they did six days.

15. And it came to pass on the seventh day, that they rose early at the dawning of the day, and compassed the city after the same manner seven times: only on that day they compassed the city seven times.

16. And it came to pass at the seventh time, when the priest blew the trumpets, Joshua said unto the people, Shout; for Jehovah hath given you the city.

17. And the city shall be devoted, even it and all that is therein, to Jehovah: only Rahab the harlot shall live, she and all that are with her in the house, because she hid the messengers that we sent.

18. But as for you, only keep yourselves from the devoted thing lest when ye have devoted it, ye take of the devoted thing, so would ye make the camp of Israel accursed, and trouble it.

19. But all the silver and gold, and vessels of brass and iron, are holy unto Jehovah: they shall come into the treasury of Jehovah.

20. So the people shouted, and the priests blew the trumpets: and it came to pass, when the people heard the sound of the trumpet, that the people shouted with a great shout, and the wall fell down flat, so that the people went up into the city, every man straight before him, and they took the city.

LESSON 36

Defeat Through Sin

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Wash you, make you clean; put away the evil of your doings from before mine eyes; cease to do evil. Is. 1:16.

THE CHRISTIAN FAITH

How does God show his displeasure at sin?

God shows his displeasure at sin by committing sinners to their punishment and final doom.

Tribulation and anguish (shall be) upon every soul of man that worketh evil. Rom. 2:9.

12. Och följande morgon stod Josua bittida upp, och prästerna togo Herrens ark.

13. Och de sju präster, som buro de sju jubelbasunerna framför Herrens ark, gingo alltjämt och stötte i basunerna; och den väpnade skaran gick framför dem, och den övriga hopen slutade tåget och följde efter Herrens ark, under det att man alltjämt stötte i basunerna.

14. De tågade också nu på andra dagen en gång omkring staden och återvände sedan till lägret; så gjorde de i sex dagar.

15. Men på sjunde dagen stodo de bittida upp vid morgonrodnadens uppgång och tågade då sju gånger omkring staden på samma sätt; endast denna dag tågade de sju gånger omkring staden.

16. Och när prästerna sjunde gången stötte i basunerna, sade Josua till folket: "Häven upp ett härskri, ty Herren har givit eder staden.

17. Men staden med allt vad däri är skall givas till spillo åt Herren; allenast skökan Rahab skall få leva jämte alla, som äro inne i hennes hus, därför att hon gömde de utskickade, som vi hade sänt åstad.

18. Men tagen eder väl till vara för det tillspillogivna, så att I icke, sedan I haven givit det till spillo, ändå tagen något av det tillspillogivna och därigenom kommen Israels läger att hemfalla åt tillspillogivning, och så dragen olycka över det.

19. Allt silver och guld och allt som är av koppar eller järn skall vara helgat åt Herren och ingå till Herrens skatt."

20. Då hov folket upp ett härskri, och man stötte i basunerna. Ja, när folket hörde basunljudet, hov det upp ett stort härskri; då föllo murarna på stället, och folket drog över dem in i staden, var och en rätt fram; så intogo de staden.

LÄXAN 36

Nederlag genom synd

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Tvån eder då, och renen eder. Skaffen edert onda väsende bort ifrån mina ögon. Hören upp att göra vad ont är. Jes. 1:16.

TROSLÄRAN

Huru visar Gud sitt misshag till synden?

Gud visar sitt misshag till synden på det sätt, att han låter syndaren drabbas av straff och dom.

Ja, bedrövelse och ångest skall komma över den människas själ, som gör det onda. Rom. 2:9.

TEXT: JOS. 7: 1—18

1. But the children of Israel committed a trespass in the devoted thing; for Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, took of the devoted thing: and the anger of Jehovah was kindled against the children of Israel.

2. And Joshua sent men from Jericho to Ai, which is beside Bethaven, on the east side of Bethel, and spake unto them, saying, Go up and spy out the land, And the men went up and spied out Ai.

3. And they returned to Jericho and said unto him, Let not all the people go up; but let about two or three thousand men go up and smite Ai: make not all the people to toil thither; for they are but few.

4. So there went up thither of the people about three thousand men: and they fled before the men of Ai.

5. And the men of Ai smote one of them about thirty and six men; and they chased them from before the gate even unto Shebarim, and smote them at the descent: and the hearts of the people melted, and became as water.

6. And Joshua rent his clothes, and fell to the earth upon his face before the ark of Jehovah until the evening, he and the elders of Israel: and they put dust upon their heads.

7. And Joshua said, Alas, O Lord Jehovah, wherefore hast thou at all brought this people over the Jordan, to deliver us into the hand of the Amorites, to cause us to perish; would that we had been content and dwelt beyond the Jordan.

8. Oh, Lord, what shall I say, after that Israel hath turned their backs before their enemies!

1. Men Israels barn förgrepo sig trolöst på det tillspillogivna; ty Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, av Juda stam, tog något av det tillspillogivna. Då upptändes Herrens vrede mot Israels barn.

2. Och Josua sände från Jeriko några män åstad till Ai, som ligger vid Bet-Aven, öster om Bethel, och sade till dem: "Drogen ditupp och bespejen landet." Så drogo då männen upp och bespejade Ai.

3. Och när de kommo tillbaka till Josua, sade de till honom: "Allt folket behöver icke draga ditupp; om vid pass två eller tre tusen man draga upp, skola de nog intaga Ai. Du behöver icke låta allt folket göra sig mödan att tåga dit, ty dess invånare äro få."

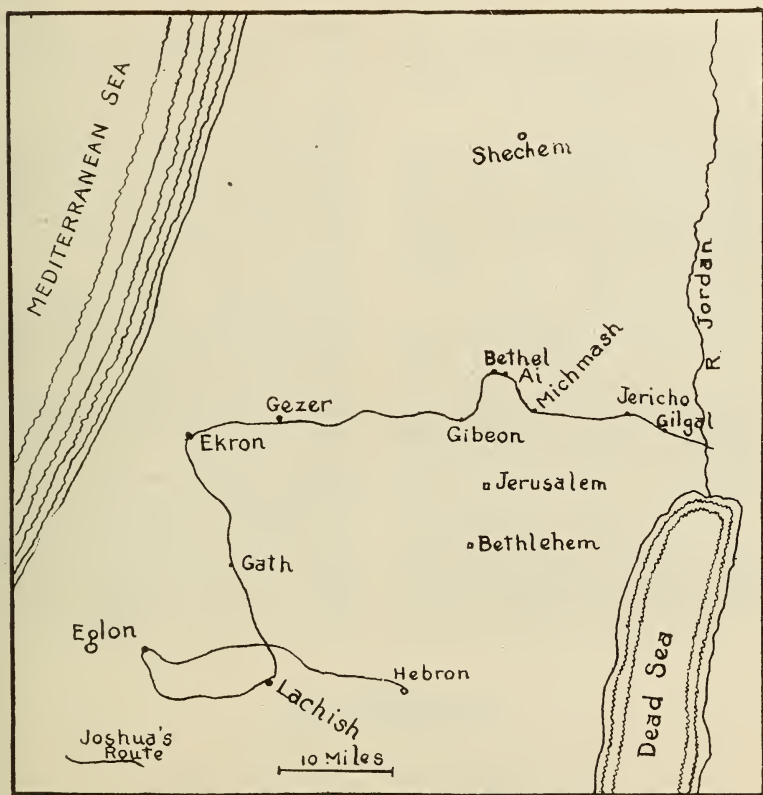
4. Alltså fingo vid pass tre tusen man av folket draga ditupp; men dessa måste fly för ajterna.

5. Och sedan ajterna hade slagit vid pass trettiosex man av dem, förföljde de de övriga utanför stadsporten ända till Sebarim och slogo dem på sluttningen där. Då blev folkets hjärta förfärat, det blev såsom vatten.

6. Och Josua med de äldste i Israel rev sönder sina kläder och föll ned på sitt ansikte till jorden framför Herrens ark och låg där ända till aftonen, och de strödde stoft på sina huvuden.

7. Och Josua sade: "Ack, Herre, Herre, varför har du fört detta folk över Jordan, om du vill giva oss i amoréernas hand och så förgöra oss? O, att vi hade beslutit oss för att stanna på andra sidan Jordan!

8. Ack, Herre, vad skall jag nu säga, sedan Israel har tagit till flykten för sina fiender?

THE CONQUEST OF CANAAN (Kanaans erövring)

9. For the Canaanites and all the inhabitants of the land will hear of it, and will compass us round, and cut off our name from the earth: and what wilt thou do for thy great name?

10. And Jehovah said unto Joshua, Get thee up, wherefore art thou thus fallen upon thy face?

11. Israel hath sinned; yea, they have even transgressed my covenant which I commanded

9. När kananéerna och landets alla övriga inbyggare få höra detta, skola de omringa oss och utrota till och med vårt namn från jorden. Vad vill du då göra för ditt stora namns ära?"

10. Men Herren svarade Josua: "Stå upp. Varför ligger du så på ditt ansikte?"

11. Israel har syndat, de hava överträtt det förbund, som jag stadgade för dem; de hava tagit

them: Yea, they have even taken of the devoted thing, and have also stolen, and dissembled also; and they have even put it among their own stuff.

12. Therefore the children of Israel cannot stand before their enemies, because they turn their backs before their enemies, because they are become accursed I will not be with you any more, except ye destroy the devoted thing from among you.

13. Up, sanctify the people, and say, Sanctify yourselves against the morrow: for thus saith Jehovah, the God of Israel, There is a devoted thing in the midst of thee O Israel; thou canst not stand before thine enemies, until ye take away the devoted thing from among you.

14. In the morning therefore ye shall be brought near by your tribes; and it shall be, that the tribe which Jehovah taketh shall come near by families; and the

family which Jehovah shall take shall come near by households; and the household which Jehovah shall take shall come near man by man.

15. And it shall be, that he that is taken with the devoted thing shall be burnt with fire, he and all that he hath; because he hath transgressed the covenant of Jehovah, and because he hath wrought folly in Israel.

16. So Joshua rose up early in the morning, and brought Israel near by their tribes; and the tribe of Judah was taken:

17. And he brought near the family of Judah; and he took the family of the Zerahites; and he brought near the family of the Zerahites man by man; and Zabdi was taken:

18. And he brought near his household man by man; and Acnan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, was taken.

LESSON 37

THE HISTORICAL CONTEXT

The punishment of Achan. To Joshua Achan confessed his sin, how he had taken many things belonging to the spoil and hidden them in his tent. In punishment all Israel stoned him to death.

The conquest of Canaan. Upon God's command Joshua now marched with his people against the city of Ai, which fell into his hands. When the inhabitants of Gibeon heard what Joshua had done to Jericho and Ai, they resorted to stratagem. They went to Joshua in his camp at Gilgal and pretended that they were ambassadors. They had loaded old sacks upon their asses, and also wineskins, old and rent and bound up, and they had dressed themselves in old garments and put old, patched shoes upon their feet. Also, all the bread they had taken with them was dry and mouldy. When they came to Joshua they said to him and the men of Israel, "We are come from a far country: now therefore make ye a covenant with us. This our bread we took hot for our provision out of our houses on the day we came forth to go unto you; but now, behold, it is dry, and is become mouldy: and these wine-skins, which we filled, were new; and, behold, they

av det tillspillogivna, de hava stulit, de hava ljugit, de hava gömt det bland sitt eget gods.

12. Därför kunna Israels barn icke stå emot sina fiender, utan de måste taga till flykten för sina fiender, ty de äro nu själva hemfallna åt tillspillogivning. Jag vill icke mer vara med eder, om I icke alideles skaffen bort ifrån eder det tillspillogivna.

13. Stå nu upp och helga folket och säg: Helgen eder till i morgon. Ty så säger Herren, Israels Gud: Något tillspillogivet finnes hos dig, Israel; du skall icke kunna stå emot dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogivna från eder.

14. I morgon skolen I träda fram, den ena stammen efter den andra; i den stam, som Herren då låter träffas av lotten, skall den ena släkten efter den andra träda fram; och i den släkt, som Herren låter träffas av lotten, skall den ena familjen efter den

andra träda fram; och i den familj, som Herren låter träffas av lotten, skall den ena mannen efter den andra träda fram.

15. Och den, som då träffas av lotten såsom skyldig till förgripelse på det tillspillogivna, han skall brännas upp i eld med allt vad han har, därför att han överträdde Herrens förbund och gjorde vad som var en galenskap i Israel."

16. Så lät nu Josua bittida följande morgon Israel träda fram, den ena stammen efter den andra; då träffades Juda stam av lotten.

17. När han då lät Juda släkter träda fram, träffade lotten seraiternas släkt; och när han lät seraiternas släkt träda fram, den ena mannen efter den andra, träffades Sabdi av lotten.

18. När han då lät hans familj träda fram, den ena mannen efter den andra, träffade lotten Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, av Juda stam.

LÄXAN 37

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Akans straff. För Josua bekände Akan sin synd, huru han tagit en hel del av det, som skulle hava givits tillspillo och gömt det i sitt tält. Det straff, som han erhöll, var det att hela Israels menighet stegade honom.

Kanaans erövring. På Guds befallning tågade härefter Josua med sitt folk upp till staden Ai, vilken föll i deras händer. När invånarne i Gibeon hörde, vad Josua hade gjort med Jeriko och Ai, togo de sin tillflykt till en list. De gingo åstad till Josua i hans läger vid Gilgal och föregåvo sig vara sändebud; de lade utslitna packsäckar på sina åsnor, så ock utslitna, sönderspruckna och hopflikade vinläglar av skinn, och togo utslitna, lappade skor på sina fötter och klädde sig i utslitna kläder, varjämte allt det bröd de togo med sig till reskost var torrt och söndersmulat. Så gingo de till Josua i lägret vid Gilgal och sade till honom och Israels män: "Vi hava kommit hit från ett avlägset land; sluten nu förbund med oss." Detta vårt bröd vart nybakat, när vi togo det med oss till reskost hemifrån, den dag vi gävo oss i

are rent: and these our garments and our shoes are become old by reason of the very long journey." The men took of their provision, and asked not counsel from Jehovah. Joshua made peace with them and made a covenant with them, to let them live; and the princes of the congregation bound themselves with oaths. And it came to pass at the end of three days after they had made a covenant with them, that they heard that they were their neighbors, and that they dwelt among them.

Because of the promise which was given, the city of Gibeon was spared, but its inhabitants were made hewers of wood and drawers of water for the whole congregation and at the altar of Jehovah. When it became known that the great city of Gibeon had made a covenant with Israel, five kings in the land formed a league and marched with their hosts against Gibeon, whose inhabitants sent word to Joshua. Then Joshua hurried thither with his warriors and Jehovah gave him the victory over his enemies. Joshua now proceeded further south and conquered one city after the other, among them Hebron. Then he turned northward and conquered also this part of the land.

The division of Canaan. When now Joshua had to so great an extent become master in the land, God commanded him to divide it among the various tribes. Moses had already in his day given the land east of the Jordan to Reuben, Gad, and Manasseh. The country west of the Jordan was now divided among the rest of the tribes.

Joshua's farewell address. When Joshua was old and well stricken in years, he assembled all the tribes of Israel at Shechem to speak words of farewell to them. He reminded the people of all the benefits that God had bestowed on Israel during the past, and exhorted all ever to fear Jehovah. He closed by saying, "I and my house wish to serve Jehovah."

The death of Joshua. Some time thereafter Jehovah's servant Joshua died at the age of one hundred and ten years.

Israel at war with the Canaanites. After the death of Joshua it remained for the people to keep and strengthen the position they had won under his leadership. The peoples who wholly or in part had been forced out of their lands by the Israelites sought opportunity to regain what they had lost. Thus Israel soon found itself at war with the Canaanites. The outcome was so unfortunate that the children of Israel had to suffer the harshest oppression by these people for twenty long years. In their misery they cried to Jehovah. Through a prophetess named Deborah, Jehovah commanded Barak of the tribe of Naphtali to take ten thousand men and go up to mount Tabor. God would then deliver the Canaanites together with Sisera, their captain, into his hands. Barak did as he had been told, and when he came down from the mountain with his men, Jehovah spread confusion among Sisera's chariots—nine hundred chariots of iron—and among his hosts. Thus Israel defeated the Canaanites.

Deborah and Barak's song of victory. Then Deborah and Barak sang a song of victory, in part as follows:

"For that the leaders took the lead in Israel,
For that the people offered themselves willingly,
Bless ye Jehovah.

väg för att gå till eder; men se, nu är det torrt och söndersmulat. Dessa vinläglar, som voro nya, när vi fyllde dem, se, de äro nu sönderspruckna. Och dessa kläder och skor, som vi hava på oss, hava blivit utslitna under vår mycket långa resa." Då togo männen av deras reskost men rådfrågade icke Herrens mun. Och Josua tillförsäkrade dem fred och slöt ett förbund med dem, att de skulle få leva; och menighetens hövdingar gävo dem sin ed. Men när tre dagar voro förflutna, sedan de hade slutit förbund med dem,ingo de höra, att de voro från grannskapet, ja, att de bodde mitt ibland dem.

På grund av det givna löftet skonades emellertid Gibeon, men dess invånare blevo ådömda att vara vedhuggare och vattenbärare åt menigheten och vid Herrens altare. När det blev bekant, att den stora staden Gibeon hade ingått förbund med Israel, slöto fem konungar i landet ett förbund ochingo att med sina härar anfalla Gibeon, vars invånare sände bud på Josua. Då drog Josua dit upp med sitt stridsfolk och Herren gav honom seger över sina fiender. Josua drog nu vidare mot söder och intog den ena staden efter den andra, däribland även Hebron. Härefter vände sig Josua mot norr och intog även denna del av landet.

Kanaans fördelning. När nu Josua i stor utsträckning blivit herre i landet, bjöd Gud honom fördela det mellan de olika stammarna. Mose hade ju redan på sin tid skänkt det land, som låg öster om Jordan till Ruben, Gad och Mannasse. Det område, som låg väster om Jordan, blev nu fördelat bland de övriga stammarna.

Josua avskedstal. Då Josua var gammal och kommen till hög ålder, församlade han alla Israels stammar till Sikem och höll till dem ett avskedstal. Härvid erinrar han folket om alla de välgärningar, som Gud bevisat Israel under gången tid, och manar envar att städse frukta Herren. Sitt tal avslutar han med orden: "Jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren."

Josuas död. En tid härefter dog Herrens tjänare Josua, ett hundra tio år gammal.

Israel i strid med kanaaniterna. Efter Josuas död gällde det för folket att bevara och stärka den ställning, de vunnit under dennes ledning. De folk, som mer eller mindre blivit undanträngda av israeliterna, sökte nämligen tillfälle att återvinna, vad de förlorat. Snart kom sålunda Israel i strid med kanaaniterna. Det gick till och med så långt att Israels barn under tjugu långa år på ett våldsamt sätt blevo förtryckta av desamma. Och Israels barn ropade till Herren. Genom en profetissa vid namn Debora bjöd Herren, att Barak från Naftali stam skulle draga åstad upp till berget Tabor med tio tusen man. Gud skulle så giva kanaaniterna med deras härhövitsman Sisera i hans hand. Barak gjorde som han blivit befalld, och när han drog ned från berget med sina män, sände Herren förvirring över Sisera och alla hans vagnar — nio hundra stridsvagnar av järn — samt över hela hans här. Så vann Israel seger över kanaaniterna.

Deboras och Baraks segersång. Nu sjöngo Debora och Barak en segersång, i vilken det bland annat heter så:

Att härförare förde an i Israel,
att folket villigt följde dem —
loven Herren därför

Hear, O ye kings; give ear, O ye princes;
I, even I, will sing unto Jehovah;
I will sing praise to Jehovah, the God of Israel.

In the days of Shamgar the son of Anath,
In the days of Jael, the highways were unoccupied,
And the travellers walked through byways.
The rulers ceased in Israel, they ceased,
Until that I Deborah arose,
That I arose a mother in Israel.

Tell of it, ye that ride on white asses,
Ye that sit on rich carpets,
And ye that walk by the way.
Far from the noise of archers, in the places of drawing water,
There shall they rehearse the righteous acts of Jehovah,
Even the righteous acts of his rule in Israel.
Then the people of Jehovah went down to the gates."

Israel at war with the Midianites. Because the Israelites did that which was evil in the sight of Jehovah, Jehovah after a time delivered them into the hand of Midian for seven years. When the Israelites had sown, the Midianites came up into the land and destroyed the crops. Thus Israel was brought very low because of Midian. Then the children of Israel cried to Jehovah and he gave the people a deliverer, namely Gideon. He gathered an army and marched against the Midianites, who had encamped in the valley of Jezreel, and Jehovah gave them into his hand

Gideon

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

I Sam. 14: 6.

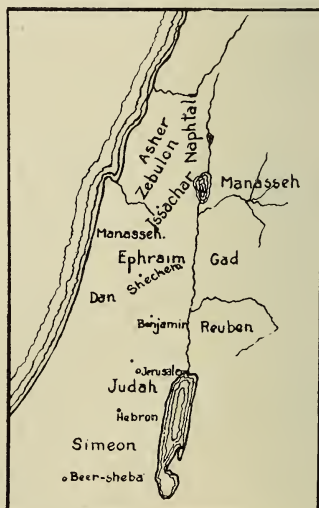
There is no restraint to Jehovah to save by many or by few.

THE CHRISTIAN FAITH

For what cause does God bestow his blessings upon us?

God bestows his blessings upon us out of pure mercy and fatherly goodness without any merit or worthiness on our part.

It is of Jehovah's lovingkindness that we are not consumed, because his compassions fail not. Lam. 3:22.

THE TWELVE TRIBES
(De tolv stammarna)

Hören, I konungar,
 lyssnen, I furstar.
 Till Herrens ära
 vill jag, vill jag sjunga,
 lovsäga Herren,
 Israels Gud.
 I Samgars dagar,
 Anats sons,
 i Jaels dagar
 lågo vägarna öde;
 vandrarna måste färdas
 svåra omvägar.
 Inga styresmän funnos,
 inga funnos mer i Israel,
 förrän du stod upp, Debora,
 stod upp såsom en moder i Israel.

Ja, loven Herren,
 I som riden på vita åsninnor,
 I som sitten hemma på mattor,
 och I som vandren på vägen, talen härom.
 När man under rop
 skiftar byte mellan vattenhoarna,
 då lovprisar man där
 Herrens rättfärdiga gärningar,
 att han i rättfärdighet regerar i Israel.

Israel i strid med midjaniterna. På grund av att Israeliterna gjorde vad ont var i Herrens ögon, gav Herren dem efter en tid i Midjans hand, i sju år. Så snart israeliterna hade sått, drogo dessa midjaniter upp i landet och fördärvade landets gröda. Så kom Israel i stort elände genom Midjan. Då ropade Israels barn till Herren, och Herren gav folket en befriare, nämligen Gideon. Han samlade en skara män och drogo mot midjaniterna, vilka lågrat sig på Jisreels slätt, och Herren gav dem i hans hand.

Gideon

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Ty intet hindrar Herren att giva seger genom få likasåväl som genom många. 1 Sam. 14:6.

TROSLÄRAN

Av vilken orsak bevisar Gud oss sina välgärningar?

Gud bevisar oss sina välgärningar av sin blotta nåd och faderliga godhet utan all vår förtjänst eller värdighet.

Herrens när är det, att det icke är ute med oss, ty det är icke slut med hans barmhärtighet. Klag. V. 3:22.

TEXT: JUDG. 6: 11-16; 7: 16-21

11. And the angel of Jehovah came, and sat under the oak which was in Ophrah, that pertained unto Joash the Abiezrite: and his son Gideon was beating out wheat in the winepress, to hide it from the Midianites.

12. And the angel of Jehovah appeared unto him, and said unto him, Jehovah is with thee, thou mighty man of valor.

13. And Gideon said unto him, Oh, my Lord, if Jehovah is with us, why then is all this befallen us? and where are all his wondrous works which our fathers told us of, saying, Did not Jehovah bring us up from Egypt? but now Jehovah hath cast us off, and delivered us into the hand of Midian.

14. And Jehovah looked upon him, and said, Go in this thy might, and save Israel from the hand of Midian: have not I sent thee?

15. And he said unto him, Oh, Lord, wherewith shall I save Israel? behold, my family is the poorest in Manasseh, and I am the least in my father's house.

16. And Jehovah said unto him, Surely I will be with thee, and thou shalt smite the Midianites as one man.

* * * * *

16. And he divided the three hundred men into three companies, and he put into the hands of all of them trumpets, and empty pitchers, with torches within the pitchers.

17. And he said unto them, Look on me, and do likewise; and, behold, when I come to the uttermost part of the camp, it shall be that, as I do, so shall ye do,

11. Och Herrens ängel kom och satte sig under terebinten vid Ophrah, som tillhörde abiesriten Joas; dennes son Gideon höll då på att klappa ut vete i vinpressen, för att bärja det undan Midjan.

12. För honom uppenbarade sig nu Herrens ängel och sade till honom: "Herren är med dig, du tappre stridsman."

13. Gideon svarade honom: "Ack, min herre, om Herren är med oss, varför har då allt detta kommit över oss? Och var äro alla hans under, om vilka våra fäder hava förtäljt för oss och sagt: 'Se, Herren har fört oss upp ur Egypten'? Nu har ju Herren förskjutit oss och givit oss i Midjans våld."

14. Då vände sig Herren till honom och sade: "Gå åstad i denna din kraft och fräls Israel ur Midjans våld; se, jag har sänt dig."

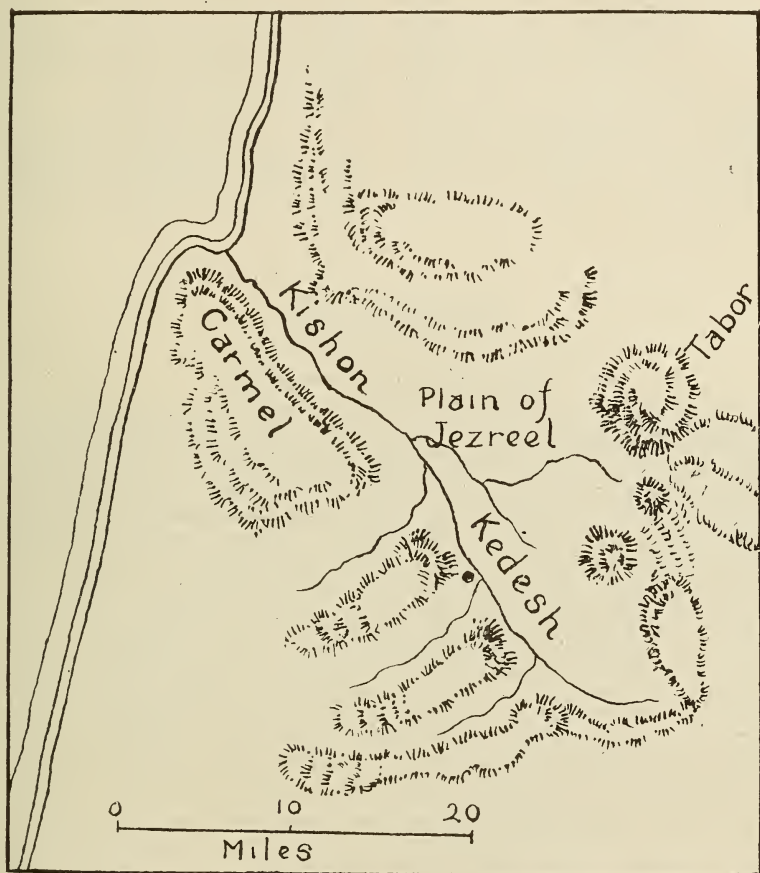
15. Han svarade honom: "Ack, Herre, varmed kan jag frälsa Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse och jag själv den ringaste i min faders hus."

16. Herren sade till honom: "Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan, såsom vore det en enda man."

* * * * *

16. Och han delade sina tre hundra män i tre hopar och gav allasammans basuner i händerna, så ock tomma krukor, med facklor inne i krukorna.

17. Och han sade till dem: "Sen på mig och gören såsom jag; så snart jag har kommit till utkanten av lägret, skolen I göra, såsom jag gör,

THE PLAIN OF JEZREEL
(Jisreelslätten)

18. When I blow the trumpet, I and all that are with me, then blow ye the trumpets also on every side of all the camp, and say, For Jehovah and for Gideon.

18. När nämligen jag och alla som jag har med mig stöta i basunerna, skolen ock I stöta i basunerna runt omkring hela lägret och ropa: 'För Herren och för Gideon!'

19. So Gideon, and the hundred men that were with him, came unto the outermost part of the camp in the beginning of the middle watch, when they had but newly set the watch: and they blew the trumpets, and brake in pieces the pitchers, that were in their hands.

20. And the three companies

blew the trumpets, and brake the pitchers, and held the torches in their left hands, and the trumpets in their right hands wherewith to blow: and they cried, The sword of Jehovah and of Gideon.

21. And they stood every man in his place round about the camp and all the host ran; and they shouted, and put them to flight.

LESSON 38

THE HISTORICAL CONTEXT

Israel at war with the Philistines. But Israel again did that which was evil in the sight of Jehovah. Then Jehovah gave them into the hand of the Philistines for forty years. These came up to the children of Israel and plundered and laid waste the country. Then Jehovah raised up a man in the land who was to begin the task of delivering Israel out of the hand of the Philistines. This man was named Samson and was of the tribe of Dan. He was a bold man, endowed with the strength of a giant. At one time the Philistines were sure that they had trapped him and would get a chance to slay him. They lay in wait for him at the city gate of Gaza. But at midnight Samson arose and laid hold of the doors of the gate of the city, and the two posts, and plucked them up, bar and all, and putting them upon his shoulders, carried them up to the top of the mountain near Hebron. At last, however, Samson became a captive of the Philistines. They put out his eyes and brought him to Gaza, where they bound him with fetters of brass and cast him into prison. When the lords of the Philistines were at one time gathered at a great feast in honor of their god Dagon, they said, "Call for Samson, that he may make us sport." And they called for Samson from the prison; and he made sport before them. They then set him between the pillars: and Samson said to the lad that held him by the hand, "Suffer me that I may feel the pillars whereupon the house resteth, that I may lean upon them." Now the house was full of men and women; and all the lords of the Philistines were there; and there were upon the roof about three thousand men and women that looked on while Samson made sport. Samson called to Jehovah, and said, "O Lord Jehovah, remember me, I pray thee, and strengthen me, I pray thee, only this once, O God, that I may be at once avenged of the Philistines for my two eyes." Samson then took hold of the two middle pillars upon which the house rested, and leaned upon them, the one with his right hand, and the other with his left. And Samson said, "Let me die with the Philistines." And he bowed himself with all his might; and the house fell upon the lords, and upon all the people that were therein. The

19. Så kommo nu Gideon och de hundra män, som han hade med sig, till utkanten av lägret, när den mellersta nattvårken ingick; och man hade just ställt ut vakterna. Då stötte de i basunerna och krossade krukorna, som de hade i sina händer.

20. De tre hoparna stötte i basunerna och slog sönner krukor-

na; de fattade med vänstra handen i basunerna och stötte i dem; och de ropade: "Herrens och Gideons svärd!"

21. Men de stodo stilla, var och en på sin plats, runt omkring lägret. Då begynte alla i lägret att löpa hit och dit och skria och fly.

LÄXAN 38

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Israel i strid med filisteerna. Men Israel gjorde åter, vad som var ont i Herrens ögon. Då gav Herren dem i filistéernas hand i fyrtio år. Dessa drogo upp till Israels barn och härjade och plundrade. Då lät Herren en man uppstå i landet, vilken skulle göra en begynnelse till att frälsa Israel ur filistéernas hand. Denne man hette Simson och var av daniternas släkt. Simson var en oförvågen man och utrustad med en jättelik styrka. Vid ett tillfälle voro filistéerna alldeles säkra på att få fatt i honom för att döda honom. De lågo i försåt för honom vid stadsporten i Gasa. Men vid midnattstiden stod Simson upp och grep tag i stadsportens dörrar och i de båda dörrposterna och ryckte loss dem jämte bommen och lade alltsammans på sina axlar och bar upp det till toppen på det berg, som ligger gent emot Hebron. Till sist råkade dock Simson i fångenskap hos filistéerna. De stucko ut ögonen på honom och förde honom till Gasa, där de bundo honom med kopparfjättrar, och kastade honom i ett fängelse. När filistéernas hövdingar vid ett tillfälle voro församlade till en stor fäst till ära för sin gud Dagon, sade de: "Låt hämta Simson, för att han må förlusta oss." Och Simson blev hämtad ur fängelset och måste vara dem till förlustelse. Och de hade ställt honom mellan pelarna. Men Simson sade till den gosse, som höll honom vid handen: "Släpp mig och låt mig komma intill pelarna, som huset vilar på, så att jag får luta mig mot dem." Och huset var fullt med män och kvinnor, och filistéernas alla hövdingar voro där; och på taket voro vid pass tre tusen män och kvinnor, som sågo på, huru Simson förlustade dem. Men Simson ropade till Herren och sade: "Herre, Herre, tänk på mig och styrk mig allenast denna gång, o Gud, så att jag får taga hämnd på filistéerna för ett av mina båda ögon." Därefter fattade Simson i de båda mittpelare, som huset vilade på, och tog fast tag mot dem; han fattade i den ena med högra handen och i den andra med vänstra. Och Simson sade: "Må jag nu själv dö med filistéerna." Sedan böjde han sig framåt med sådan kraft, att huset föll omkull över hövdingarna och allt folket, som fanns där. Och de som han så dödade vid sin död voro flera än de, som han hade dödat, medan han levde. Och hans bröder och hela hans familj kommo ditned och togo honom upp med

dead that he slew at his death were more than they that he slew in his life. Then his brethren and all the house of his father came down, and took him, and brought him up, and buried him between Zorah and Eshtaol in the burying-place of Manoah, his father. And he judged Israel twenty years.

The birth of Samuel. In the hill-country of Ephraim dwelt a man whose name was Elkanah. He had a wife named Hannah, who was childless. She prayed to Jehovah and made a vow that if Jehovah would look upon her affliction and give her a son, she would give him to Jehovah for all the days of his life. Jehovah remembered her and she bare a son, whom she named Samuel, "because," she said, "I have asked him of Jehovah."

Samuel in the house of Jehovah. While the boy was yet very young, she brought him up to the house of Jehovah in Shiloh. To the priest Eli in the house of Jehovah she said, "Oh, my lord, as thy soul liveth, my lord, I am the woman that stood by thee here, praying unto Jehovah. For this child I prayed; and Jehovah hath given me my petition which I asked of him: therefore also I have granted him to Jehovah; as long as he liveth he is granted to Jehovah." And he worshipped Jehovah there.

Samuel, the Prophet

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

Ecc. 12: 1.

Remember also thy Creator in the days of thy youth, before the evil days come, and the years draw nigh, when thou shalt say, I have no pleasure in them.

THE CHRISTIAN FAITH

When has the reading and hearing of God's word been a blessing to us?

The reading and hearing of God's word has been a blessing to us when we have taken it to heart believing and obeying it.

Be ye doers of the word, and not hearers only, deluding your own selves. Jas. 1:22.

TÄNKESPRÅK:

Pred. 12: 1.

Så tänk på din Skapare i din ungdomstid,
förrän de onda dagarna komma
och de år nalkas, om vilka du
skall säga: "Jag finner icke be-
hag i dem."

TROSLÄRAN:

När hava vi läst och hört Guds ord till välsignelse?

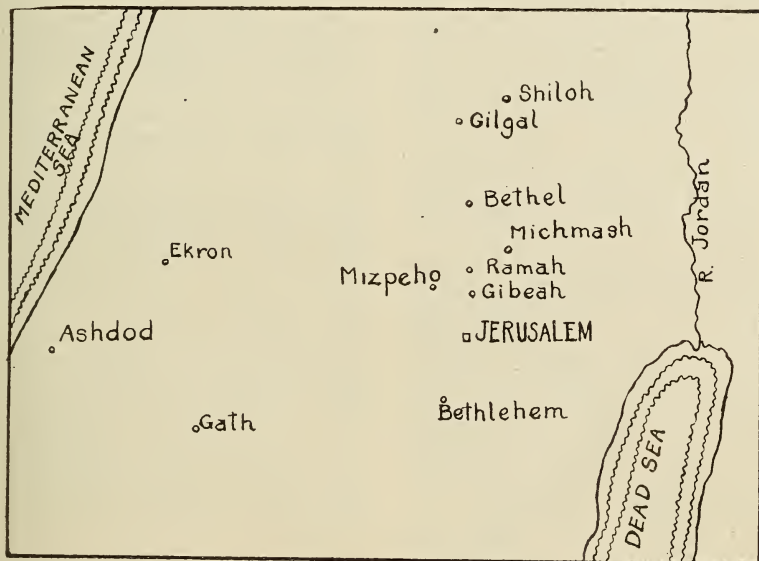
Vi hava läst och hört Guds ord till välsignelse, när vi gömma det i hjärtat, tro och lyda det.

Men varen ordets görare och icke allenast dess hörare, eljest bedragen I eder själva. Jak. 1: 22,

sig och begrovo honom mellan Sorga och Estaol, i hans fader Manoas grav. Han hade då i tjugo år varit domare i Israel.

Samuels födelse. I Efraims bergsbygd levde en man, som hette Elkana. Han hade en hustru, som hette Hanna, och hon var barnlös. Hon bad till Herren och gjorde ett löfte, att om Herren ville se till henne och giva henne en son, så ville hon giva honom åt Herren för hela hans liv. Och Herren tänkte på henne, och hon födde en son, vilken fick namnet Samuel, "ty", sade hon, "av Herren har jag utbett mig honom".

Samuel i Herrens hus. Medan gossen ännu var helt ung, förde hon honom upp till Herrens hus i Silo. Till prästen Eli i Herrens hus sade hon: "Hör mig, min herre; så sant jag lever, min herre, jag är den kvinna, som stod här bredvid dig och bad till Herren. Om denne gosse bad jag; nu har Herren givit mig, vad jag utbad mig av honom. Därför vill ock jag nu giva honom tillbaka åt Herren; så länge han lever, skall han vara given åt Herren." Och de tillbådo där Herren.

PLACES MENTIONED IN THE LIFE-STORY OF SAMUEL
(Platser omnämnda i berättelsen om Samuel)

TEXT: 1 SAM. 3: 1—20

1. And the child Samuel ministered unto Jehovah before Eli. And the word of Jehovah was precious in those days; there was no frequent vision.

2. And it came to pass at that time, when Eli was laid down in his place (now his eyes had begun to wax dim, so that he could not see),

3. And the lamp of God was not yet gone out, and Samuel was laid down to sleep, in the temple of Jehovah, where the ark of God was;

4. that Jehovah called Samuel: and he said, Here am I.

5. And he ran unto Eli, and said, Here am I; for thou calledst me. And he said, I called not; lie down again. And he went and lay down.

6. And Jehovah called yet again, Samuel. And Samuel arose and went to Eli, and said, Here am I; for thou calledst me. And he answered, I called not, my son; lie down again.

7. Now Samuel did not yet know Jehovah, neither was the word of Jehovah yet revealed unto him.

8. And Jehovah called Samuel again the third time. And he rose and went to Eli, and said, Here am I, for thou calledst me. And Eli perceived that Jehovah had called the child.

9. Therefore Eli said unto Samuel, Go, lie down; and it shall be if he call thee, that thou shalt say, Speak, Jehovah; for thy servant heareth. So Samuel went and lay down in his place.

10. And Jehovah came, and stood, and called as at other times, Samuel, Samuel. Then Samuel said, Speak; for thy servant heareth,

11. And Jehovah said to Samuel, Behold, I will do a thing in Israel, at which both the ears of every one that heareth it shall tingle.

12. In that day I will perform against Eli all that I have spoken concerning his house, from the beginning even unto the end.

13. For I have told him that I will judge his house for ever, for the iniquity which he knew, because his sons did bring a curse upon themselves, and he restrained them not.

14. And therefore I have sworn unto the house of Eli, that the iniquity of Eli's house shall not be expiated with sacrifice nor offering for ever.

15. And Samuel lay until the morning, and opened the doors of the house of Jehovah. And Samuel feared to show Eli the vision.

16. Then Eli called Samuel, and said, Samuel, my son. And he said, Here am I.

17. And he said, What is the thing that Jehovah hath spoken unto thee? I pray thee, hide it not from me: God do so to thee, and more also, if thou hide anything from me of all the things that he spake unto thee.

18. And Samuel told him every whit, and hid nothing from him. And he said, It is Jehovah; let him do what seemeth him good.

19. And Samuel grew, and Jehovah was with him, and did let none of his words fall to the ground.

20. And all Israel from Dan even to Beer-sheba knew that Samuel was established to be a prophet of Jehovah,

TEXT: 1 SAM. 3: 1—20

1. Så gjorde nu den unge Samuel tjänst inför Herren under Eli. Och Herrens ord var sällsynt på den tiden, profetsyner voro icke vanliga.

2. Då nu en gång Eli, vilkens ögon hade begynt att bliva skumma, så att han icke kunde se, låg och sov på sin plats,

3. innan ännu Guds lampa hade slocknat, och medan också Samuel låg och sov, då hände sig i Herrens tempel, där Guds ark stod,

4. att Herren ropade på Samuel. Denne svarade: "Här är jag."

5. Därefter skyndade han till Eli och sade: "Här är jag; du ropade ju på mig." Men han svarade: "Jag har icke ropat; gå tillbaka och lägg dig." Och han gick och lade sig.

6. Men Herren ropade ännu en gång på Samuel; och Samuel stod upp och gick till Eli och sade: "Här är jag; du ropade ju på mig." Men han svarade: "Jag har icke ropat, min son; gå tillbaka och lägg dig."

7. Samuel hade nämligen ännu icke lärt att känna igen Herren, och ännu hade icke något Herrens ord blivit uppenbarat för honom.

8. Men Herren ropade åter på Samuel, för tredje gången; och han stod upp och gick till Eli och sade: "Här är jag; du ropade ju på mig." Då förstod Eli, att det var Herren, som ropade på ynglingen.

9. Därför sade Eli till Samuel: "Gå och lägg dig; och om han vidare ropar på dig, så säg: 'Tala, Herre; din tjänare hör.'" Och Samuel gick och lade sig på sin plats.

10. Då kom Herren och ställde sig där och ropade såsom de förra gångerna: "Samuel! Samuel!"

Samuel svarade: "Tala, din tjänare hör."

11. Då sade Herren till Samuel: "Se, jag skall i Israel göra något, som kommer att genljuda i båda öronen på var och en som får höra det.

12. På den dagen skall jag låta komma över Eli allt vad jag har uttalat över hans hus, det första till det sista.

13. Ty jag har förkunnat för honom, att jag skall vara domare över hans hus till evig tid, därför att han har syndat, i det han visste, huru hans söner drogo förbannelse över sig, och dock icke höll dem tillbaka.

14. Därför har jag ock med ed betygat om Elis hus: Sannerligen, Elis hus' missgärning skall icke någonsin kunna försonas, vare sig med slaktoffer eller med någon annan offergåva."

15. Och Samuel låg kvar ända till morgonen, då han öppnade dörrarna till Herrens hus. Och Samuel fruktade för att omtala synen för Eli.

16. Men Eli ropade på Samuel och sade: "Samuel, min son!" Denne svarade: "Här är jag."

17. Han sade: "Vad var det han talade till dig? Dölj det icke för mig. Gud straffe dig nu och framgent, om du döljer för mig något enda ord av det han talade till dig."

18. Då omtalade Samuel för honom alltsammans och dolde intet för honom. Och han sade: "Han är Herren; han göre, vad honom täckes."

19. Men Samuel växte upp, och Herren var med honom och lät intet av vad han hade talat falla till jorden.

20. Och hela Israel, från Dan ända till Beer-Seba, förstod, att Samuel var betrodd att vara Herrens profet.

LESSON 39

THE HISTORICAL CONTEXT

Israel's defeat in battle with the Philistines. During the time of Samuel the Philistines again attacked Israel, and Israel went forth to fight them but were defeated. To make sure of Jehovah's help in the battle with the enemy, the ark, through which Israel's God had shown himself so mighty during the journey through the wilderness, was sent for from Shiloh. But the outcome this time was even more unfortunate: Israel lost thirty thousand men, and, what was worse, lost the ark itself. It fell into the hands of the Philistines, who placed it in the temple of Dagon in Ashdod.

The Philistines' afflictions under the hand of Jehovah. The hand of Jehovah was heavy upon the Philistines because they had taken the ark. The inhabitants of Ashdod were smitten with tumors. When they moved the ark to Gath, the same evil befell the inhabitants there. They too were smitten with tumors. Then they sent God's ark to Ekron, but there arose a deadly confusion among the people. After the ark of Jehovah had been in the land of the Philistines seven months, they placed the ark upon a cart and brought it back to the Israelites.

Samuel as judge. Samuel judged Israel all the days of his life. He went from year to year in circuit to Bethel, and Gilgal, and Mizpah; and he judged Israel in all those places. His return was to Ramah, for there was his house; and there he judged Israel, and built an altar to Jehovah.

The children of Israel ask for a king. When Samuel was old, he made his sons judges over Israel. His sons walked not in his ways, but turned aside after money, and took bribes, and perverted justice. Then all the elders of Israel gathered themselves together, and came to Samuel at Ramah; and they said to him, "Behold, thou art old, and thy sons walk not in thy ways; now make us a king to judge us like all the nations." But it displeased Samuel, when they said, "Give us a king to judge us." And Samuel prayed to Jehovah. Then Jehovah said to Samuel, "Hearken unto the voice of the people in all that they say unto thee; for they have not rejected thee, but they have rejected me, that I should not be king over them. According to all the works which they have done since the day that I brought them up out of Egypt even unto this day, in that they have forsaken me, and served other gods, so do they also unto thee. Now therefore hearken unto their voice: howbeit thou shalt protest solemnly unto them, and shalt show them the manner of the king that shall reign over them."

LÄXAN 39

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Israels nederlag i striden mot filistéerna. Under Samuels tid anföllo filistéerna åter Israel, och Israel drog ut till strid mot dem, men filistéerna segrade. För att vara viss om Herrens hjälp i striden mot fienderna lät man från Silo hämta arken, genom vilken Israels Gud under ökenvandringen visat sig så mäktig. Men utgången blev denna gång ännu olyckligare: Israel led en förlust av trettio tusen fallna, och till allt detta kom det som var ännu värre, nämligen förlusten av själva arken. Den föll i filistéernas händer, och de ställde upp den i Dagens tempel i Asdod.

Filistéerna hemsökta av Herrens hand. Herrens hand var emellertid tung över filistéerna, därför att de tagit arken. Innevånarna i Asdod slogos av Herren med svåra bölder. När de då flyttade arken till Gat, gick det lika illa för innevånarna i denna stad. Bölder slogo upp även på dem. Då sände de Guds ark till Ekron, men där uppstod en dödlig förvirring bland folket. Sedan nu Herrens ark varit i filistéernas land i sju månader, satte de arken på en vagn och förde den tillbaka till israeliterna.

Samuel såsom domare. Och Samuel var domare i Israel, så länge han levde. Vart år färdades han omkring till Betel, Gilgal och Mispä; och han dömde Israel på alla dessa platser. Sedan plägade han vända tillbaka till Rama, ty där var hans hem, och där dömde han eljest Israel; där byggde han ock ett altare åt Herren.

Israels barn önska få en konung. Men när Samuel blev gammal, satte han sina söner till domare över Israel. Men hans söner vandrade icke på hans väg, utan veko av därifrån och sökte orätt vinning; de togo mutor och vrängde rätten. Då församlade sig alla de äldste i Israel och kommo till Samuel i Rama. Och de sade till honom: "Du är ju nu gammal, och dina söner vandra icke på dina vägar. Så sätt nu en konung över oss till att döma oss, såsom alla andra folk hava." Men det misshagade Samuel, detta att de sade så: "Giv oss en konung, för att han må döma oss." Och Samuel bad till Herren. Då sade Herren till Samuel: "Lyssna till folkets ord, och gör allt vad de begära av dig; ty det är icke dig de hava förkastat, nej, mig hava de förkastat, i det de icke vilja, att jag skall vara konung över dem. Såsom de alltid hava gjort, från den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag, i det att de hava övergivit mig och tjänat andra gudar, så göra de nu ock mot dig. Så lyssna nu till deras ord. Dock må du högtidligt varna dem och förkunna för dem den konungs rätt, som kommer att regera över dem."

Saul, the First King

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: He hath put down princes from their thrones, and hath exalted them of low degree. Luke 1: 52.

THE CHRISTIAN FAITH

What are our duties as citizens?

As citizen everyone should, in all things not contrary to the word of God or conscience, respect and obey the existing government, rendering tribute and custom honestly.

Be subject to every ordinance of man for the Lord's sake. 1 Pet. 2:13.

TEXT: 1 SAM. 10: 17—27

17. And Samuel called the people together unto Jehovah to Mizpah;

18. and he said unto the children of Israel, Thus saith Jehovah, the God of Israel, I-brought up Israel out of Egypt, and delivered you out of the hand of the Egyptians, and out of the hand of all the kingdoms that oppressed you.

19. But ye have this day rejected your God, who himself saveth you out of all your calamities and your distresses; and ye have said unto him, Nay, but set a king over us. Now therefore present yourselves before Jehovah by your tribes, and by your thousands.

20. So Samuel brought all the tribes of Israel near, and the tribe of Benjamin was taken.

21. And he brought the tribe of Benjamin near by their families; and the family of the Matrites was taken; and Saul the son of Kish was taken; but when they sought him, he could not be found

22. Therefore they asked of Jehovah further, Is there yet a man

to come hither? And Jehovah answered, Behold, he hath hid himself among the baggage.

23. And they ran and fetched him thence; and when he stood among the people, he was higher than any of the people from his shoulders and upward.

24. And Samuel said to all the people, See ye him whom Jehovah hath chosen, that there is none like him among all the people? And all the people shouted, and said, Long live the king.

25. Then Samuel told the people the manner of the kingdom, and wrote it in a book, and laid it up before Jehovah. And Samuel sent all the people away, every man to his house.

26. And Saul also went to his house to Gibeah; and there went with him the host, whose hearts God had touched.

27. But certain worthless fellows said, How shall this man save us? And they despised him and brought him no present. But he held his peace.

Saul, den förste konungen

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Härskare har han störtat från deras tro-
ner, och ringa män har han upphöjt. Luk. 1:52.

TROSLÄRAN

Vilka äro våra plikter såsom medborgare?

Såsom medborgare bör var och en i allt, som icke strider
mot Guds ord och samvetet, vörda och lyda den överhet som är
samt ärligt betala tull och skatt.

Varen underdåniga all mänsklig ordning för Herrens skull.
1 Petr. 2:13.

TEXT: 1 SAM. 10: 17—27

17. Därefter kallade Samuel folket tillsammans till Herren i Mispä.

18. Och han sade till Israels barn: "Så säger Herren, Israels Gud: Jag har fört Israel upp ur Egypten, och jag räddade eder icke allenast undan Egypten, utan ock undan alla andra konungadömen, som förtryckte eder.

19. Men nu haven I förkastat eder Gud, som själv frälste eder ur alla edra olyckor och trångmål, och haven sagt till honom: 'Sätt en konung över oss.' Så träden nu fram inför Herren efter edra stammar och edra ätter."

20. Därpå lät Samuel alla Israels stammar gå fram; då träffades Benjamins stam av lotten.

21. När han sedan lät Benjamins stam gå fram efter dess släkter, träffades Matris släkt av lotten; därpå träffades Saul, Kis' son, av lotten, men när de då sökte efter honom, stod han icke att finna.

22. Då frågade de Herren ännu en gång: "Har någon mer kom-

mit hit?" Herren svarade: "Han har gömt sig bland trossen."

23. Då skyndade de dit och hämtade honom därifrån, och när han nu trädde fram bland folket, var han huvudet högre än allt folket.

24. Och Samuel sade till allt folket: "Här sen I nu den, som Herren har utvalt; ingen är honom lik bland allt folket." Då jublade allt folket och ropade: "Leve konungen!"

25. Och Samuel kungjorde för folket konungadömet rätt och tecknade upp den i en bok och lade ned den inför Herren. Sedan lät Samuel allt folket gå hem, var och en till sitt.

26. Också Saul gick hem till Gibea; och honom följde en härskara av män, vilkas hjärtan Gud hade rört.

27. Men några onda män sade: "Vad hjälp skulle denne kunna giva oss?" Och de föraktade honom och buro icke fram skänker till honom. Men han låtsade, som om han icke märkte det,

LESSON 40

THE HISTORICAL CONTEXT

Saul's warfare against the Philistines. At the time that Saul was chosen king, the people were sorely oppressed by the Philistines. The Philistines had forbidden them to have any smith in the whole land, lest the Israelites make themselves swords or spears to use against them. Therefore an Israelite always had to go down to the Philistines to get his scythe or his ploughshare, or his axe or his mattock sharpened, when there was something wrong with the edges of the scythes or the ploughshares or the axes, or with the prongs of the forks, or with the goads. On this account, when Saul began to make war upon the Philistines, none of his people had swords or spears. Only Saul himself and his son Jonathan had such weapons. The Philistines, however, were well equipped. They came against Israel with thirty thousand chariots, six thousand horsemen, and footsoldiers like the sand on the seashore in number. They came up and encamped in Michmash, east of Bethaven. When the men of Israel saw in what straits they were and how distressed the people were, then the people hid themselves in caves, in thickets, in rocks, in coverts, and in pits. Some of the Hebrews went over the Jordan to the land of Gad and Gilead. But Jehovah was on Saul's side, and the Philistines were defeated and had to flee.

Saul's war with the Amalekites. Saul had even greater success than against the Philistines in his war with the Amalekites. These dwelt south of the land of the tribe of Judah and were a continual torment to the people of this region. But Saul on this occasion spared the king of the Amalekites, Agag, and the best of the sheep, the cattle, the lambs, and all that was of value. In this Saul disobeyed God, who through Samuel had commanded that the Amalekites and all they had should be destroyed utterly. At Jehovah's bidding Samuel now went to Saul to reproach him for his disobedience.

Saul is rejected. When Samuel came to Saul, Saul said to him, "Blessed be thou of Jehovah. I have performed the commandment of Jehovah." Samuel said, "What meaneth then this bleating of the sheep in mine ears, and the lowing of the oxen which I hear?" And Saul said, "They have brought them from the Amalekites; for the people spared the best of the sheep and of the oxen, to sacrifice unto Jehovah, thy God; and the rest we have utterly destroyed." Samuel said, "Hath Jehovah as great delight in burnt-offerings and sacrifices, as in obeying the voice of Jehovah? Behold, to obey is better than sacrifice, and to hearken than the fat of rams. For rebellion is as the sin of witchcraft, and stubbornness is as idolatry and teraphim. Because thou hast rejected the word of Jehovah, he hath also rejected thee from being king."

LÄXAN 40

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Sauls strid mot filistéerna. Vid den tid då Saul blev vald till konung, var folket i stort betryck under filistéerna. För att israeliterna ej skulle kunna låta sig göra svärd eller spjut att använda emot filistéerna, hade dessa senare förbjudit någon smed att finnas i landet. Och så måste en israelit alltid begiva sig ned till filistéerna, om han ville låta vässa sin lie eller sin plogbill eller sin yxa eller sin skära, när det hade blivit något fel med eggen på skärorna eller plogbillarna eller med gafflarna eller yxorna, eller när oxpikarnas uddar behövde rätas. Härav kom det sig, att när Saul begynte att strida mot filistéerna hade ingen av hans folk ett svärd eller ett spjut. Allenast Saul själv och hans son Jonatan hade sådana. Filistéerna där- emot voro väl rustade. De kommo mot Israel med trettio tusen vagnar och sex tusen ryttare och fotfolk så talrikt som sanden på havets strand; och de drogo upp och lägrade sig vid Mikmas, öster om Bet-Aven. Då nu israeliterna sågo sig vara i nöd, i det att folket svårt ansattes, gömde sig folket i grottor, i skogssnår och bland klippor, i fasta valv och i gropar. Och somliga av hebréerna gingo över Jordan in i Gad och Gileads land. Men Herren var på Sauls sida, och filistéerna ledo nederlag och måste fly.

Sauls strid mot amalekiterna. Ännu större framgång än mot filistéerna hade Saul i striden mot amalekiterna. Dessa bodde söder om Juda stamland och var ett riktigt nlagoris för befolkningen inom detta område. Men Saul skonade vid detta tillfälle amalekiternas konung, Agag, så ock det bästa av får och fäkreatur jämte lammen, korteligen allt som var av värde. Detta var en olydnad emot Herren, vilken genom Samuel hade biudit Saul att giva amalekiterna till spillo med allt vad de hade. På Herrens befallning gick nu Samuel till Saul för att förhålla honom denna hans olydnad.

Saul förkastas. När nu Samuel kom till Saul, sade Saul till honom: "Välsignad vare du av Herren. Jag har nu fullgiort Herrens befallning." Men Samuel sade: "Vad är det då för ett läte av får, som ljuder i mina öron, och vad är det för ett läte av fäkreatur, som jag hör?" Saul svarade: "Från amalekiterna hava de fört dem med sig, ty folket skonade det bästa av fåren och fäkreaturen för att offra det åt Herren, din Gud; men det övriga hava vi givit till spillo." Då sade Samuel: "Menar du, att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill, att man hör Herrens röst? Nej, lydnad är bättre än offer, och hörsamhet bättre än det feta av vädurar. Ty gensträvhhet är trolldomssynd, och motspänstighet är avgudereri och husgudsdyrkan. Eftersom du har förkastat Herrens ord, har han ock förkastat dig, och du skall icke längre vara konung."

The Shepherd Boy Made King

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: Man looketh on the outward appearance, but Jehovah looketh on the heart. 1 Sam. 16:7.

THE CHRISTIAN FAITH

What are the duties of government?

Government, which is ordained of God to administer law and justice for the good of the people, should use its authority to suppress evil and promote the good in the community.

There is no power but of God; and the powers that be are ordained of God. Rom. 13:1.

TEXT: 1 SAM. 16: 1—13

1. And Jehovah said unto Samuel, How long wilt thou mourn for Saul, seeing I have rejected him from being king over Israel? fill thy horn with oil, and go: I will send thee to Jesse the Bethlehemite; for I have provided me a king among his sons.

2. And Samuel said, How can I go? If Saul hear it, he will kill me. And Jehovah said, Take a heifer with thee, and say, I am come to sacrifice to Jehovah.

3. And call Jesse to the sacrifice, and I will show thee what thou shalt do; and thou shalt anoint unto me him whom I name unto thee.

4. And Samuel did that which Jehovah spake, and came to Bethlehem. And the elders of the city came to meet him trembling, and said, Comest thou peaceably?

5. And he said, Peaceably; I am come to sacrifice unto Jehovah: sanctify yourselves, and come with me to the sacrifice. And he sanctified Jesse and his sons, and called them to the sacrifice.

6. And it came to pass, when they were come, that he looked on

Eliab, and said, Surely Jehovah's anointed is before him.

7. But Jehovah said unto Samuel, Look not on his countenance or on the height of his stature; because I have rejected him: for Jehovah seeth not as man seeth; for man looketh on the outward appearance, but Jehovah looketh on the heart.

8. Then Jesse called Abinadab, and made him pass before Samuel. And he said, Neither hath Jehovah chosen this.

9. Then Jesse made Shammah to pass by. And he said, Neither hath Jehovah chosen this.

10. And Jesse made seven of his sons to pass before Samuel. And Samuel said unto Jesse, Jehovah hath not chosen these.

11. And Samuel said unto Jesse, Are here all thy children? And he said, There remaineth yet the youngest, and, behold, he is keeping the sheep. And Samuel said unto Jesse, Send and fetch him; for we will not sit down till he come hither.

Herdegossen som blev konung

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: En människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat. 1 Sam. 16:7.

TROSLÄRAN

Vilka äro överhetens plikter?

Överheten, som är av Gud förordnad till att vaka över lag och rätt till folkets bästa, bör använda sin myndighet till att förhindra det onda och befrämja det goda i samhället.

Ty ingen överhet finnes, som icke är av Gud; all överhet, som finnes, är förordnad av Gud. Rom. 13:1.

TEXT: 1 SAM. 16: 1—13

1. Och Herren sade till Samuel: "Huru länge tänker du sörja över Saul? Jag har ju förkastat honom, ty jag vill icke längre, att han skall vara konung över Israel. Fyll ditt horn med olja och gå åstad, jag vill sända dig till bethemiten Isai, ty en av hans söner har jag utsett åt mig till konung.

2. Men Samuel sade: "Huru skall jag kunna gå dit? Om Saul får höra det, så dräper han mig." Herren svarade: "Tag en kviga med dig och säg: 'Jag har kommit för att offra åt Herren.'

3. Sedan skall du inbjuda Isai till offret, och jag skall då själv låta dig veta, vad du bör göra, och du skall smörja åt mig den jag säger dig."

4. Samuel gjorde, vad Herren hade sagt, och kom så till Bethlehem. Men när de äldste i staden fingo se honom, blevo de förskräckta och frågade: "Allt står väl rätt till?"

5. Han svarade: "Ja, jag har kommit för att offra åt Herren. Helgen eder och kommen med mig till offret." Och han helgade Isai och hans söner och inbjöd dem till offret.

6. När de nu kommo dit och han fick se Eliab, tänkte han: "Förvisso står Herrens smorde här inför honom."

7. Men Herren sade till Samuel: "Skåda icke på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom en människa ser; en människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat."

8. Då kallade Isai på Abinadab och lät honom gå fram för Samuel. Men han sade: "Icke heller denne har Herren utvalt."

9. Då lät Isai Samma gå fram. Men han sade: "Icke heller denne har Herren utvalt."

10. På detta sätt lät Isai sju av sina söner gå fram för Samuel; men Samuel sade till Isai: "Herren har icke utvalt någon av dessa."

11. Och Samuel frågade Isai: "Är detta alla ynglingarna?" Han svarade: "Ännu återstår den yngste, men han går nu i vall med fåren." Då sade Samuel till Isai: "Sänd åstad och hämta hit honom, ty vi skola icke sätta oss till bords, förrän han kommer hit."

12. And he sent, and brought him in. Now he was ruddy, and withal of a beautiful countenance, and goodly to look upon. And Jehovah said, Arise, anoint him; for this is he.

13. Then Samuel took the horn of oil, and anointed him in the midst of his brethren: and the Spirit of Jehovah came mightily upon David from that day forward. So Samuel rose up, and went to Ramah.

LESSON 41

THE HISTORICAL CONTEXT

David comes to the court of Saul. Now the Spirit of Jehovah departed from Saul and an evil spirit from Jehovah troubled him. Then Saul's servants said to him, "Behold now, an evil spirit from God troubleth thee. Let our lord now command thy servants that are before thee, to seek out a man who is a skilful player on the harp: and it shall come to pass, when the evil spirit from God is upon thee, that he shall play with his hand, and thou shalt be well." So Saul said to his servants, "Provide me now a man that can play well, and bring him to me." Then answered one of the young men, "Behold, I have seen a son of Jesse, the Beth-lehemite, that is skilful in playing, and a mighty man of valor, and a man of war, and prudent in speech, and a comely person; and Jehovah is with him." Saul commanded them then to send for David. When he came and saw that the evil spirit from God was upon Saul, he took the harp and played, until Saul was refreshed and was well, and the evil spirit departed from him.

David and Goliath. The Philistines again gathered together their armies to do battle with Israel. Saul and the men of Israel marched forth and drew up in battle array opposite the Philistines. The two armies were encamped on either side of the valley of the terebinth, so that the valley lay between them. And there went out a champion from the camp of the Philistines, named Goliath, of Gath, whose height was six cubits and a span. He had a helmet of brass upon his head, and he was clad with a coat of mail; and the weight of the coat was five thousand shekels of brass. He had greaves of brass upon his legs, and a javelin of brass between his shoulders. The staff of his spear was like a weaver's beam; and his spear's head weighed six hundred shekels of iron; and his shield-bearer went before him. He stood and cried to the armies of Israel and said, "Why are ye come out to set your battle in array? am not I a Philistine, and ye servants to Saul? choose you a man for you, and let him come down to me. If he be able to fight with me, and kill me, then will we be your servants; but if I prevail against him, and kill him, then shall ye be our servants, and serve us." When Saul and all Israel heard those words of the Philistine, they were dismayed, and greatly afraid. The Philistine drew near morning and evening, and presented himself forty days.

Now it happened that David came up to the army to visit his elder brethren, who had come to the battle. As he talked with them, behold, there came up the champion, the Philistine of Gath, Goliath, out

12. Då sände han åstad och lät hämta honom; och han var ljuslätt och hade sköna ögon och ett fagert utseende. Och Herren sade: "Stå upp och smörj honom, ty denne är det."

13. Då tog Samuel sitt oljehorn och smorde honom mitt ibland hans bröder; och Herrens Ande kom över David, från den dagen och allt framgent. Sedan stod Samuel upp och gick till Rama.

LÄXAN 41

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

David kommer till Sauls hov. Men sedan Herrens Ande hade vikit ifrån Saul, kvaldes han av en ond ande från Herren. Då sade Sauls tjänare till honom: "Eftersom en ond ande från Gud kväljer dig, må du, vår herre, tillsäga dina tjänare, som stå inför dig, att de söka upp en man, som är kunnig i harpospel, på det att han må spela på harpan, när den onde anden från Gud kommer över dig; så skall det bliva bättre med dig." Då sade Saul till sina tjänare: "Sen eder för min räkning om efter en man, som är skicklig i strängaspel, och fören honom till mig." En av männen svarade då och sade: "Betlehemiten Isai har en son, som jag har funnit vara kunnig i strängaspel, en käck stridsman och en förståndig man, därtill en fager man; och Herren är med honom." Saul bjöd då att man skulle skicka efter David. När nu anden från Gud kom över Saul, tog David harpan och spelade; då kände Saul lindring, och det blev bättre med honom, och den onde anden vek ifrån honom.

David och Goljat. Filistéerna församlade åter sina härar till strid mot Israel. Saul drog då ut med Israels män och ställde upp sig till strid mot filistéerna. De båda härarna lägrade sig på var sin sida av Terebintdalen, så att de hade dalen emellan sig. Då framträdde ur filistéernas skaror en envigeskämpe vid namn Goljat från Gat; han var sex alnar och ett kvarter lång. Han hade en kopparhjälm på sitt huvud och var klädd i ett fjällpansar, och hans pansar hade en vikt av fem tusen siklar koppar. Och han hade benskenor av koppar och bar en lans av koppar på sin rygg. Skaffet på hans spjut liknade en vävbom, och spetsen på spjutet höll sex hundra siklar järn. Och hans sköldbärare gick framför honom. Han trädde nu fram och ropade till Israels här och sade till dem: "Varför dragen I ut och ställen upp eder till strid? Jag står här på filistéernas vägnar, och I ären Sauls tjänare; väljen nu ut åt eder en man, som må komma hit ned till mig. Om han förmår strida mot mig och slår ned mig, så skola vi vara eder underdåniga; men om jag bliver hans överman och slår ned honom, så skolen I vara oss underdåniga och tjäna oss." Då Saul och hela Israel hörde dessa filistéens ord, blevo de gripna av förfäran och stor fruktan. Och filistéen kom fram både bittida och sent; i fyrtio dagar kom han och ställde sig där.

Nu hände det sig, att David kom upp till hären för att hälsa på sina äldre bröder, vilka voro med i striden. Under det att han talade med dem, trädde nu envigeskämpen, han som hette Goljat, filistéen

of the ranks of the Philistines, and spoke as before; and David heard it. And all the men of Israel, when they saw the man, fled from him, and were sore afraid. But David said to Saul, "Let no man's heart fail because of him; thy servant will go and fight with this Philistine." Then Saul said to David, "Thou art not able to go against this Philistine to fight with him; for thou art but a youth, and he a man of war from his youth." But David answered that many times when he had kept his father's sheep had he slain both lion and bear that meant harm to the flock. And David said, "Jehovah that delivered me out of the paw of the lion, and out of the paw of the bear, he will deliver me out of the hand of this Philistine." And Saul said to David, "Go, and Jehovah shall be with thee." Then Saul clad David with his apparel, and he put a helmet of brass upon his head, and he clad him with a coat of mail. David girded his sword upon his apparel, and then tried to walk with all this armor, which was new to him. But then he said to Saul, "I cannot go with these; for I have never tried such things before." So David took them off. Instead he took his staff in his hand, chose from the brook five smooth stones, which he put in his shepherd's bag, and then with his sling in his hand drew near to the Philistine.

The Philistine, too, drew near to David, with the man carrying his shield going before him. When the Philistine caught sight of David, he scorned him, for he was but a youth, with a ruddy complexion and a fair countenance. The Philistine shouted to David, "Am I a dog, that thou comest to me with stones?" And he cursed David by his gods, saying, "Come to me and I will give thy flesh unto the birds of the heavens, and to the beasts of the field." Then David answered him, "Thou comest to me with a sword, and with a spear, and with a javelin; but I come to thee in the name of Jehovah of hosts, the God of the armies of Israel, whom thou hast defied. This day will Jehovah deliver thee into my hand; and I will smite thee, and take thy head from off thee; and I will give the dead bodies of the host of the Philistines this day unto the birds of the heavens, and to the wild beasts of the earth; that all the earth may know that there is a God in Israel, and that all this assembly may know that Jehovah saveth not with sword and spear; for the battle is Jehovah's, and he will give you into our hand." And it came to pass, when the Philistine drew nigh to meet David, that David hastened, and ran toward the army to meet the Philistine. And David put his hand in his bag, and took thence a stone, and casting it with his sling, smote the Philistine in the forehead, and he fell upon his face to the earth.

So David prevailed over the Philistine with a sling and with a stone, and smote the Philistine, and slew him, although there was no sword in David's hand. When the Philistines now saw that their champion was dead, they fled.

David is honored after the battle. When David returned from his victory over the Philistine, the women came out of all the cities of Israel, singing and dancing, to meet king Saul, with timbrels, with joy, and with instrumentsg of music. And the women sang one to another as they played, and said,

"Saul hath slain his thousands,
And David his ten thousands."

från Gat, fram ur filistéernas här och talade såsom förut; och David hörde det. Och alla Israels män flydde för mannen, när de fingo se honom, och fruktade storligen. Men David sade till Saul: "Må ingen låta sitt mod falla. Din tjänare vill gå åstad och strida mot denne filisté." Saul sade till David: "Icke kan du gå åstad mot denne filisté och strida mot honom; du är ju allenast en yngling, och han är en stridsman allt ifrån ungdomen." Men David svarade, att han många gånger, när han gått vall med sin faders får, hade dödat såväl lejon som björn, vilka sökt fördärva hjorden: "Herren, som räddade mig undan lejon och björn, han skall ock rädda mig undan denne filisté." Då sade Saul till David: "Gå då åstad; Herren skall vara med dig." Och Saul klädde på David sina egna kläder och satte en kopparhjälm på hans huvud och klädde på honom ett pansar. Och David omgjordade sig med hans svärd utanpå kläderna och pröfvade på att gå därmed, ty han hade aldrig försökt något sådant. Och David sade till Saul: "Jag kan icke gå så klädd, ty jag har aldrig försökt sådant." Därpå lade David det av sig. Och han tog sin stav i handen och valde ut åt sig fem släta stenar ur bäcken och lade dem i sin herdeväska och i barmen, och tog sin slunga i handen; därefter gick han fram mot filistéen.

Och filistéen gick framåt och kom David allt närmare, och hans sköldbärare gick framför honom. Då nu filistéen såg upp och fick se David, föraktade han honom; ty denne var ännu en yngling, ljuslätt och skön. Och filistéen sade till David: "Menar du, att jag är en hund, eftersom du kommer emot mig med käppar?" Och filistéen förbannade David, i det han svor vid sina gudar. Sedan sade filistéen till David: "Kom hit till mig, så skall jag giva ditt kött åt himmelens fåglar och åt markens djur." David svarade filistéen: "Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, men jag kommer mot dig i Herren Sebaots namn, hans som är Israels härs Gud, den härs som du har smädat. Herren skall denna dag överlämna dig i min hand, så att jag skall slå ned dig. Och hela denna hop skall förnimma, att det icke är genom svärd och spjut som Herren giver seger; ty striden är Herrens, och han skall giva eder i vår hand." När då filistéen gjorde sig redo och gick framåt och närmade sig David, sprang David med hast fram mot hären, filistéen till mötes. Och David stack sin hand i väskan och tog därur en sten och slungade och träffade filistéen i pannan; och stenen trängde in i pannan, så att han föll omkull med ansiktet mot jorden.

Så övervann David filistéen med slunga och sten och slog filistéen till döds, utan att David därvid hade något svärd i sin hand. När filistéerna nu sågo, att deras kämpe var död, flydde de.

David hyllas efter striden. Och när de kommo hem, då David vände tillbaka, efter att hava slagit ned filistéen, gingo kvinnorna ut från alla Israels städer, under sång och dans, för att möta konung Saul, med jubel, med pukor och trianglar. Och kvinnorna sjöngo med fröjd sålunda: "Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen."

David loses favor with Saul. Saul was very angry, for this song displeased him; and he said, "They have ascribed unto David ten thousands, and to me they have ascribed but thousands: and what can he have more but the kingdom? And Saul looked with disfavor on David from that day and forward. It came to pass on the morrow, that an evil spirit from God came mightily upon Saul, and he prophesied in the midst of the house; and David played on the harp, as he had done every day. And Saul had his spear in his hand, and he cast it, thinking, "I will pin David to the wall." But David avoided him twice. Then Saul was afraid of David, because Jehovah was with him, and was departed from Saul. But all Israel and Judah loved David.

David has to flee from Saul. Since Saul time and again sought to slay him, David had to flee to save his life. Saul's son, Jonathan, who had come to love David deeply, spoke well for his friend to his father. But nothing helped. David therefore did not come to the king's house to attend the feast of the new moon. Instead he went out into the country and hid himself. Jonathan promised that he would tell David what Saul said when he found David's place at the table empty. They agreed that David should hide near a certain place. Hither Jonathan promised to come and shoot off three arrows as if at a mark. Then his servant was to go and find the arrows. If Jonathan then called to him, "Behold, the arrows are nearer this way," there would be no danger for David to return to the king's house. But if Jonathan called, "Behold, the arrows are farther away, it would mean that David must flee.

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT

John 15:13.

Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.

TÄNKESPRÅK

Joh. 15: 13.

Ingen har större kärlek, än att han giver sitt liv för sina vänner.

THE CHRISTIAN FAITH

How may the right relation to our neighbor be briefly stated?

The right relation to our neighbor may be briefly stated thus: Thou shalt love thy neighbor as thyself. Mt. 22:39.

The whole law is fulfilled in one word, even in this: Thou shalt love thy neighbor as thyself. Gal. 5:14.

TROSLÄRAN

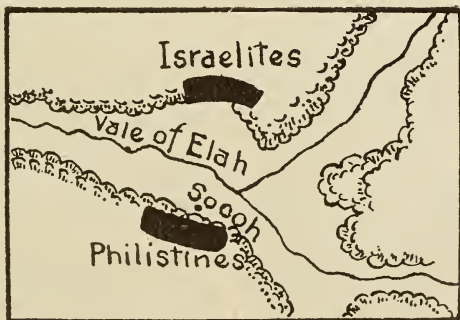
Huru sammanfattas det rätta förhållandet till nästan?

Det rätta förhållandet till nästan sammanfattas i budet: "Du skall älska din nästa såsom dig själv."

Ty hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta: "Du skall älska din nästa såsom dig själv". Gal. 5: 14.

David i onåd för Saul. Då blev Saul mycket vred, ty det talet missagade honom, och han sade: "Åt David hava de givit tio tusen, och åt mig hava de givit tusen; nu fattas honom allenast konungadömet." Och Saul såg med ont öga på David från den dagen och allt framgent. Dagen därefter kom en ond ande från Gud över Saul, så att han rasade i sitt hus; men David spelade på harpan, såsom han dagligen plägade. Och Saul hade sitt spjut i handen. Och Saul svängde spjutet och tänkte: "Jag skall spetsa David fast vid väggen." Men David böjde sig undan för honom, två gånger. Och Saul fruktade för David, eftersom Herren var med honom, sedan han hade vikit ifrån Saul. Men hela Israel och Juda hade David kär.

David måste fly från Saul. Som Saul den ena gången efter den andra sökte bringa David om livet, måste David fly för att rädda sitt liv. Sauls son Jonatan, som hade fattat en innerlig kärlek till den ädle David, talade till Davids bästa med sin fader. Men intet hjälpte. David infann sig därför icke vid hovet vid den fäst, som firades i samband med nymånadens inträdande. Han gick i stället ut på landet och gömde sig. Jonatan lovade David, att tala om, vad Saul skulle säga, när Davids plats stod tom vid festbordet. De gjorde upp om att David skulle dölja sig i närheten av en bestämd plats. Till denna lovade nu Jonatan att gå och där skulle han avskjuta tre pilar såsom till måls. Sedan skulle hans tjänare gå och söka upp pilarna. Om Jonatan då ropade till honom: "Se pilarna ligga närmare hitåt", var det ingen fara för David att komma åter till hovet. Ropade däremot Jonatan: "Se, pilarna ligga längre bort", betydde det, att David måste fly sin väg.

THE SCENE OF DAVID'S VICTORY OVER GOLIATH

(Platsen där David besegrade Goljat)

David and Jonathan

TEXT: 1 SAM. 20: 27—42

27. And it came to pass on the morrow after the new moon, which was the second day, that David's place was empty: and Saul said unto Jonathan his son, Wherefore cometh not the son of Jesse to meat, neither yesterday, nor to-day?

28. And Jonathan answered Saul, David earnestly asked leave of me to go to Bethlehem:

29. And he said, Let me go, I pray thee; for our family hath a sacrifice in the city; and my brother, he hath commanded me to be there: and now, if I have found favor in thine eyes, let me get away, I pray thee, and see my brethren. Therefore he is not come unto the king's table.

30. Then Saul's anger was kindled against Jonathan, and he said unto him, Thou son of a perverse rebellious woman, do not I know that thou hast chosen the son of Jesse to thine own shame, and unto the shame of thy mother's nakedness?

31. For as long as the son of Jesse liveth upon the ground, thou shalt not be established, nor thy kingdom. Wherefore now send and fetch him unto me, for he shall surely die.

32. And Jonathan answered Saul his father, and said unto him, Wherefore should he be put to death? what hath he done?

33. And Saul cast his spear at him to smite him; whereby Jonathan knew that it was determined of his father to put David to death.

34. So Jonathan arose from the table in fierce anger, and did eat no food the second day of the

month; for he was grieved for David, because his father had done him shame.

35. And it came to pass in the morning, that Jonathan went out into the field at the time appointed with David, and a little lad with him.

36. And he said unto his lad, Run, find now the arrows which I shoot. And as the lad ran, he shot an arrow beyond him.

37. And when the lad was come to the place of the arrow which Jonathan had shot, Jonathan cried after the lad, and said, Is not the arrow beyond thee?

38. And Jonathan cried after the lad, Make speed, haste, stay not. And Jonathan's lad gathered up the arrows, and came to his master.

39. But the lad knew not anything: only Jonathan and David knew the matter.

40. And Jonathan gave his weapons unto his lad, and said unto him, Go, carry them to the city.

41. And as soon as the lad was gone, David arose out of a place toward the South, and fell on his face to the ground, and bowed himself three times: and they kissed one another, and wept one with another, until David exceeded.

42. And Jonathan said to David, Go in peace, forasmuch as we have sworn both of us in the name of Jehovah, saying, Jehovah shall be between me and thee, and between my seed and thy seed, for ever. And he arose and departed: and Jonathan went into the city.

David och Jonatan

TEXT: 1 SAM. 20: 27—42

27. Men när Davids plats stod tom också dagen efter nymånadsdagen, dagen därefter, sade Saul till sin son Jonatan: "Varför har Isais son varken i går eller i dag kommit till måltiden?"

28. Jonatan svarade Saul: "David utbad sig tillstånd av mig att få gå till Bet-Lehem;

29. han sade: 'Låt mig gå, ty vi fira en släktofferfest i staden, och min broder har själv bjudit mig att komma; om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig nu slippa härifrån för att besöka mina bröder.' Därför har han icke kommit till konungens bord."

30. Då upptändes Sauls vrede mot Jonatan, och han sade till honom: "Du son till en otuktig kvinna! Visste jag då icke, att du hade funnit behag i Isais son, till skam för dig själv och till skam för din moders blygd!

31. Ty så länge Isais son lever på jorden, är varken du eller din konungamakt säker. Sänd därför nu åstad och låt hämta honom hit till mig, ty han är dödens barn."

32. Jonatan svarade sin fader Saul och sade till honom: "Varför skall han dödas? Vad har han gjort?"

33. Då svängde Saul spjutet mot honom för att genomborra honom; och nu märkte Jonatan, att hans fader beslutat att döda David.

34. Och Jonatan stod upp från bordet i vredesmod och åt intet på den andra nymånadsdagen, ty han var bedrövd för Davids

skull, därför att hans fader hade gjort sådan orätt mot denne.

35. Följande morgon gick Jonatan ut på marken, vid den tid han hade utsatt för David; och han hade en liten gosse med sig.

36. Och han sade till gossen: "Spring och sök reda på pilarna, som jag skjuter av." Medan nu gossen sprang, sköt han pilen över honom.

37. Och när gossen kom till det ställe, dit Jonatan hade avskjutit pilen, ropade Jonatan efter gossen och sade: "Pilen ligger ju framför dig, längre bort."

38. Och Jonatan ropade ytterligare efter gossen: "Fort, skynda dig, stanna icke!" Och gossen, som Jonatan hade med sig, tog upp pilen och kom till sin herre.

39. Men gossen visste icke, varom fråga var; allenast Jonatan och David visste det.

40. Och Jonatan lämnade sina vapen åt gossen, som han hade med sig, och sade till honom: "Gå och bär dem in i staden."

41. Men sedan gossen hade gått, reste David sig upp på södra sidan; och han föll ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig tre gånger; och de kysste varandra och gräto med varandra, och David grät överljudt.

42. Och Jonatan sade till David: "Gå i frid. Blive det såsom vi båda svuro vid Herrens namn, när vi sade: 'Herren vare vittne mellan mig och dig, mellan mina efterkommande och dina, till evig tid.'"

LESSON 42

THE HISTORICAL CONTEXT

David and Saul in the cave. For a time David hid himself in the wilderness of Engedi. When Saul heard of this, he went to seek him with three thousand men. David and his men were in one of the caves of the wilderness and Saul happened to enter it. But he was not aware of the presence of David and his men, because they were further within the cave. David's men urged him to take his chance and slay Saul. David, however, would not do this, but crept near Saul and stealthily cut a piece from his robe. When Saul rose up and went out of the cave, David also arose and followed him, and cried after him, "My lord, the king." And when Saul looked behind him, David bowed with his face to the earth, and did obeisance. And David said to Saul, "Wherefore hearkenest thou to men's words, saying, Behold, David seeketh thy hurt? Behold, my father, the skirt of thy robe in my hand; for since I cut off the skirt of thy robe, and killed thee not, know thou and see that there is neither evil nor transgression in my hand, and I have not sinned against thee, though thou huntest after my life to take it." Then Saul wept. And he said to David, "Thou art more righteous than I; for thou hast rendered unto me good, whereas I have rendered unto thee evil. And thou hast declared this day how that thou hast dealt well with me, forasmuch as when Jehovah had delivered me up into thy hand, thou killedst me not." After that Saul returned to his home.

David spares Saul's life a second time. Some time later Saul learned that David was hiding in the wilderness of Ziph. Then Saul arose and went with three thousand men to seek after David. When David knew that Saul had followed him into the wilderness, he went by night down to Saul's camp and there beheld Saul sleeping with his spear stuck in the ground at his head. Saul's captain, Abner, and the people lay round about him. David's companion wanted his permission to seize the spear and slay Saul, but David answered, "Jehovah forbid that I should put forth my hand against Jehovah's anointed; but now take, I pray thee, the spear that is at his head, and the cruse of water, and let us go." So David took the spear and the cruse of water from Saul's head; and they got away and no man saw it, nor knew it, neither did any awake; for they were all asleep, because a deep sleep from Jehovah was fallen upon them.

Then David went over to the other side, and stood on the top of the mountain afar off, a great space being between them, and David called to Abner and said, "Wherefore hast thou not kept watch over thy lord the king? for there came one of the people in to destroy the king thy lord. Ye are worthy to die, because ye have not kept watch over your lord, Jehovah's anointed. And now see

LÄXAN 42

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

David och Saul i grottan. En tid höll sig David gömd i En-Gedis öken. När Saul fick reda på detta, begav han sig dit med tre tusen män för att söka efter honom. I en av grottorna i denna öken befann sig David och hans män, då Saul trädde in i densamma. Saul lade dock icke märke till David och hans män, enär dessa voro längst inne i grottan. Av sina män uppmanades David att passa tillfället och dräpa Saul. Något sådant ville dock icke David vara med om, men han stod upp och skar oförmärkt av en flik på Sauls mantel. Men när Saul hade stått upp och gått ut ur grottan och fortsatt sin färd, då stod ock David upp och gick ut ur grottan och ropade efter Saul: "Min herre konung!" När då Saul såg sig tillbaka, böjde David sig ned, med ansiktet mot jorden, och bugade sig. Och David sade till Saul: "Varför hör du på sådana människors ord, som säga, att David söker din ofärd? Se själv, min fader, ja, se här fliken av din mantel i min hand. Ty därav att jag skar av fliken på din mantel men icke dräpte dig, må du märka och se, att jag icke har velat göra något ont eller begå någon förbrytelse, och att jag icke har försyndat mig mot dig, fastän du traktar efter att taga mitt liv." Och Saul brast ut i gråt. Och han sade till David: "Du är rättfärdigare än jag, ty du har bevisat mig gott, under det jag har bevisat dig ont. Du har i dag låtit mig se din godhet mot mig, därigenom att du icke har dräpt mig, fastän Herren hade överlämnat mig i din hand." Därefter drog Saul hem till sitt.

David skonar för andra gången Sauls liv. En tid senare fick Saul veta, att David höll sig dold i öknen Sif. Då bröt Saul upp och drog dit ned med tre tusen män för att söka efter David. När David förnam, att Saul hade kommit efter honom in i öknen, begav han sig om natten ned till Sauls läger och fick se Saul ligga och sova med spjutet nedstött i jorden invid huvudgården. Sauls härhövitsman Abner och folket låg runt omkring honom. Davids följeslagare ville få Davids tillåtelse att taga spjutet och dräpa Saul, men David svarade: "Herren låte det vara fjärran ifrån mig, att jag skulle uträcka min hand mot Herrens smorde. Tag nu likväl spjutet, som står vid hans huvudgård, och vattenkruset; och låt oss sedan gå vår väg." Och David tog spjutet och vattenkruset från Sauls huvudgård, och sedan gingo de sin väg. Men ingen såg eller märkte det eller ens vaknade, utan allsammans sovo; ty Herren hade låtit en tung sömn falla över dem.

Sedan, när David hade kommit över på andra sidan, ställde han sig på toppen av berget, långt ifrån, så att avståndet var stort mellan dem. Och David ropade till Abner och sade: "Varför har du då icke vakat över din herre konungen? En av folket har ju kommit in för att förgöra konungen, din herre. I haden förtjänat att dö, därför att I icke haven vakat över eder herre, Herrens smorde. Se nu efter, var äro konungens spjut och vattenkruset, som stodo vid hans huvudgård?" Då kände Saul igen Davids röst och sade: "Det är ju din röst, min son David." David svarade: "Ja, min herre konung." Och han sade ytterligare: "Varför jagar min herre så efter sin tjänare? Vad har jag då gjort, och vad för ont är i min hand?" Då sade Saul: "Jag har syndat. Kom tillbaka, min son David; ty jag vill icke mer göra dig

where the king's spear is, and the cruse of water that was at his head." And Saul knew David's voice, and said, "Is this thy voice, my son David?" And David said, "It is my voice, my lord, O King." And he said. "Wherefore doth my lord pursue after his servant? for what have I done? or what evil is in my hand?" Then said Saul, "I have sinned: return, my son David; for I will no more do thee harm, because my life was precious in thine eyes this day: behold, I have played the fool, and have erred exceedingly. Blessed be thou, my son David: thou shalt both do mightily, and shalt surely prevail." So David went his way, and Saul returned to his home.

The death of Saul and his sons. Now the Philistines fought against Israel: and the men of Israel fled from before the Philistines, and fell down slain in mount Gilboa. And the Philistines followed hard upon Saul and upon his sons; and they slew Jonathan, and Abinadab, and Malchishua, the sons of Saul. And the battle went sore against Saul, and the archers overtook him; and he was greatly distressed by reason of the archers. Then said Saul to his armorbearer, "Draw thy sword, and thrust me through therewith, lest these uncircumcised come and thrust me through, and abuse me." But his armorbearer would not; for he was sore afraid. Therefore Saul took his sword, and fell upon it.

David's dirge over Saul and Jonathan. When this was told to David, he rent his clothes, and all the men that were with him did likewise; and they mourned, and wept, and fasted until even, for Saul, and for Jonathan his son and for the people of Jehovah, and for the house of Israel; because they were fallen by the sword. And David sang the following dirge over Saul and his son Jonathan:

"Thy glory, O Israel, is slain upon thy high places!
How are the mighty fallen!

Saul and Jonathan were lovely and pleasant in their lives,
And in their death they were not divided:
They were swifter than eagles,
They were stronger than lions.

Ye daughters of Israel, weep over Saul,
Who clothed you in scarlet delicately,
Who put ornaments of gold upon your apparel.

How are the mighty fallen in the midst of the battle!
Jonathan is slain upon thy high places.

I am distressed for thee, my brother Jonathan:
Very pleasant hast thou been unto me:
Thy love to me was wonderful,
Passing the love of women."

David anointed king over the house of Judah. After the death of Saul David dwelt in Hebron. Thither came one day the men of Judah and anointed David king over the house of Judah.

något ont, eftersom mitt liv i dag har varit dyrt aktat i dina ögon. Se, jag har handlat i mycket stor dårskap och förvillelse. Välsignad vare du, min son David! Vad du företager dig, det skall du ock förmå utföra." Därefter gick David sin väg, och Saul vände tillbaka hem igen.

Saul och hans söners död. Och filistéerna stridde mot Israel; och Israels män flydde för filistéerna och föllo slagna på berget Gilboa. Och filistéerna ansatte ivrigt Saul och hans söner. Och filiséerna dödade Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner. När då Saul själv blev häftigt anfallen och bågskyttarna kommo över honom, greps han av stor förskräckelse för skyttarna. Och Saul sade till sin vapendragare: "Drag ut ditt svärd och genomborra mig därmed, så att icke dessa oomskurna komma och genomborra mig och hantera mig skändligt." Men hans vapendragare ville det icke, ty han fruktade storligen. Då tog Saul själv svärdet och störtade sig därpå.

Davids klagosång över Saul och Jonatan. När detta blev berättat för David, fattade han i sina kläder och rev sönder dem; så gjorde ock alla de män, som voro där med honom. Och de höllo dödsklagan och gräto och fastade ända till aftonen för Sauls och hans son Jonatans skull och för Herrens folks och för Israels hus' skull, därför att de hade fallit för svärd. Och David sjöng följande klagosång över Saul och hans son Jonatan:

Din härlighet, Israel,
 ligger slagen på dina höjder.
 Huru hava icke hjältarna fallit.
 Saul och Jonatan,
 så kära och ljuvliga
 för varandra i livet,
 de blevo ej heller
 skilda i döden,
 de två, som voro snabbare än örnar,
 starka mer än lejon.
 Israels döttrar,
 gråten över Saul,
 över honom som klädde eder
 i scharlakan och praktskrud
 och prydde edra kläder
 med gyllene smycken.
 Huru hava icke hjältarna
 fallit i striden!
 Jonatan ligger slagen
 på dina höjder.
 Jag sörjer över dig,
 du min broder Jonatan;
 mycket ljuvlig var du mig.
 Dyrbar var mig din kärlek,
 mer än kvinnokärlek.

David smörjes till konung över Juda hus. Efter Sauls död bosatte sig David i Hebron. Dit kommo en dag Juda män och smorde David till konung över Juda hus.

The King in the City of David

MINNESARBETE

GOLDEN TEXT

Prov. 4:18.

But the path of the righteous is
as the dawning light,
That shineth more and more unto
the perfect day.

TÄNKESPRÅK

Ords. 4: 18.

De rättfärdigas stig är lik gry-
ningens ljus,
som växer i klarhet, till dess da-
gen når sin höjd.

THE CHRISTIAN FAITH

*What does the Bible teach re-
garding the kingdom of Christ?*

The Bible teaches that Christ
at the end of the present age shall
establish his kingdom upon the
earth and reign there with his
faithful in righteousness, peace,
and glory.

I Jesus have sent mine angel to
testify unto you these things for
the churches. I am the root and
the offspring of David, the bright,
the morning star. Rev. 22:16.

TROSLÄRAN

Vad lär Bibeln om Guds rike?

Bibeln lär därom, att Kristus
vid den näravrande tidsålderns
slut skall upprätta sitt rike på jor-
den och där regera med sina
trogna i rättfärdighet, frid och
härlighet.

Jag, Jesus, har sänt min ängel
för att i församlingarna vittna om
detta för eder. Jag är telnings-
från Davids rot och kommen av
hans slakt, jag är den klara mor-
gonstjärnan. Upp. 22:16.

TEXT; 2 SAM. 5: 1—7

1. Then came all the tribes of
Israel to David unto Hebron, and
spake, saying, Behold, we are thy
bone and thy flesh.

2. In times past, when Saul was
king over us, it was thou that
leddest out and broughtest in
Israel: and Jehovah said to thee,
Thou shalt be shepherd of my
people Israel, and thou shalt be
prince over Israel.

3. So all the elders of Israel
came to the king to Hebron; and
king David made a covenant with
them in Hebron before Jehovah:
and they anointed David king over
Israel.

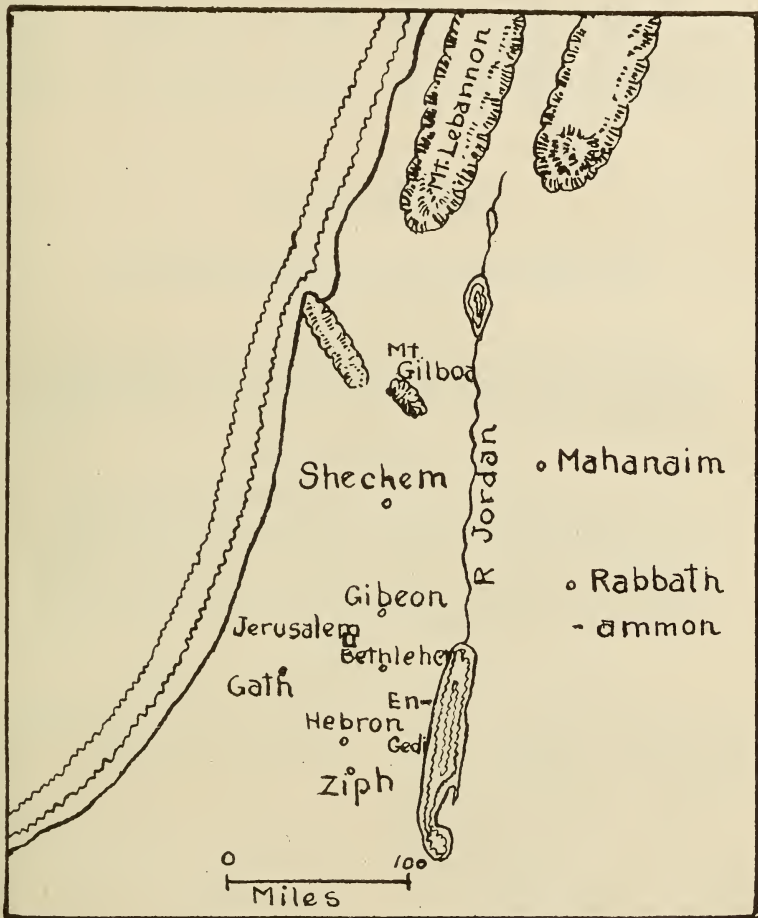
4. David was thirty years old
when he began to reign, and he
reigned forty years.

1. Sedan kommo alla Israels
stammar till David i Hebron och
sade så: "Vi äro ju ditt kött och
ben.

2. Redan för länge sedan, då
Saul ännu var konung över oss,
var det du, som var ledare och
anförare för Israel. Och till dig
har Herren sagt: Du skall vara
en herde för mitt folk Israel, ja,
du skall vara en furste över Isra-
el."

3. När så alla de äldste i Israel
kommo till konungen i Hebron,
slöt konungen David ett förbund
med dem där i Hebron, inför Her-
ren; och sedan smorde de David
till konung över Israel.

4. David var trettio år gammal,
när han blev konung, och han re-
gerade i fyrtio år.

THE HOLY LAND DURING THE TIME OF SAUL
(Det heliga landet under Sauls regeringstid)

5. In Hebron he reigned over Judah seven years and six months; and in Jerusalem he reigned thirty and three years over all Israel and Judah.

5. I Hebron regrade han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regrade han i trettio tre år över hela Israel och Juda.

6. And the king and his men went to Jerusalem against the Jebusites, the inhabitants of the land, who spake unto David, saying, Except thou take away the blind and the lame, thou shalt not

come in hither; thinking, David cannot come in hither.

7. Nevertheless David took the stronghold of Zion: the same is the city of David.

LESSON 43

The Sanctuary in the City of David

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: How amiable are thy tabernacles, O Jehovah of hosts! My soul longeth, yea, even fainteth for the courts of Jehovah; My heart and my flesh cry out unto the living God. Ps. 84:1, 2.

THE CHRISTIAN FAITH

What will be the state of Christ's kingdom in eternity?

The kingdom of Christ will pass into a state of glorious perfection and eternal bliss in the new heaven and new earth.

And the city hath no need of the sun, neither of the moon, to shine upon it: for the glory of God did lighten it, and the lamp thereof is the Lamb. Rev. 21:23.

TEXT: 1 CHR. 15: 25—28; PS. 24: 3—10

25. So David, and the elders of Israel, and the captains over thousands, went to bring up the ark of the covenant of Jehovah out of the house of Obed-edom with joy.

26. And it came to pass, when God helped the Levites that bare the ark of the covenant of Jehovah, that they sacrificed seven bullocks and seven rams.

27. And David was clothed with a robe of fine linen, and all the Levites that bare the ark, and the singers, and Chenaniah the master of the song with the singers: and David had upon him an ephod of linen.

28. Thus all Israel brought up the ark of the covenant of Jehovah with shouting, and with sound

of the cornet, and with trumpets, and with cymbals, sounding aloud with psalteries and harps.

* * * *

3. Who shall ascend into the hill of Jehovah?
And who shall stand in his holy place?

4. He that hath clean hands, and a pure heart;
Who hath not lifted up his soul unto falsehood,
And hath not sworn deceitfully.

5. He shall receive a blessing from Jehovah,
And righteousness from the God of his salvation.

6. Och konungen drog med sina män till Jerusalem, mot jebuséerna, som bodde där i landet. De sade då till David: "Hitin kommer du icke; blinda och halta

skola driva dig bort, de mena, att David icke skall komma hitin."

7. Men David intog likväl Sions berg, det är Davids stad.

LÄXAN 43

Helgedomen i Davids stad

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Huru ljuvliga äro icke dina boningar, Herre Sebaot! Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar, min själ och min kropp jubla mot levande Gud. Ps. 84:2, 3.

TROSLÄRAN

Huru skall Kristi rike gestalta sig i evigheten?

Kristi rike skall övergå i en härlig fulländning och ett evigt och saligt liv i den nya himmelen och på den nya jorden.

Och staden behöver icke sol eller måne till att lysa där, ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är Lammet. Upp. 21:23.

TEXT: 1 KRÖN. 15: 25—28; PS. 24: 3—10

25. Så gingo då David och de äldste i Israel och överhövitsmannen åstad för att hämta Herrens förbundsark upp ur Obed-Edoms hus, under jubel.

26. Och då Gud skyddade leviterna, som buro Herrens förbundsark, offrade man sju tjurar och sju vädurar.

27. Därvid var David klädd i en kåpa av fint linne; så voro ock alla leviterna, som buro arken, så ock sångarna och Kenanja, som anförde sångarna, när de buro. Och därjämte bar David en linne-efod.

28. Och hela Israel hämtade upp Herrens förbundsark under

jubel och basuners ljud; och man blåste i trumpeter och slog cymbaler och lät psaltare och harpor ljuda.

* * *

3. Vem får gå upp på Herrens berg, och vem får träda in i hans helgedom?

4. Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som icke vänder sin själ till lögn och den som icke svär falskt.

5. Han skall undfå välsignelse av Herren och rättfärdighet av sin frälsnings Gud.

<p>6. This is the generation of them
that seek after him,
That seek thy face, even Jacob.</p> <p>7. Lift up your heads, O ye
gates;
And be ye lifted up, ye everlasting
doors:
And the King of glory will
come in.</p> <p>8. Who is the King of glory?</p> | <p>Jehovah strong and mighty,
Jehovah mighty in battle.</p> <p>9. Lift up your heads, O ye
gates;
Yea, lift them up, ye everlasting
doors:
And the King of glory will
come in.</p> <p>10. Who is this King of glory?
Jehovah of hosts,
He is the King of glory.</p> |
|--|---|

LESSON 44

THE HISTORICAL CONTEXT

David's sin with Bath-sheba. At the time when the kings were accustomed to go out to battle, David sent Joab, and his servants with him, and all Israel; and they destroyed the children of Ammon, and besieged Rabbah. But David tarried at Jerusalem. And it came to pass at eventide, that David arose from his bed, and walked upon the roof of the king's house. And from the roof he saw a woman bathing; and the woman was very beautiful to look upon. And David sent and inquired about the woman. Then someone said, "Is not this Bath-sheba, the daughter of Eliam, the wife of Uriah the Hittite?" And David sent messengers, and took her; and she came to him.

Afterwards David wrote a letter to Joab. In the letter he said, "Set ye Uriah in the forefront of the hottest battle, and retire ye from him, that he may be smitten, and die." Accordingly, when Joab kept watch upon the city, he assigned Uriah to the place where he knew that valiant men were. And the men of the city went out, and fought with Joab; and there fell some of the people, even of the servants of David; and Uriah, the Hittite, died also. Then Joab sent and told David all the things concerning the battle. When the wife of Uriah heard that Uriah, her husband, was dead, she made lamentation for him. When the mourning was past, David sent and took her home to his house, and she became his wife. But the thing that David had done displeased Jehovah.

The Repentant King

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: If we confess our sins, he is faithful and righteous to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness.

6. Sådant är det släkte, som
frågar efter honom;
de som söka ditt ansikte, de äro
Jakobs barn. Sela.

7. Höjen, I portar, edra huvu-
den,
höjen eder, I eviga dörrar,
för att ärans konung må draga
därin.

8. Vem är då ärans konung?

Det är Herren, stark och väldig,
Herren, väldig i strid.

9. Höjen, I portar, edra huvu-
den,
höjen dem, I eviga dörrar,
för att ärans konung må draga
därin.

10. Vem är då denne ärans ko-
nung?

Det är Herren Sebaot;
han är ärans konung. Sela.

LÄXAN 44

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Davids äktenskapsbrott med Bat-Seba. Vid den tid då konungarna plägade draga i fält, sände David åstad Joab och med honom sina tjänare och hela Israel; och de härjade Ammons barns land och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem. Då hände sig en afton, när David hade stått upp från sitt läger och gick omkring på konungahusets tak, att han från taket fick se en kvinna, som badade; och kvinnan var mycket fager att skåda. David sände då åstad och förfrågade sig om kvinnan; och man sade: "Det är Bat-Seba, Eliams dotter, hetiten Urias hustru." Då sände David några män med uppdrag att hämta henne; och hon kom till honom.

Därefter skrev David ett brev till Joab. I brevet skrev han så: "Ställen Uria längst fram, där striden är som häftigast, och dragen eder sedan tillbaka från honom, så att han bliver slagen till döds." Under belägringen av staden skickade då Joab Uria till den plats, där han visste, att de tappreste männen funnos. Och männen i staden gjorde ett utfall och gävo sig i strid med Joab, och flera av folket, av Davids tjänare, föllo; också hetiten Uria dödades. Då sände Joab och lät berätta för David allt vad som hade hänt under striden. Då nu Urias hustru hörde, att hennes man Uria var död, höll hon dödsklagan efter sin man. Och när sorgetiden var förbi, sände David och lät hämta henne hem till sig, och hon blev hans hustru. Men vad David hade gjort misshagade Herren.

Den botfärdige konungen

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet. 1 Joh. 1:9.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the seventh commandment?

Thou shalt not commit adultery.

What should characterize the relation between husband and wife?

Husband and wife should faithfully love and respect one another, and should encourage and help each other.

TEXT: 2 SAM. 12:1—7; PS. 51: 4—11

1. And Jehovah sent Nathan unto David. And he came unto him, and said unto him, There were two men in one city; the one rich, and the other poor.

2. The rich man had exceeding many flocks and herds;

3. but the poor man had nothing, save one little ewe lamb, which he had bought and nourished up: and it grew up together with him, and with his children; it did eat of his own morsel, and drank his own cup, and lay in his bosom and was unto him as a daughter.

4. And there came a traveller unto the rich man, and he spared to take of his own flock and of his own herd, to dress for the way-faring man that was come unto him, but took the poor man's lamb, and dressed it for the man that was come to him.

5. And David's anger was greatly kindled against the man; and he said to Nathan, As Jehovah liveth, the man that hath done this is worthy to die:

6. and he shall restore the lamb fourfold, because he did this thing, and because he had no pity.

7. And Nathan said to David, Thou art the man.

4. Against thee, thee only, have I sinned,
And done that which is evil in thy sight;
That thou mayest be justified when thou speakest,
And be clear when thou judgest.

5. Behold, I was brought forth in iniquity;
And in sin did my mother conceive me.

6. Behold, thou desirest truth in the inward parts;
And in the hidden part thou wilt make me to know wisdom.

7. Purify me with hyssop, and I shall be clean:
Wash me, and I shall be whiter than snow.

8. Make me to hear joy and gladness,
That the bones which thou hast broken may rejoice.

9. Hide thy face from my sins,
And blot out all mine iniquities.

10. Create in me a clean heart, O God;
And renew a right spirit within me.

11. Cast me not away from thy presence;
And take not thy holy Spirit from me.

TROSLÄRAN

Huru lyder det sjunde budet?

Du skall icke begå äktenskapsbrott.

Huru skola äkta makar förhålla sig till varandra?

Äkta makar skola i obrottslig trohet älska och ära varandra samt bistå varandra med råd och hjälp.

TEXT: 2 SAM. 12:1—7; PS. 51: 6—13

1. Och Herren sände Natan till David. När han kom in till honom, sade han till honom: "Två män bodde i samma stad; den ene var rik och den andre fattig.

2. Den rike hade får och fäktur i stor myckenhet.

3. Men den fattige hade icke mer än ett enda litet lamm, som han hade köpt; han uppfödde det, och det växte upp hos honom och hans söner, tillsammans med dem; det åt av hans bröststycke och drack ur hans bågare och låg i hans famn och var för honom såsom en dotter.

4. Så kom en vägfarande till den rike mannen; då nådes han icke taga av sina får och fäktur för att tillreda åt den resande, som hade kommit till honom, utan han tog den fattige mannens lamm och tillredde det åt mannen, som hade kommit till honom."

5. Då upptändes Davids vrede storligen mot den mannen, och han sade till Natan: "Så sant Herren lever: dödens barn är den man, som har gjort detta.

6. Och lammet skall han ersätta fyradubbelt, därför att han gjorde sådant, och eftersom han var så obarmhärtig."

7. Men Natan sade till David: "Du är den mannen.

* * * *

6. Mot dig allena har jag syndat och gjort, vad ont är i dina ögon; på det att du må finnas rättfärdig i dina ord och rättvis i dina domar.

7. Se, i synd är jag född, och i synd har min moder avlat mig.

8. Du har ju behag till sanning i hjärtegrunden; så lär mig då vishet i mitt innersta.

9. Skära mig med isop, så att jag varder ren; två mig, så att jag bliver vitare än snö.

10. Låt mig förnimma fröjd och glädje, låt de ben, som du har krossat, få fröjda sig.

11. Vänd bort ditt ansikte från mina synder, och utplåna alla missgärningar.

12. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig ande.

13. Förkasta mig icke från ditt ansikte, och tag icke din helige Ande ifrån mig.

LESSON 45

God's Covenant With David

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: He shall be great, and shall be called the Son of the Most High: and the Lord God shall give unto him the throne of his father David. Luke 1:32.

THE CHRISTIAN FAITH

Who is the Savior?

The Savior is Jesus Christ, God's only begotten Son, who according to God's promise became man and came into the world to save sinners.

When the fulness of the time came, God sent forth his Son, born of a woman, born under the law, that he might redeem them that were under the law, that we might receive the adoption of sons. Gal. 4:4, 5.

TEXT: 2 SAM. 7: 1—16

1. And it came to pass, when the king dwelt in his house, and Jehovah had given him rest from all his enemies round about,

2. That the king said unto Nathan the prophet, See now, I dwell in a house of cedar, but the ark of God dwelleth within curtains.

3. And Nathan said to the king, Go, do all that is in thy heart; for Jehovah is with thee.

4. And it came to pass the same night, that the word of Jehovah came unto Nathan, saying,

5. Go and tell my servant David, Thus saith Jehovah, Shalt thou build me a house for me to dwell in?

6. For I have not dwelt in a house since the day that I brought up the children of Israel out of Egypt, even to this day, but have walked in a tent and in a tabernacle.

7. In all places wherein I have walked with all the children of

Israel, spake I a word with any of the tribes of Israel, whom I commanded to be shepherd of my people Israel, saying, Why have ye not built me a house of cedar?

8. Now therefore thus shalt thou say unto my servant David, Thus saith Jehovah of hosts, I took thee from the sheepcote, from following the sheep, that thou shouldest be prince over my people, over Israel;

9. And I have been with thee whithersoever thou wentest, and have cut off all thine enemies from before thee; and I will make thee a great name, like unto the name of the great ones that are in the earth.

10. And I will appoint a place for my people Israel, and will plant them, that they may dwell in their own place, and be moved no more; neither shall the children of wickedness afflict them any more, as at the first,

LÄXAN 45

Guds förbund med David

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Han skall bliva stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron. Luk. 1:32.

TROSLÄRAN

Vem är Frälsaren?

Frälsaren är Jesus Kristus, Guds enfödde son, som enligt Guds löfte blivit människa och kommit i världen att frälsa syndare.

Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt. Gal. 4:4, 5.

TEXT: 2 SAM. 7: 1—16

1. Då nu konungen satt i sitt hus, sedan Herren hade låtit honom få ro runt omkring för alla hans fiender,

2. sade han till profeten Natan: "Se, jag bor i ett hus av cederträ, under det att Guds ark bor i ett tält."

3. Natan sade till konungen: "Välän, gör allt vad du har i sinnet; ty Herren är med dig."

4. Men om natten kom Herrens ord till Natan; han sade:

5. "Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: Skulle du bygga mig ett hus att bo i?

6. Jag har ju icke bott i något hus allt ifrån den dag, då jag förde Israels barn upp ur Egypten, ända till denna dag, utan jag har flyttat omkring i ett tält, i ett tabernakel.

7. Har jag då någonsin, varhelst jag flyttade omkring med

alla Israels barn, talat och sagt så till någon enda av Israels stammar, som jag har förordnat till herde för mitt folk Israel: 'Varför haven I icke byggt mig ett hus av cederträ?'

8. Och nu skall du säga så till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Från betesmarken, där du följde fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle bli va en furste över mitt folk Israel.

9. Och jag har varit med dig på alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill göra dig ett namn, så stort som de störstes namn på jorden.

10. Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så att det får bo kvar där, utan att vidare bli oroat. Orättfärdiga människor skola icke mer förtrycka det, såsom fordom skedde,

11. And as from the day that I commanded judges to be over my people Israel; and I will cause thee to rest from all thine enemies. Moreover Jehovah telleth thee that Jehovah will make thee a house.

12. When thy days are fulfilled, and thou shalt sleep with thy fathers, I will set up thy seed after thee, that shall proceed out of thy bowels, and I will establish his kingdom.

13. He shall build a house for

my name, and I will establish the throne of his kingdom for ever.

14. I will be his father, and he shall be my son: if he commit iniquity, I will chasten him with the rod of men, and with the stripes of the children of men;

15. But my lovingkindness shall not depart from him, as I took it from Saul, whom I put away before thee.

16. And thy house and thy kingdom shall be made sure for ever before thee: thy throne shall be established for ever.

LESSON 46

THE HISTORICAL CONTEXT

Absalom's conspiracy against David. One of David's own sons, Absalom, sought to depose David and seize the throne for himself. He succeeded in winning a large part of the people to his side and in Hebron had himself proclaimed king. When David heard of this, he fled from Jerusalem toward the east and found safety on the other side of the Jordan. Absalom could therefore make his entry into Jerusalem without opposition, after which he set out with his army after David to conquer him. The battle turned against Absalom and he was compelled to flee. When the mule on which Absalom rode passed under a great oak with thick boughs, Absalom's hair happened to get caught in it, so that when the mule went on he was left hanging between heaven and earth. And a man from David's army thrust Absalom through with a spear. When it was reported to David what had befallen Absalom, he was much moved and wept aloud, crying, "O my son Absalom, my son, my son Absalom! Would I had died for thee, O Absalom, my son, my son!"

David's last words to Solomon. When the time drew near that David should die, he called his son Solomon to him and gave him this charge, "I am going the way of all the earth: be thou strong therefore, and show thyself a man; and keep the charge of Jehovah thy God, to walk in his ways, to keep his statutes, and his commandments, and his ordinances, and his testimonies, according to that which is written in the law of Moses, that thou mayest prosper in all that thou doest, and whithersoever thou turnest thyself."

The death and burial of David. And David slept with his fathers, and was buried in the city of David. The days that David reigned over Israel were forty years: seven years he reigned in Hebron, and thirty-three years in Jerusalem,

11. och såsom det har varit allt ifrån den tid, då jag förordnade domare över mitt folk Israel; och jag skall låta dig få ro för alla dina fiender. Så förkunnar nu Herren för dig, att Herren skall uppbygga ett hus åt dig.

12. När din tid är ute och du vilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den son, som skall utgå ur ditt liv; och jag skall befästa hans konungadöme.

13. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans konungatron för evig tid.

14. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son, så att jag visserligen, om han gör något illa, skall straffa honom med ris, såsom människor plåga tuktas, och med fågor, sådana som hem-söka människors barn;

15. men min nåd skall icke vilka ifrån honom, såsom jag lät den vilka ifrån Saul, vilken jag lät vilka undan för dig.

16. Ditt hus och ditt konungadöme skola bliva bestående inför dig till evig tid, ja, din tron skall vara befäst för evig tid."

LÄXAN 46

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Absaloms uppror mot David. En av konung Davids egna söner, Absalom, sökte störta David från tronen och själv svinga sig upp på densamma. Han lyckades få en stor del av folket över på sin sida och lät i Hebron utropa sig till konung. När detta kom till Davids kännedom, flydde han från Jerusalem österut och satte sig i säkerhet på andra sidan av Jordan. Absalom kunde därför utan motstånd hålla sitt intåg i Jerusalem, varefter han med sin här tågade efter David för att besegra honom. Striden blev olycklig för Absalom, som måste fly. När mulåsnan, på vilken Absalom red, kom under en stor terebint med täta grenar, råkade Absaloms hår fastna i terebinten, så att han blev hängande mellan himmel och jord, ty mulåsnan sprang sin väg. En man från Davids här genomborrade nu Absalom med ett spjut. När man kom och berättade för David vad som hänt med Absalom, blev han häftigt upprörd och ropade under tårar: "Min son, Absalom, min son, min son Absalom. Ack att jag hade fått dö i ditt ställe. Absalom, min son, min son."

Davids sista ord till Salomo. Då tiden tillstundade, att David skulle dö, kallade han till sig sin son Salomo, och sade till honom: "Jag går nu all världens väg; så var då frimodig och visa dig såsom en man. Och håll vad Herren, din Gud, bjuder dig hålla, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och rätter och vittnesbörd, såsom det är skrivet i Moses lag, på det att du må hava framgång i allt vad du gör, och överallt dit du vänder dig."

Davids död och begravning. Och David gick till vila hos sina fäder och blev begravnen i Davids stad. Den tid David regerade över Israel var fyrtio år, i Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettio år.

Solomon's accession to the throne and his marriage. Solomon then took his place upon the throne of David his father; and his kingdom was established greatly. Solomon formed a friendship with Pharaoh, king of Egypt, and took Pharaoh's daughter, and brought her into the city of David, until he had finished building his own house, and the house of Jehovah, and the wall of Jerusalem round about. The people sacrificed in the high places, because there was no house built for the name of Jehovah until those days. Solomon loved Jehovah, walking in the statutes of David his father: only he sacrificed and burnt incense in the high places. And the king went to Gibeon to sacrifice there; for that was the great high place, a thousand burnt-offerings did Solomon offer upon that altar.

Solomon's Prayer for Wisdom

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: The fear of Jehovah is the beginning of wisdom; A good understanding have all they that do his commandments: His praise endureth for ever. Ps. 111:10.

THE CHRISTIAN FAITH

How does God keep his promise of answer to prayer?

God keeps his promise of answer to prayer by giving us, when his time comes, that for which we prayed or that which is better and more useful.

This is the boldness which we have toward him, that, if we ask anything according to his will, he heareth us. 1 John 5:14.

TEXT: 1 KINGS 3: 5—14

5. In Gibeon Jehovah appeared to Solomon in a dream by night; and God said, Ask what I shall give thee.

6. And Solomon said, Thou hast showed unto thy servant David my father great lovingkindness, according as he walked before thee in truth, and in righteousness, and in uprightness of heart with thee; and thou hast kept for him his great lovingkindness, that thou hast given him a son to sit on his throne, as it is this day.

7. And now, O Jehovah my God, thou hast made thy servant king instead of David my father: and I am but a little child; I know not how to go out or come in.

8. And thy servant is in the midst of thy people which thou hast chosen, a great people, that cannot be numbered nor counted for multitude.

9. Give thy servant therefore an understanding heart to judge thy people, that I may discern between good and evil; for who is able to judge this thy great people?

10. And the speech pleased the Lord, that Solomon had asked this thing.

11. And God said unto him, Because thou hast asked this thing, and hast not asked for thyself long life, neither hast asked riches for thyself, nor hast asked

Salomas tronbestigning och förmälning. Och Salomo satte sig på sin fader Davids tron, och hans konungamakt blev starkt befäst. Och Salomo befreundade sig med Farao, konungen i Egypten; han tog Faraos dotter till hustru och förde henne in i Davids stad, och där fick hon bo, till dess han hade byggt sitt hus färdigt, så ock Herrens hus och muren runt omkring Jerusalem. Emellertid offrade folket på höjderna, eftersom ännu vid denna tid intet hus hade blivit byggt åt Herrens namn. Och Salomo älskade Herren och vandrade efter sin fader Davids stadgar, utom att han frambar offer på höjderna och tände offereld där. Och konungen begav sig till Gibeon för att offra, ty detta var den förnämsta offerhöjden; tusen brännoffer offrade Salomo på altaret där.

Salomos bön om vishet

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Herrens fruktan är vishetens begynnelse, ett gott förstånd få alla de, som göra därefter. Ps. 111:10.

TROSLÄRAN

Huru uppfyller Gud sitt löfte om bönhörelse?

Gud uppfyller sitt löfte om bönhörelse på det sätt, att han, när hans tid kommer, giver oss det, varom vi bedit, eller ock det som är bättre och nyttigare.

Och detta är den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja om något efter hans vilja, så hör han oss. 1 Joh. 5:14.

TEXT: 1 KON. 3: 5—14

5. Gibeon uppenbarade sig nu Herren för Salomo i en dröm om natten; Gud sade: "Bed mig om vad du vill, att jag skall giva dig."

6. Salomo svarade: "Du har gjort stor nåd mot din tjänare, min fader David, eftersom han vandrade inför dig i trohet, rättfärdighet och rättsinnighet mot dig. Och du bevarade åt honom denna stora nåd och gav honom en son till efterträdare på hans tron, såsom ju nu har skett.

7. Ja, nu har du, Herre, min Gud, gjort din tjänare till konung efter min fader David; men jag är en helt ung man, som icke rätt förstår att vara ledare och anförare,

8. Och din tjänare är här bland ditt folk, det som du har utvalt, ett folk, som är så talrikt, att det icke kan räknas eller täljas för sin myckenhets skull.

9. Så giv nu din tjänare ett hörsamt hjärta, så att han kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott och ont; ty vem förmår väl eljest att vara domare för detta ditt stora folk?"

10. Detta, att Salomo bad om sådant, tacktes Herren.

11. Och Gud sade till honom: "Eftersom du har bett om sådant och icke bett om långt liv, ej heller bett om rikedom eller bett om dina fienders liv, utan har bett

the life of thine enemies, but hast asked for thyself understanding to discern justice;

12. Behold, I have done according to thy word: lo, I have given thee a wise and an understanding heart; so that there hath been none like thee before thee, neither after thee shall any arise like unto thee.

13. And I have also given thee that which thou hast not asked, both riches and honor, so that there shall not be any among the kings like unto thee, all thy days.

14. And if thou wilt walk in my ways, to keep my statutes and my commandments, as thy father David did walk, then I will lengthen thy days.

LESSON 47

THE HISTORICAL CONTEXT

Solomon's wisdom as a judge. At one time two women came to the king, and stood before him. And the one woman said, "Oh, my lord, I and this woman dwell in one house; and a child was born to me there. And it came to pass that on the third day after this a child was born to this woman also. And we were together; there was no stranger with us in the house, we two being alone in the house. And this woman's child died in the night, because she lay upon it. Then she arose at midnight, and took my son from beside me, while thy handmaid slept, and laid it in her bosom, and laid her dead child in my bosom. And when I rose in the morning to nurse my child, behold, it was dead; but when I had looked at it in the morning, behold, it was not my son, whom I did bear." And the other woman said, "Nay, the living is my son, and the dead is thy son." And the first woman said, "No, the dead is thy son, and the living is my son." Thus they spoke before the king.

Then said the king, "The one saith, 'This is my son that liveth, and thy son is the dead', and the other saith, 'Nay; thy son is the dead, and my son is the living'." And the king said, "Fetch me a sword." And they brought a sword before the king. Then the king said, "Divide the living child in two, and give half to the one, and half to the other." Then the woman whose the living child was cried out to the king, for her heart yearned over her son, and said, "Oh, my lord, give her the living child, and in no wise slay it." But the other said, "It shall be neither mine nor thine; divide it." Then the king answered and said, "Give her the living child, and in no wise slay it: she is the mother thereof." And all Israel heard of the judgment which the king had judged; and they feared the king for they saw that the wisdom of God was in him, to do justice.

Solomon builds a temple to Jehovah. In the fourth year of his reign Solomon began to build a temple to Jehovah. From Lebanon he brought all the timbers of cedar and cypress that were needed for the building. Eighty thousand men were kept busy hewing out of the mountains great and costly stones, so that the foundation of the temple could be laid with wrought stone. The house which king Solo-

om att få förstånd till att akta på vad rätt är,

12. se, därför vill jag göra såsom du önskar; se, jag giver dig ett så vist och förståndigt hjärta, att din like icke har funnits före dig, och att din like ej heller skall uppstå efter dig.

13. Därtill giver jag dig ock,

vad du icke har bett om, nämligen både rikedom och ära, så att i all din tid ingen konung skall vara din like.

14. Och om du vandrar på mina vägar, så att du håller mina stadgar och bud, såsom din fader David gjorde, då skall jag låta dig länge leva."

LÄXAN 47

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Salomos domarvishet. Vid ett tillfälle kommo tvänne kvinnor till konungen och trädde fram inför honom. Och den ena kvinnan sade: "Hör mig, herre. Jag och denna kvinna bo i samma hus. Och jag födde barn där i huset hos henne. Sedan, på tredje dagen efter det jag hade fött mitt barn, födde ock denna kvinna ett barn. Och vi voro tillsammans, utan att någon främmande var hos oss i huset; allenast vi båda voro i huset. Men en natt dog denna kvinnas son, ty hon hade legat ihjäl honom. Då stod hon upp om natten och tog min son från min sida, under det att din tjänarinna sov, och lade honom i sin famn, men sin döde son lade hon i min famn. När jag då om morgonen reste mig upp för att giva min son di, fick jag se, att han var död. Men när jag såg nogare på honom om morgonen, fick jag se, att det icke var min son, den som jag hade fött." Då sade den andra kvinnan: "Det är icke så. Min son är den som lever, och din son är den som är död." Men den första svarade: "Det är icke så. Din son är den som är död, och min son är den som lever." Så tvistade de inför konungen.

Då sade konungen: "Den ena säger: 'Denne, den som lever, är min son, och din son är den som är död.' Och den andra säger: 'Det är icke så. Din son är den som är död, och min son är den som lever.'" Därefter sade konungen: "Tagen hit ett svärd." Och när man hade burit svärdet fram till konungen, sade konungen: "Huggen det levande barnet i två delar, och given den ena hälften åt den ena och den andra hälften åt den andra." Men då sade den kvinna, vilkens son det levande barnet var, till konungen — ty hennes hjärta upprördes av kärlek till sonen — hon sade: "Hör mig, herre; given henne det levande barnet; döden det icke." Men den andra sade: "Må det vara varken mitt eller ditt; huggen det itu." Då tog konungen till orda och sade: "Given henne det levande barnet; döden det icke. Hon är dess moder." När nu hela Israel fick höra talas om den dom, som konungen hade fällt, häpnade de över konungen, ty de sågo, att Guds vishet var i honom till att skipa rätt.

Salomo bygger ett tempel åt Herren. I sitt fjärde regeringsår begynte Salomo att bygga ett tempel åt Herren. Från Libanon hämtade han allt det cederträ och cypressträ, som han behövde för tempelbyg-

mon built to Jehovah was sixty cubits long, twenty cubits wide, and thirty cubits high. After seven years it was finished. For himself Solomon also built a palace.

The ark of Jehovah brought in to the temple. During the festival when the temple was dedicated, the priests brought the ark up to the temple. And the priests brought in the ark of the covenant of Jehovah to its place, into the oracle of the house, to the most holy place, even under the wings of the cherubim. And king Solomon and all the congregation of Israel, that were assembled before him, were with him before the ark, sacrificing sheep and oxen, that could not be counted nor numbered for multitude. But when the priests were come out of the holy place, the cloud filled the house of Jehovah, so that the priests could not stand to minister because of the cloud; for the glory of Jehovah filled the house of Jehovah.

Solomon Dedicates the Temple

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: May thine eyes be open unto the supplication of thy servant, and unto the supplication of thy people Israel, to hearken unto them whensoever they cry unto thee.
1 Kings 8:52.

THE CHRISTIAN FAITH

Why should we pray?

We should pray because God has urged us to do so and has promised to answer our prayer; also, because we continually need to come to him and open our hearts for his grace and help.

Ask, and it shall be given you; seek and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you. Mt. 7:7.

TEXT: 1 KINGS 8:12-30

12. Then spake Solomon, Jehovah hath said that he would dwell in the thick darkness.

13. I have surely built thee a house of habitation, a place for thee to dwell in for ever.

14. And the king turned his face about, and blessed all the assembly of Israel: and all the assembly of Israel stood.

15. And he said, Blessed be Jehovah, the God of Israel, who spake with his mouth unto David my father, and hath with his hand fulfilled it, saying,

16. Since the day that I brought forth my people Israel out of Egypt, I chose no city out of all the tribes of Israel to build a house, that my name might be there; but I chose David to be over my people Israel.

17. Now it was in the heart of David, my father, to build a house for the name of Jehovah, the God of Israel.

18. But Jehovah said unto David my father, Whereas it was in thy heart to build a house for my name, thou didst well that it was in thy heart:

get. Åttio tusen män voro sysselsatta med att ur bergen hugga stora och dyrbara stenar, så att templets grund skulle kunna läggas med huggen sten. Huset, som konung Salomo byggde åt Herren, var sextio alnar långt, tjugo alnar brett och trettio alnar högt. Efter sju år var det färdigbyggt. Åt sig själv byggde Salomo även ett palats.

Herrens ark föres in i templet. Under den högtid, då templet invigdes, hämtade prästerna upp Herrens ark till templet. Och prästerna buro in Herrens förbundsark till dess plats i husets kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas vingar. Och konung Salomo stod framför arken jämte Israels hela menighet, som hade församlats till honom; och de offrade därvid småboskap och fäkreatur i sådan myckenhet, att de icke kunde täljas eller räknas. Men när prästerna gingo ut ur helgedomen, uppfyllde molnskyn Herrens hus, så att prästerna för molnskyns skull icke kunde stå där och göra tjänst; ty Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus.

Salomo inviger templet

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Ja, låt dina ögon vara öppna och vända till din tjänares och ditt folks Israels åkallan, så att du hör på dem, så ofta de ropa till dig. 1 Kon. 8:52.

TROSLÄRAN

Varför böra vi bedja?

Vi böra bedja, emedan Gud manat oss därtill och lovat oss bönhörelse, så ock därför, att vi städse behöva komma till honom och öppna våra hjärtan för hans nåd och hjälp.

Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet. Matt. 7:7.

TEXT: 1 KON. 8: 12—30

12. Då sade Salomo: "Herren har sagt, att han vill bo i töcknet.

13. Jag har nu byggt ett hus till boning åt dig, berett en plats, där du må förbliva till evig tid."

14. Sedan vände konungen sig om och välsignade Israels hela församling, under det att Israels hela församling förblev stående.

15. Han sade: "Lovad vare Herren, Israels Gud, som med sin hand har fullbordat, vad han med sin mun lovade min fader David, i det han sade;

16. 'Från den dag, då jag förde mitt folk Israel ut ur Egypten, har jag icke i någon av Israels stammar utvalt en stad, till att i den bygga ett hus, där mitt namn skulle vara; men David har jag utvalt till att råda över mitt folk Israel.'

17. Och min fader David hade väl i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, Israels Guds, namn;

18. men Herren sade till min fader David: 'Då du nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du visserligen väl däri, att du har detta i sinnet;

A CEDAR ON MT. LEBANON

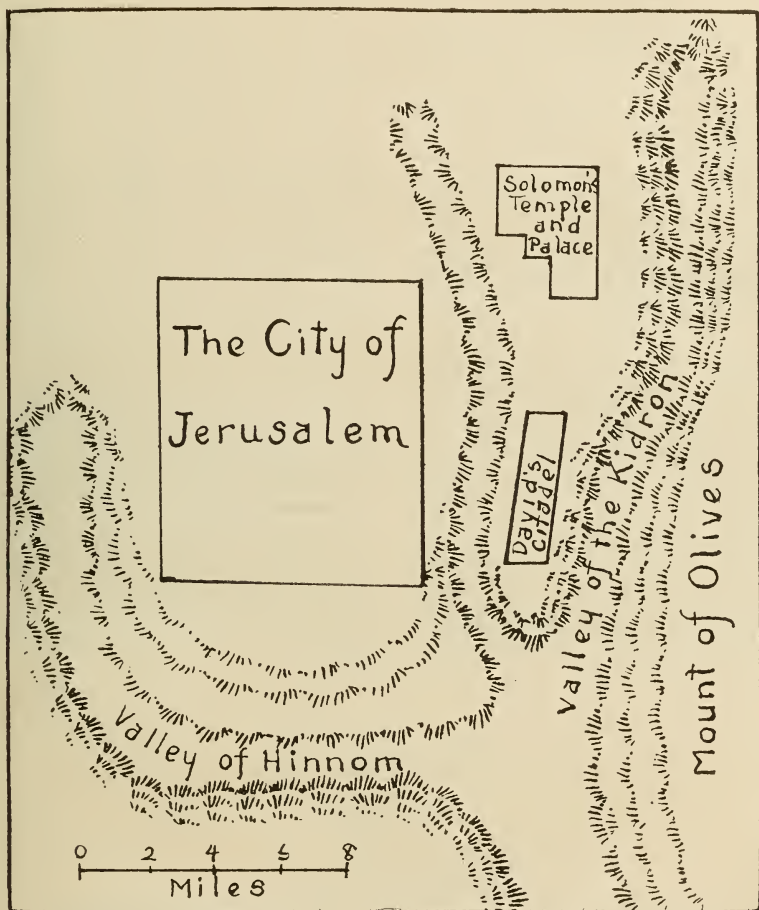
(En ceder på Libanon)

19. Nevertheless thou shalt not build the house; but thy son that shall come forth out of thy loins, he shall build the house for my name.

20. And Jehovah hath established his word that he spake; for I am risen up in the room of

David my father, and sit on the throne of Israel, as Jehovah promised, and have built the house for the name of Jehovah, the God of Israel.

21. And there have I set a place for the ark, wherein is the covenant of Jehovah, which he made

JERUSALEM AND ENVIRONS DURING THE TIME OF SOLOMON
(Jerusalem och dess omnejd under Salomos tid)

19. dock skall du icke få bygga detta hus, utan din son, den som har utgått från din länd, han skall bygga huset åt mitt namn.'

20. Och Herren har uppfyllt det löfte han gav; ty jag har kommit upp i min fader Davids ställe och

sitter nu på Israels tron, såsom Herren lovade, och jag har byggt huset åt Herrens, Israels Guds, namn.

21. Och där har jag tillrett ett rum för arken, i vilken förvaras det förbund, som Herren slöt med

with our fathers, when he brought them out of the land of Egypt.

22. And Solomon stood before the altar of Jehovah in the presence of all the assembly of Israel, and spread forth his hands toward heaven:

23. And he said, O Jehovah, the God of Israel, there is no God like thee, in heaven above, or on earth beneath; who keepest covenant and lovingkindness with thy servants, that walk before thee with all their heart;

24. Who hast kept with thy servant David my father that which thou didst promise him: yea, thou speakest with thy mouth, and hast fulfilled it with thy hand, as it is this day.

25. Now therefore, O Jehovah, the God of Israel, keep with thy servant David my father that which thou hast promised him, saying, There shall not fail thee a man in my sight to sit on the throne of Israel, if only thy children take heed to their way, to walk before me as thou hast walked before me.

26. Now therefore, O God of Israel, let thy word, I pray thee, be verified, which thou spakest unto thy servant David my father.

27. But will God in very deed dwell on the earth? behold, heaven and the heaven of heavens cannot contain thee; how much less this house that I have builded!

28. Yet have thou respect unto the prayer of thy servant, and to his supplication, O Jehovah my God, to hearken unto the cry and to the prayer which thy servant prayeth before thee this day;

29. That thine eyes may be open toward this house night and day, even toward the place whereof thou hast said, My name shall be there; to hearken unto the prayer which thy servant shall pray toward this place.

30. And hearken thou to the supplication of thy servant, and of thy people Israel, when they shall pray toward this place: yea, hear thou in heaven thy dwelling-place; and when thou hearest, forgive.

LESSON 48

Proverbs

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: My son, if sinners entice thee, consent thou not. Prov. 1:10.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the highest and most important knowledge?

The highest and most important knowledge is to know God and his Son, Jesus Christ.

Why is this knowledge the most important?

This knowledge is the most important because thereby we learn how we shall become righteous and receive eternal life.

våra fäder, när han förde dem ut ur Egyptens land.”

22. Därefter trädde Salomo fram för Herrens altare, inför Israels hela församling, och uträckte sina händer mot himmelen.

23. och sade: ”Herre, Israels Gud, ingen gud är dig lik, uppe i himmelen eller nere på jorden, du som håller förbund och bevarar nåd mot dina tjänare, när de vandra inför dig av allt sitt hjärta,

24. du som har hållit, vad du lovade din tjänare David, min fader; ty vad du med din mun lovade, det fullbordade du med din hand, såsom nu har skett.

25. Så håll nu ock, Herre, Israels Gud, vad du lovade din tjänare David, min fader, i det att du sade: ’Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke inför mig sitter en avkomling av dig, om allenast dina barn hava akt på sin väg, så att de vandra inför mig, såsom du har vandrat inför mig’.

26. Så låt nu, o Israels Gud, de ord, som du har talat till din tjänare David, min fader, bliva sanna.

27. Men kan då Gud verkligen bo på jorden? Himlarna och himlarnas himmel rymma dig ju icke; huru mycket mindre då detta hus, som jag har byggt!

28. Men vänd dig ändå till din tjänares bön och åkallan, Herre, min Gud, så att du hör på det rop och den bön, som din tjänare nu uppsänder till dig,

29. och låter dina ögon natt och dag vara öppna och vända mot detta hus — den plats, varom du har sagt: ’Mitt namn skall vara där’ — så att du ock hör den bön, som din tjänare beder, vänd mot denna plats.

30. Ja, hör på den åkallan, som din tjänare och ditt folk Israel uppsända, vända mot denna plats. Må du höra den och låta den komma upp till himmelen, där du bor; och när du hör, så må du förlåta.

LÄXAN 48

Ordspråk

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Min son, om syndare locka dig, så följ icke. Ords. 1:10.

TROSLÄRAN

Vilken är den högsta och viktigaste kunskapen?

Den högsta och viktigaste kunskapen är att känna Gud och hans Son, Jesus Kristus.

Varför är denna kunskap den viktigaste?

Denna kunskap är den viktigaste, emedan vi därigenom lära, huru vi skola bliva rättfärdiga och erhålla evigt liv.

TEXT: PROV. 1: 7-10; 23: 29-35

<p>7. The fear of Jehovah is the beginning of knowledge;
But the foolish despise wisdom and instruction.</p> <p>8. My son, hear the instruction of thy father,
And forsake not the law of thy mother;</p> <p>9. For they shall be a chaplet of grace unto thy head,
And chains about thy neck.</p> <p>10. My son, if sinners entice thee,
Consent thou not.</p> <p style="text-align: center;">* * * *</p> <p>29. Who hath woe? who hath sorrow? who hath contentions?
Who hath complaining? who hath wounds without cause?
Who hath redness of eyes?</p> <p>30. They that tarry long at the wine;</p> | <p>31. Look not thou upon the wine when it is red,
When it sparkleth in the cup,
When it goeth down smoothly:</p> <p>32. At the last it biteth like a serpent,
And stingeth like an adder.</p> <p>33. Thine eyes shall behold strange things,
And thy heart shall utter perverse things.</p> <p>34. Yea, thou shalt be as he that lieth down in the midst of the sea,
Or as he that lieth upon the top of a mast.</p> <p>35. They have stricken me, shalt thou say, and I was not hurt;
They have beaten me, and I felt it not:
When shall I awake? I will seek it yet again.</p> |
|--|---|

LESSON 49

THE HISTORICAL CONTEXT

Solomon visited by the queen of Sheba. When the queen of Sheba heard of the fame of Solomon and what he had done to honor the name of Jehovah, she came to prove him with hard questions. She came to Jerusalem with a very great train, with camels that bore spices, and very much gold, and precious stones. And when she had come to Solomon, she consulted with him about all that was in her heart. Solomon answered all her questions: there was not anything hid from the king which he could not tell her. When the queen of Sheba had seen all the wisdom of Solomon, and the house that he had built, and the food of his table, and the sitting of his servants, and the attendance of his ministers, and their apparel, and his cupbearers, and his burnt-offerings in the house of Jehovah, there was no more spirit in her. And she said to the king, "It was a true report that I heard in mine own land of thine acts, and of thy wisdom. Yet I believed not the words, until I came, and mine eyes had seen it: and, behold, the half was not told me: thy wisdom and prosperity exceed the fame which I heard. Happy are thy men, happy are these thy servants, that stand continually before thee, and that hear thy wisdom. Blessed be Jehovah thy God, who delighted in thee, to set thee on the throne of Israel:

TEXT: ORDS. 1: 7—10; 23: 20—35

7. Herrens fruktan är begynnelsen till kunskap; vishet och tuktan föraktas av oförnuftiga.

8. Hör, min son, din faders tuktan, och förkasta icke din moders undervisning.

9. Ty sådant är en skön krans för ditt huvud och en kedja till prydnad för din hals.

10. Min son, om syndare locka dig så följ icke.

* * * *

29. Var är ve, var är jämmer? Var äro tråtor, var är klagan? Var äro sår utan sak? Var äro ögon höljda i dunkel?

30. Jo, där man länge sitter kvar vid vinet, där man samlas för att pröva kryddade drycker.

31. Så se då icke på vinet, att det är så rött, att det giver sådan glans i bågaren,

och att det så lätt rinner ned

32. På sistone stinger det ju såsom ormen, och likt basiliken sprutar det gift

33. Dina ögon få då skåda sällsamma syner, och ditt hjärta talar förvändat.

34. Det är dig såsom låge du i havets djup, eller såsom svävade du uppe i en mast:

35. "De slå mig, men det vållar mig ingen smärta, de stöta mig, men jag känner det icke

När skall jag då vakna upp, så att jag återigen får skaffa mig sådant?"

LÄXAN 49

DET HISTORISKA SAMMANHANGET

Salomo får besök av drottningen av Saba. När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo och vad han hade gjort för Herrens namn, kom hon för att sätta honom på prov med svåra frågor. Hon kom till Jerusalem med ett mycket stort följe, med kameler, som buro väl-luktande kryddor och guld i stor myckenhet, så ock ädla stenar. Och när hon kom inför Salomo, förelade hon honom allt vad hon hade i tankarna. Men Salomo gav henne svar på alla hennes frågor; intet var förborgat för konungen, utan han kunde giva henne svar på allt. När nu drottningen av Saba såg all Salomos vishet och såg huset, som han hade byggt, och såg rätterna på hans bord och såg, huru hans tjänare sutto där, och huru de som betjänade honom utförde sina åligganden, och huru de voro klädda, och vidare såg hans munskänkar, och när hon såg brännoffren, som han offrade i Herrens hus, då blev hon utom sig av förundran. Och hon sade till konungen: "Sant var det tal, som jag hörde i mitt land om dig och om din vishet. Jag ville icke tro, vad man sade, förrän jag själv kom och med egna ögon fick se det; men nu finner jag, att det icke ens till hälften har blivit om-talat för mig. Du har långt mer vishet och rikedom, än jag genom ryktet hade hört. Sälla äro dina män, sälla äro dessa dina tjänare, som beständigt få stå inför dig och höra din visdom. Lovad vare

because Jehovah loved Israel for ever, therefore made he thee king, to do justice and righteousness."

And she gave the king a hundred and twenty talents of gold, and a very great store of spices and precious stones. And king Solomon gave to the queen of Sheba all that she desired and asked for and more besides of his own royal bounty. Then she and her servants departed and went to their own land. King Solomon exceeded all the kings of the earth in riches and in wisdom. All the earth sought the presence of Solomon, to hear his wisdom, which God had put in his heart. And they brought every man his tribute, vessels of silver, and vessels of gold, and raiment, and armor, and spices, horses, and mules, a rate year by year.

Solomon's Apostasy. Solomon had, besides Pharaoh's daughter, many other foreign women at his court. These turned away his heart after other gods; and his heart was not perfect with Jehovah his God, as was the heart of David his father. And Jehovah was angry with Solomon, because his heart was turned away from Jehovah, the God of Israel. Therefore Jehovah said to Solomon, "Because this is done of thee, and thou hast not kept my covenant and my statutes, which I have commanded thee, I will surely rend the kingdom from thee, and will give it to thy servant. Yet in thy days I will not do it, for David thy father's sake: but I will rend it out of the hand of thy son."

The death of Solomon. The time that Solomon reigned in Jerusalem over all Israel was forty years. And Solomon slept with his fathers, and was buried in the city of David, his father.

Rehoboam is king. His son Rehoboam reigned in his stead. And Rehoboam went to Schechem: for all Israel were come to Schechem to make him king. There the following request was presented by a man named Jeroboam, "Thy father made our yoke grievous: now therefore make thou the grievous service of thy father, and his heavy yoke which he put upon us, lighter, and we will serve thee." And he said to them, "Depart yet for three days, then come again to me." And the people departed.

The Division of the Kingdom

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: A soft answer turneth away wrath; but a grievous word stirreth up anger. Prov. 15:1.

THE CHRISTIAN FAITH

In what does true humility consist?

True humility consists in thinking little of ourselves, in submitting to God's guidance, and in giving God the glory in all things.

I am not worthy of the least of all the lovingkindness, and of all the truth, which thou hast showed unto thy servant. Gen. 32:10.

Herren, din Gud, som har funnit sådant behag i dig, att han har satt dig på Israels tron! Ja, därför att Herren älskar Israel evinnerligen, därför har han satt dig till konung, för att du skall skipa lag och rätt."

Och hon gav åt konungen ett hundra tjugo talenter guld, så ock välluktande kryddor i stor myckenhet, därtill ädla stenar. Konung Salomo åter gav åt drottningen av Saba allt, vad hon ästundade och begärde, och skänkte henne i sin konungsliga frikostighet också annat därutöver. Sedan vände hon om och for till sitt land igen med sina tjänare. Och konung Salomo blev större än någon annan konung på jorden både i rikedom och i vishet. Från alla länder kom man för att besöka Salomo och höra den vishet, som Gud hade nedlagt i hans hjärta. Och var och en förde med sig skänker: föremål av silver och av guld, kläder, vapen, välluktande kryddor, hästar och mulåsnor. Så skedde år efter år.

Salomos avfall från Herren. Salomo hade utom Faraos dotter många andra kvinnor vid sitt hov. Dessa förledde honom att avfalla till andra gudar, så att hans hjärta icke förblev hängivet åt Herren, hans Gud, såsom hans fader Davids hjärta hade varit. Och Herren blev vred på Salomo, därför att hans hjärta hade avfallit från Herren, Israels Gud. Därför sade Herren till Salomo: "Eftersom det är så med dig, och eftersom du icke har hållit det förbund och de stadgar, som jag har givit dig, skall jag rycka riket ifrån dig och giva det åt din tjänare. Men för din fader Davids skull vill jag icke göra detta i din tid; först ur din sons hand skall jag rycka det.

Salomos död. Den tid Salomo regerade i Jerusalem över hela Israel var fyrtio år. Och Salomo gick till vila hos sina fäder och blev begraven i sin fader Davids stad.

Rehabeam konung. Och hans son Rehabeam blev konung efter honom. Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till konung. Där framfördes genom en man vid namn Jerobeam följande begäran till konungen: "Din fader gjorde vårt ok för svårt; men lätta nu det svåra arbete och det tunga ok, som din fader lade på oss, så vilja vi tjäna dig." Han svarade dem: "Gån bort och vänten ännu tre dagar, och kommen så tillbaka till mig." Och folket gick.

Rikets delning

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Ett mjukt svar stillar vrede, men ett hårt ord kommer harm åstad. Ords. 15:1.

TROSLÄRAN

Vari består en sann ödmjukhet?

En sann ödmjukhet består däri, att vi hava ringa tankar om oss själva, äro undergivna Guds ledning och i allt giva Gud äran.

Jag är för ringa till all den nåd och all den trofasthet, som du har bevisat din tjänare. 1 Mos. 32:10.

TEXT: 1 KINGS 12: 6—20

6. And king Rehoboam took counsel with the old men, that had stood before Solomon his father while he yet lived, saying, What counsel give ye me to return answer to this people?

7. And they spake unto him, saying, If thou wilt be a servant unto this people this day, and wilt serve them, and answer them, and speak good words to them, then they will be thy servants for ever.

8. But he forsook the counsel of the old men which they had given him, and took counsel with the young men that were grown up with him, that stood before him.

9. And he said unto them, What counsel give ye, that we may return answer to this people, who have spoken to me, saying, Make the yoke that thy father did put upon us lighter?

10. And the young men that were grown up with him spake unto him, saying, Thus shalt thou say unto this people that spake unto thee, saying, Thy father made our yoke heavy, but make thou it lighter unto us; thus shalt thou speak unto them, My little finger is thicker than my father's loins.

11. And now whereas my father did lade you with a heavy yoke, I will add to your yoke: my father chastised you with whips, but I will chastise you with scorpions.

12. So Jeroboam and all the people came to Rehoboam the third day, as the king bade, saying, Come to me again the third day.

13. And the king answered the people roughly, and forsook the

counsel of the old men which they had given him,

14. And spake to them after the counsel of the young men, saying, My father made your yoke heavy, but I will add to your yoke: my father chastised you with whips, but I will chastise you with scorpions.

15. So the king hearkened not unto the people; for it was a thing brought about of Jehovah, that he might establish his word, which Jehovah spake by Ahijah the Shilonite to Jeroboam the son of Nebat.

16. And when all Israel saw that the king hearkened not unto them, the people answered the king, saying, What portion have we in David? neither have we inheritance in the son of Jesse: to your tents, O Israel: now see to thine own house, David. So Israel departed unto their tents.

17. But as for the children of Israel that dwelt in the cities of Judah, Rehoboam reigned over them.

18. Then king Rehoboam sent Adoram, who was over the men subject to taskwork; and all Israel stoned him to death with stones. And king Rehoboam made speed to get him up to his chariot, to flee to Jerusalem.

19. So Israel rebelled against the house of David unto this day.

20. And it came to pass, when all Israel heard that Jeroboam was returned, that they sent and called him unto the congregation, and made him king over all Israel: there was none that followed the house of David, but the tribe of Judah only.

TEXT: 1 KON. 12: 6—20

6. Då rådförde sig konung Rehabeam med de gamle, som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu levde; han sade: "Vilket svar råden I mig att giva detta folk?"

7. De svarade honom och sade: "Om du i dag underkastar dig detta folk och bliver dem till tjänst, om du lyssnar till deras bön och talar goda ord till dem, så skola de för alltid bliva dina tjänare."

8. Men han aktade icke på det råd, som de gamle hade givit honom, utan rådförde sig med de unga män, som hade vuxit upp med honom, och som nu voro i hans tjänst.

9. Han sade till dem: "Vilket svar råden I oss att giva detta folk, som har talat till mig och sagt: 'Lätta det ok, som din fader har lagt på oss?'"

10. De unga männen, som hade vuxit upp med honom, svarade honom då och sade: "Så bör du säga till detta folk, som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss' — så bör du tala till dem: 'Mitt minsta finger är tjockare än min faders länd.'"

11. Så veten nu, att om min fader har belastat eder med ett tungt ok, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder med skorpiongissel."

12. Så kom nu Jerobeam med allt folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen hade befallt, i det han sade: "Kommen tillbaka till mig på tredje dagen."

13. Då gav konungen folket ett

hårt svar; ty han aktade icke på det råd, som de gamle hade givit honom.

14. Han talade till dem efter de unga männens råd och sade: "Har min fader gjort edert ok tungt, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder med skorpiongissel."

15. Alltså hörde konungen icke på folket; ty det var så skickat av Herren, för att hans ord skulle uppfyllas, det som Herren hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo.

16. Då nu hela Israel förnam, att konungen icke ville höra på dem, gav folket konungen detta svar.

"Vad del hava vi i David? Ingen arvsloft hava vi i Isais son. Drag hem till dina hyddor, Israel. Se nu själv om ditt hus, du David."

Därefter drog Israel hem till sina hyddor.

17. Allenast över de israeliter, som bodde i Juda städer, förblev Rehabeam konung.

18. Och när konung Rehabeam sände åstad Adoram, som hade uppsikten över de allmänna arbetena, stenade hela Israel denne till döds; och konung Rehabeam själv måste med hast stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem.

19. Så avföll Israel från Davids hus och har varit skilt därifrån ända till denna dag.

20. Men när Israel hörde, att Jerobeam hade kommit tillbaka, sände de och läto kalla honom till konung över hela Israel; ingen höll sig till Davids hus, utom Juda stam allena.

LESSON 50

Review

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: But thou, O Lord, art a God merciful and gracious, slow to anger, and abundant in lovingkindness and truth. Ps. 86:15.

OUTLINE FOR MEMORIZING

II

THE REVELATION OF GOD UNDER THE MOSAIC LAW

1. The law of the ten commandments.
2. The law of ceremonials.
3. The Israelite state.
 - (1) The journey through the wilderness.
 - (2) The conquest of Canaan—Joshua.
 - (3) The judges—
Gideon
Samuel
 - (4) The kings—
Saul
David
Solomon
 - (5) The division of the kingdom.

TEXT: PS. 89: 3-16

<p>3. I have made a covenant with
my chosen,
I have sworn unto David my
servant:</p> <p>4. Thy seed will I establish for
ever,
And build up thy throne to all
generations.</p> <p>5. And the heavens shall praise
thy wonders, O Jehovah;
Thy faithfulness also in the
assembly of the holy ones.</p> <p>6. For who in the skies can be
compared unto Jehovah?
Who among the sons of the
mighty is like unto Jehovah,</p> <p>7. A God very terrible in the
council of the holy ones,</p> | <p>And to be feared above all
them that are round about
him?</p> <p>8. O Jehovah God of hosts,
Who is a mighty one, like un-
to thee, O Jehovah?
And thy faithfulness is round
about thee.</p> <p>9. Thou rulest the pride of the
sea:
When the waves thereof arise,
thou stillest them.</p> <p>10. Thou hast broken Rahab in
pieces, as one that is slain;
Thou hast scattered thine ene-
mies with the arm of thy
strength.</p> |
|--|---|

LÄXAN 50

Återblick

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Men du, Herre, är en barmhärtig och nådig Gud, långmodig och stor i mildhet och trofasthet. Ps. 86:15.

MINNESARBETE: UTKAST

II

GUDSUPPENBARELSEN UNDER DEN MOSAISKA LAGEN

1. De tio budens lag
2. Ceremoniallagen
3. Den israelitiska staten
 - (1) Ökenvandringen
 - (2) Intåget i Kanaan—Josua
 - (3) Domarne:
 - Gideon
 - Samuel
 - (4) Konungarne:
 - Saul
 - David
 - Salomo
 - (5) Rikets delning

TEXT: PS. 89: 4—17

4. "Jag har slutit ett förbund med min utvalde, med ed har jag lovat min tjänare David:

5. 'Jag skall befästa din säd för evig tid och bygga din tron från släkte till släkte.'" Sela.

6. Av himlarna prisas dina under, o Herre, och i de heligas församling din trofasthet.

7. Ty vilken i skyn han liknas vid Herren, vilken bland Guds söner kan aktas lik Herren?

8. Ja, Gud är mycket förskräcklig

i de heligas råd och fruktansvärd utöver alla, som äro omkring honom.

9. Herre, härskarornas Gud, vem är dig lik? Stark är Herren; och din trofasthet är runt omkring dig.

10. Du är den, som råder över havets uppror; när dess böljor resa sig, stillar du dem.

11. Du krossade Rahab, så att han låg lik en slagen; med din mäktiga arm förströdde du dina fiender.

12. Din är himmelen, din är ock jorden;

<p>11. The heavens are thine, the earth also is thine:
The world and the fulness thereof, thou hast founded them.</p> <p>12. The north and the south, thou hast created them:
Tabor and Hermon rejoice in thy name.</p> <p>13. Thou hast a mighty arm;
Strong is thy hand, and high is thy right hand.</p> | <p>14. Righteousness and justice are the foundation of thy throne;
Lovingkindness and truth go before thy face.</p> <p>15. Blessed is the people that know the joyful sound:
They walk, O Jehovah, in the light of thy countenance.</p> <p>16. In thy name do they rejoice all the day;
And in thy righteousness are they exalted.</p> |
|--|--|

LESSON 51

The Resurrection

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: But now hath Christ been raised from the dead, the first-fruits of them that are asleep. 1 Cor. 15:20

THE CHRISTIAN FAITH

How did Christ show his power over death?

Christ showed his power over death by rising from the dead upon the third day.

Christ hath been raised on the third day according to the Scriptures. 1 Cor. 15:4.

TEXT: MATT. 28: 1—10

1. Now late on the sabbath day, as it began to dawn toward the first day of the week, came Mary Magdalene and the other Mary to see the sepulchre.

2. And behold, there was a great earthquake; for an angel of the Lord descended from heaven, and came and rolled away the stone, and sat upon it.

3. His appearance was as lightning, and his raiment white as snow:

4. And for fear of him the

watchers did quake, and became as dead men.

5. And the angel answered and said unto the women, Fear not ye; for I know that ye seek Jesus, who hath been crucified.

6. He is not here; for he is risen, even as he said. Come, see the place where the Lord lay.

7. And go quickly, and tell his disciples, He is risen from the dead; and lo, he goeth before you into Galilee; there shall ye see him: lo, I have told you.

du har grundat jordens krets
med allt vad därpå är.

13. Norr och söder,
dem har du skapat;
Tabor och Hermon
jubla i ditt namn.

14. Du har en arm
med hjältekraft,
mäktig är din hand,
hög är din högra hand.

15. Rättfärdighet och rätt
äro din trons fäste,
nåd och sanning
stå inför ditt ansikte.

16. Saligt är det folk,
som vet, vad jubel är,
de som vandra, o Herre,
i ditt ansiktes ljus.

17. I ditt namn fröjda de sig
alltid,
och genom din rättfärdighet upp-
höjas de.

LÄXAN 51

Jesu uppståndelse

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Men nu har Kristus uppstått från de döda, såsom förstlingen av de avsomnade. 1 Kor. 15:20.

TROSLÄRAN

Huru visade Kristus sin makt över döden?

Kristus visade sin makt över döden däri, att han på tredje dagen uppstod från de döda.

Han har uppstått på tredje dagen enligt skrifterna. 1 Kor. 15:4.

TEXT: MATT. 28: 1—10

1. När sabbaten hade gått till ända, i gryningen till första veckodagen, kommo Maria från Magdala och den andra Maria för att se graven.

2. Då blev det en stor jordbävning, ty en Herrens ängel steg ned från himmelen och gick fram och vältrade bort stenen och satte sig på den.

3. Och han var att skåda såsom en ljungeld, och hans kläder voro vita såsom snö.

4. Och väktarna skälvde av förskräckelse för honom och blevo såsom döda.

5. Men ängeln talade och sade till kvinnorna: "Varen I icke för-

skräckta; jag vet, att I söken Jesus, den korsfäste.

6. Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade förutsagt. Kommen hit, och se platsen, där han har legat.

7. Och gån så åstad med hast, och sägen till hans lärjungar, att han är uppstånden från de döda. Och han skall före eder gå till Galileen; där skolen I få se honom. Jag har nu sagt eder det."

8. Och de gingo med hast bort ifrån graven, under fruktan och med stor glädje, och skyndade åstad för att omtala det för hans lärjungar.

8. And they departed quickly from the tomb with fear and great joy, and ran to bring his disciples word.

9. And behold, Jesus met them, saying, All hail. And they came

and took hold of his feet, and worshipped him.

10. Then saith Jesus unto them, Fear not: go tell my brethren that they depart into Galilee, and there shall they see me.

LESSON 52

The Prince of Peace

MEMORY WORK

GOLDEN TEXT: For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder: and his name shall be called Wonderful, Counsellor, Mighty God, Everlasting Father, Prince of Peace. Is. 9:6.

THE CHRISTIAN FAITH

What is the chief message of the Bible?

The chief message of the Bible is the will and plan of God regarding our salvation, revealed in Jesus Christ.

TEXT: IS. 9: 1—7

1. But there shall be no gloom to her that was in anguish. In the former time he brought into contempt the land of Zebulun and the land of Naphtali; but in the latter time hath he made it glorious, by the way of the sea, beyond the Jordan, Galilee of the nations.

2. The people that walked in darkness have seen a great light: they that dwelt in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

3. Thou hast multiplied the nation, thou hast increased their joy: they joy before thee according to the joy in harvest, as men rejoice when they divide the spoil.

4. For the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor, thou hast broken as in the day of Midian.

5. For all the armor of the armed man in the tumult, and the garments rolled in blood, shall be for burning, for fuel of fire.

6. For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder: and his name shall be called Wonderful, Counsellor, Mighty God, Everlasting Father, Prince of Peace.

7. Of the increase of his government and of peace there shall be no end, upon the throne of David, and upon his kingdom, to establish it and to uphold it with justice and with righteousness from henceforth even for ever. The zeal of Jehovah of hosts will perform this.

9. Men se, då kom Jesus emot dem och sade: "Hell eder!" Och de gingo fram och fattade om hans fötter och tillbådo honom.

10. Då sade Jesus till dem: "Frukten icke; gån åstad och omtalen detta för mina bröder, på det att de må gå till Galileen; där skola de få se mig."

LÄXAN 52

Fridsfursten

MINNESARBETE

TÄNKESPRÅK: Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, Våldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Jes. 9:6.

TROSLÄRAN

Vad är Bibelns huvudsakliga innehåll?

Bibelns huvudsakliga innehåll är Guds vilja och råd om vår frälsning, uppenbarad i Jesus Kristus.

TEXT: JES. 9: 1—7

1. Dock, natt skall icke förbli-
va där nu ångest råder. I den för-
gångna tiden har han låtit Sebu-
lons och Naftalis land vara ringa
aktat, men i framtiden skall han
låta det komma till åra, trakten
utmed Havsvägen, landet på an-
dra sidan Jordan, hedningarnas
område.

2. Det folk, som vandrar i mörk-
ret,
skall se ett stort ljus;
ja, över dem som bo i dödsskug-
gans land
skall ett ljus skina klart.

3. Du skall göra folket talrikt,
du skall göra dess glädje stor;
inför dig skola de glädja sig,
såsom man glädes under skör-
detiden,
såsom man fröjdar sig,
när man utskiftar byte.

4. Ty du skall bryta sönder de-
ras bördors ok
och deras skuldrors gissel

och deras plågares stav,
likasom i Midjans tid.

5. Och skon, som krigaren bar
i stridslarmet,
och manteln, som sölades i blod,
allt sådant skall brännas upp
och förtäras av eld.

6. Ty ett barn varder oss fött,
en son bliver oss given,
och på hans skuldror
skall herradömet vila;
och hans namn skall vara:
Underbar i råd,
Våldig Gud,
Evig Fader,
Fridsfurste.

7. Så skall herradömet varda
stort
och friden utan ände
över Davids tron
och över hans rike;
så skall det befastas och stödjas
med rätt och rättfärdighet,
från nu och till evig tid.
Herren Sebaots nitälskan
skall göra detta.

The Ten Commandments

Ex. 20:1-17

1. I am Jehovah, thy God. Thou shalt have no other gods before me.

2. Thou shalt not make unto thee a graven image, nor any likeness of anything that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the water under the earth: thou shalt not bow down thyself unto them nor serve them.

3. Thou shalt not take the name of Jehovah thy God in vain; for Jehovah will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

4. Remember the sabbath day, to keep it holy.

5. Honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which Jehovah thy God giveth thee.

6. Thou shalt not kill.

7. Thou shalt not commit adultery.

8. Thou shalt not steal.

9. Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

10. Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

Tio Guds bud

2 Mos. 20: 1—17

1. Jag är Herren, din Gud. Du skall inga andra gudar hava jämte mig.

2. Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det, som är uppe i himmelen, eller av det, som är nere på jorden, eller av det, som är i vattnet under jorden. Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem.

3. Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.

4. Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.

5. Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land, som Herren, din Gud, vill giva dig.

6. Du skall icke dräpa.

7. Du skall icke begå äktenskapsbrott.

8. Du skall icke stjälja.

9. Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa.

10. Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller hans åsna, ej heller till något annat, som tillhör din nästa.

The Creed

I believe in God the Father Almighty, Maker of heaven and earth.

I believe in Jesus Christ, his only Son, our Lord, who was conceived by the Holy Ghost, born of the Virgin Mary; suffered under Pontius Pilate, was crucified, dead, and buried; he descended into hades; the third day he arose again from the dead; he ascended into heaven, and sitteth at the right hand of God the Father Almighty, from thence he shall come to judge the quick and the dead.

I believe in the Holy Ghost; the holy Christian Church, the communion of saints; the forgiveness of sins; the resurrection of the body; and the life everlasting.

Den apostoliska tron

Jag tror på Gud Fader, allsmäktig, himmelens och jordens skapare.

Jag tror på Jesus Kristus, hans ende Son, vår Herre; vilken är avlad av den Helige Ande, född av jungfru Maria; led under Pontius Pilatus, blev korsfäst, död och begravnen; nedsteg till dödsriket, uppstod på tredje dagen igen ifrån de döda; uppsteg till himmelen och sitter på allsmäktig Gud Faders högra sida, varifrån han skall återkomma för att döma levande och döda.

Jag tror på den Helige Ande; en helig, allmännelig kyrka, de heligas samfund; syndernas förlåtelse; kroppens uppståndelse, och ett evigt liv.

The Lord's Prayer

Our Father who art in heaven, Hallowed be thy name. Thy kingdom come. Thy will be done, as in heaven, so on earth. Give us this day our daily bread. And forgive us our debts, as we also have forgiven our debtors. And bring us not into temptation, but deliver us from the evil one. For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.

Matt. 6:9-13.

The Benediction

Jehovah bless thee (us), and keep thee (us) :

Jehovah make his face to shine upon thee (us), and be gracious unto thee (us) :

Jehovah lift up his countenance upon thee (us) and give thee (us) peace.

Num. 6:24-26.

Fader vår

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo; ty ditt är riket och makten och härligheten i evighet. Amen.

Matt. 6:9—13.

Välsignelsen

Herren välsigne dig (oss) och bevare dig (oss).

Herren låte sitt ansikte lysa över dig (oss) och vare dig (oss) nådig.

Herren vände sitt ansikte till dig (oss) och give dig (oss) frid.

4 Mos. 6: 24—26.

LIBRARY OF CONGRESS

0 029 787 243 6